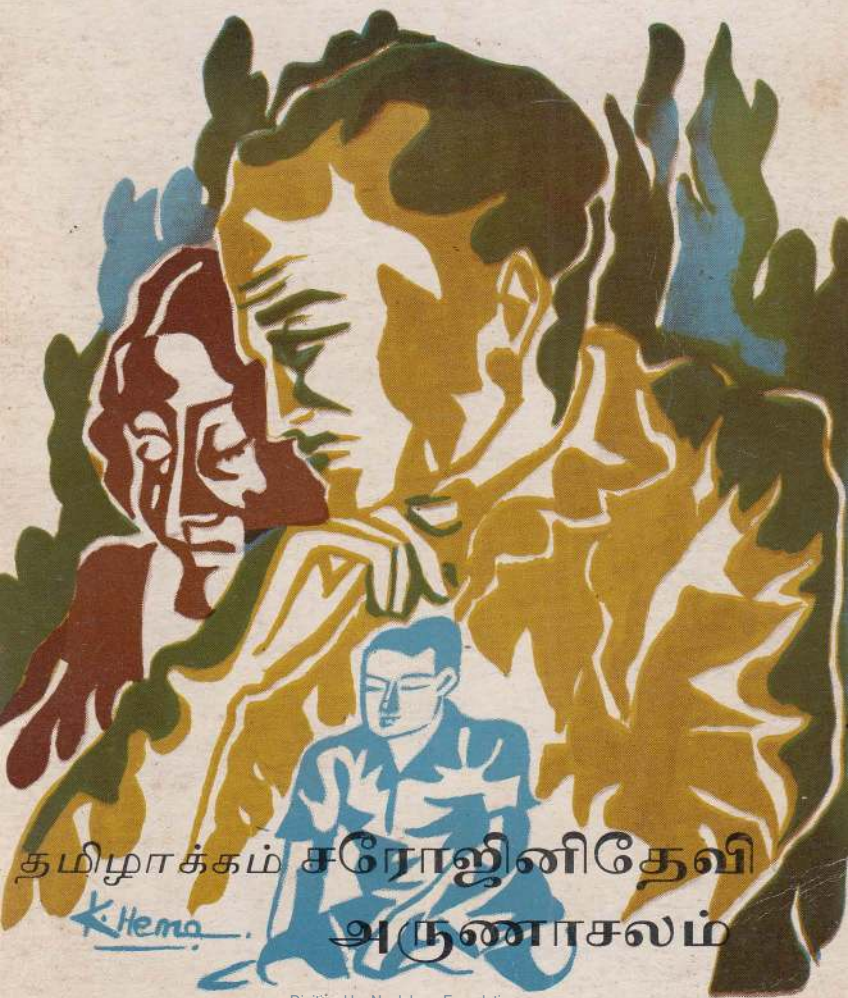

சிட்டுக் குருவிகள்

தமிழாக்கம் சரோஜினிதேவி
அருணாசலம்

சிட்டுக் குருவிகள்

சிட்டுக் குருவிகள்

1971-ஆம் ஆண்டின் சாகித்திய மண்டல பரிசு
பெற்ற நாவல்

சிங்கள மொழி மூலம் : திரு. ஆர். ஆர். சமரக்கோன்
தமிழாக்கம் : திருமதி சரோஜினிதேவி அருணாசலம், பி.ஏ.

குணசேன

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வரையறுக்கப்பட்ட எம். டி. குணசேன அன் கொ.
217, ஒல்கொட் மாவத்தை,
கொழும்பு மற்றும் கிளைகள்

© 1992 சரோஜினிதேவி அருணாசலம்

ISBN-955-21-0602-8

முதற் பதிப்பு 1992

வரையறுக்கப்பட்ட எம். டி. குணசேன அன் கொம்பனி
அச்சகத்தால் அச்சிடப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டது.

சமர்ப்பணம்

இந்நூலை மொழிபெயர்ப்பதற்கு உற்சாக
மும் ஊக்கமும் அளித்து அறிவுரைகள்
வழங்கிய மறைந்த என் கணவருக்குச்
சமர்ப்பணம்.

முகவுரை

குடும்பம் என்ற அமைப்பு மனித வாழ்க்கைக்கே சிறப்பாக அமைந்த ஒன்று. குடும்பத்தைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்டிருக்கும், பாசவலை இருக்கிறதே அது மிகவும் வலிமை வாய்ந்தது. பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமிடையில் நிலவும் பாசம், சகோதரர்கள் மத்தியில் உள்ள பாசம், கணவன் மனைவியரிடையே தோன்றும் அன்புப் பாசம் இவையெல்லாம் தான்தோன்றித் தனமாக ஏற்பட்டவையல்ல. இவற்றைச் சுற்றி வளர்ந்துள்ள கடமைகளும் பொறுப்புக்களும் அநந்தம். 'கே குருல்லோ' என்னும் மூலப் பெயர் கொண்ட இந்த நாவலில் கதாசிரியர் நந்தசேனவையும், அவர் மனைவி சுமனாவதியையும் குடும்பத் தலைவர்களாக மட்டுமன்றி நான்கு பிள்ளைகளுக்கு பெற்றோராகவும் உலவ விடுகிறார். பாசத்தைக் கடமையுடன் கலந்தே இவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டுகின்றனர். ஆனால் பிள்ளைகள் பதிலுக்குத் தங்கள் பெற்றோருக்கு பாசத்தைக் காட்டுகிறார்களா? அது தான் இல்லை. கடமை, பாசம் என்பதற்கெல்லாம் அவர்களின் அகராதியில் அர்த்தம் ஏது? 'பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்' என்ற கதையாயிற்று. சிட்டுக் குருவிகளுக்கு இறகு முளைக்கும் வரை தான் தாயின் அணைப்புத் தேவை. அதன் பிறகு அவற்றின் வழியே தனி வழிதான். மனித குழந்தைகளுக்கும் இந்தக் கதி வரலாமா? சுயநலம் கலந்த தனிப் போக்கு மாலினியில் மட்டுமல்ல நிமலிலும் ஏன் சரத்தில் கூடத் தெரிகிறது.

பிள்ளைகளினால் சுகம் காணாத பெற்றோர் அன்றும் இருந்தார்கள், இன்றும் இருக்கிறார்கள். என்றும் இருக்கப் போகிறார்கள். காலத்தால் சாகாத இந்தக் கதாவஸ்துவை கதாசிரியர் மிகவும் அழகாக மலர விடுகிறார். நந்தசேன ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் சராசரி நடுத்தர வர்க்கத்துத் தந்தையொருவரின் மன ஆதங்கத்தையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் பிரதிபலித்த வண்ணமாக இருக்கிறார். கதையைக் கூறுவதற்கு ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட உத்தியை Soliloquy என்று ஆங்கிலத்தில் அழைப்பார்கள். அதாவது பிரதான கதாபாத்திரம் தன்னுரையாகக் கதையைக் கூறும். பிள்ளைகளிடம் எல்லை கடந்த பாசம் கொண்ட ஒரு தந்தையும் தாயும் எம்முன் இருந்து கதை சொல்வது போல அவ்வளவு தத்ரூபமாக நிகழ்ச்சிகள் மலரும் பாங்கு வெகு அற்புதம்.

ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தங்களை விட்டு தனி வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ளும் பொழுது அந்த ஏமாற்றத்தை அந்த பாச நெஞ்சங்கள் தாங்க முடியாமல் தாங்குவது கதையின் சிகரமாகிவிடுகிறது. கடைசி மகன் நொண்டி. அவனால் சுதந்திரமாக எங்கும் போக முடியாது. ஆகவே தான் கடைசிவரை பெற்றோருடன் தங்கிவிடுகிறான்.

பிள்ளைகள் என்ன சுயநலவாதிகளா? சந்தர்ப்ப வாதி களா? பெற்றோர்கள் தியாகிகளா? சமுதாயத்தில் பிள்ளைகள் எல்லோரும் இப்படி இருந்து விடுவதுமில்லை. பெற்றோர் எல்லோரும் தியாகிகளும் இல்லை. காளிதாசர் சொன்னது போல லோகோ பின்ன ருசி அதாவது மனிதர்கள் பலவிதமான மனப்போக்குகளைக் கொண்டவர்கள், அவர்கள் வாழும் சூழலும், வாழ்க்கைத்தரங்களும் அவர்களது மனத் தோற்றங்களை உருவாக்குகின்றன. என்பது தான் உண்மை. ஒவ்வொரு மனிதனும் அவன் வாழும் சூழலின் கைதி “each man is victim of his own environment”

சிட்டுக் குருவிகளுக்கு நினைப்பதற்கு மனம் கிடையாது. அதனால் தான் சிட்டுக் குஞ்சுகள் இறகுகள் முளைத்ததும் பறந்து விடுகின்றன. சமுதாயத்திலும் மனிதர்கள் வளர்ந்து சுயநலம், ஆசை என்ற இறகுகள் முளைத்ததும் சொந்தம் பந்தம், பாசம் எல்லாவற்றையும் உதறி விட்டுப் பறக்கிறார்கள். அந்த மனிதச் சிட்டுக்களை நம் முன்னால் பறக்க விடுகிறார் கதாசிரியர் ஆர். ஆர். சமரகோன். இந்தநாவல் 1971 ஆம் ஆண்டின் சிறந்த நாவலுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றது. சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்தக் கதை எந்தச் சமுதாயத்துக்கும் பொருந்தும். முக்கியமாக குடும்ப பந்தம். பாசம், என்னும் கட்டுக் கோப்புகளுக்குள் வாழ்ந்து வரும் கீழ்த்திசை நாடுளுக்கு இது ஏக பொருத்தம். கதாசிரியரின் தீர்க்க தரிசனம் இன்றைய அவசர யுகத்திற்கும் பதில் சொல்லிவிடும். இன்று ஏதோ காரணமாக வெளிநாடுகளுக்குப் போய்விடும் பிள்ளைகளைப் பிரிந்து பெற்றோர் தனிமையில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களைக் காணாமலே பெற்றோரின் ஆவியும் பிரிந்துவிடுகிறது. ஆகமொத்தத்தில் இந்த நாவல் காலதேச வர்த்தமானங்களை கடந்து நிற்கும் வல்லமை பெற்றது.

நமது நாட்டில் மொழிமறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு வரும். இந்தக் காலகட்டத்தில் பிற மொழி ஆக்கங்களைத் தம் மொழிக்கும் தம்மொழி சிருஷ்டிகளைப் பிற மொழிக்கும் பெயர்ப்பது உன்னத கைங்கரியம். சிங்களமும் தமிழும் வேற்று மொழிகள் அல்ல. ஒரு மொழி கூறும் கலாச்சாரம் மற்ற மொழிக்குப் புரியாததுமல்ல, ஆகவே இந்த நாவலைத் தமிழ் வாகர்களும் படித்து இன்புற வழிவகை செய்த திருமதி சரோஜினிதேவி அருணாசலம் அவர்களின் தொண்டு மெச்சத்தக்கது. இவர் போன்று இரு மொழியும் வல்ல அறிஞர்கள் இத்தகைய முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதன் மூலம் நாம் விழையும் இன அமைதியும் சௌஜன்யமும் ஏற்படவாய்ப்புண்டு.

நிமல் சமரசுந்தர

அரசகரும மொழிகள் ஆணையாளர்.

அணிந்துரை

திரு. ஆர். ஆர். சமரக்கோன் அவர்கள் எழுதிய “கே குருல்லோ” என்ற நாவல் 1971ம் ஆண்டு சாகித்திய மண்டல பரிசைப் பெற்ற பெருமையுடையது. இந்நூலை திருமதி. சரோஜினிதேவி அருணாசலம் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார், திரு. சமரக்கோன் ஒரு புகழ்பெற்ற சிங்கள எழுத்தாளர் மட்டுமன்றி நாடகத்துறையிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். இவரது இந்த நாவல் அரசாங்கத்தில் பணிபுரியும் மத்திய தரவர்க்க ஊழியர்களுடைய வாழ்க்கையை சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. பிரதான கதாபாத்திரம் தானே கதையைக் கூறுவது போல எழுதப்பட்டிருப்பது கதை கூறும் உத்தியாகும். தனது பிள்ளைகளின் மிக்க அன்பும் பரிவும் மிக்க ஒரு தந்தை எவ்வாறு பல அடிப்படையற்ற எதிர்பார்ப்புகளை கொண்டிருந்தான் என்பதை இவ்வாறான ஒரு உத்தியின் மூலம் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்துகின்றார். பிள்ளைகள் இளமையில் எவ்வளவு தான் குடும்பக் கட்டுக்கோப்புக்குள் அடங்கி வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் பெற்ற பின்னர் பரந்த உலகில் சுதந்திரமாக பறந்து செல்ல விளைகின்றனர். இந்நாவலின் இறுதியில் பிள்ளைகள் தமது தந்தையான நந்தசேனாவை கைவிட்டுச் செல்வதை நாம் காணமுடிகின்றது.

தாம் எடுத்துக்கொண்ட கரும்பொருளை அழுத்தமாக கையாண்டு ஒரு சிறந்த நாவலைப் படைத்தமைக்காக சமரக்கோன் அவர்களுக்கு சிறந்த நாவலாசிரியர் என்ற பரிசு கிடைத்தது. இந்த சிங்களமொழி நாவல் இன்று தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டிருப்பது பலவகைகளில் பாராட்டப்பட வேண்டியதொன்று. ஒரேநாட்டில் இணைந்து வாழுகின்ற இரு இனத்தவர்களான சிங்கள மக்களும் தமிழ் பேசும் மக்களும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்கு அவரவரது கலாசார இலக்கிய பாரம்பரியங்கள் பற்றி அனைவரும் அறிந்திருத்தல் நன்மை பயக்கும். ஒவ்வொரு மொழி இலக்கியத்திலும் விரவிக் காணப்படும் உட்பொருள், கையாளப்படுகின்ற உத்திகள் இவற்றிற்கு அடிப்படையான நீண்டகால இலக்கிய பாரம்பரியம் என்பவற்றை இனங்கண்டு அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறான ஒருநோக்கு வேற்றுமொழி இலக்கியங்கள் மேலும் செழுமைப்படவும் உதவும். பல்வேறு மக்கட்குழுவினரின் மத்தியில் சிறந்த புரிந்துணர்வின் வளர்ச்சிக்கும் இதுபோன்ற இலக்கியப் பரிமாற்றங்கள் உறுதுணையாக அமையும். இவ்வகையில் சிங்களமொழியிலிருந்து தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள இந்நாவல் ஒரு சிறந்த பங்களிப்பினைச் செய்யமுடியும்.

இந்நாவலை தமிழாக்கம் செய்துள்ள சரோஜினிதேவி அருணாசலம் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் உயரதிகாரியாக கடமையாற்றியவர். எனவே இவ்வாறான தமிழாக்கப் பணியைச் செய்வதற்கு போதிய தகுதியையும் அநுபவத்தையும் உடையவர். பௌத்த தத்துவவியந்துறையில் முதுகலைப்பட்டப்படிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளவர். அவர் குமாரதுங்க முனிதாசவின் நூல்களான ஹத்பன, ஹின்சரய, மகுல்கேம ஆகியனவற்றையும் முன்னெநாள் அமைச்சர் ரி. பி. இலங்கரத்தினவின் “அம்பயாலுவோ” என்னும் நூலையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். திருமதி அருணாசலம் அவர்கள் தமிழாக்கம் செய்துள்ள இந்நாவல் தமிழ் வாசகர் மத்தியில் பெயரும் புகழும் பெறவேண்டும். தமிழ் வாசகர்கள் இதனை வாசித்து பயனடையவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

பி. பி. தேவராஜ்

இந்து சமய கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர்.

முன்னுரை

நாவல் எழுதுவது இன்று நேற்று ஏற்பட்ட இலக்கிய முயற்சி அல்ல. பூமியின் சகல ஜீவராசிகளுடன், இன்றைய வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் அண்ட வெளியும் ஆழ்கடலும் கூட நாவலுக்குக் கதைப் பொருளாக அமைந்துள்ளன. “கே குருல்லோ” என்னும் இந்த நாவலுக்குக் கருவாய் அமைந்ததோ ஒரு சிறிய நடுத்தர வர்க்கத்துக் குடும்பமும் அதன் சுற்றாடலும் தான். பெற்றோர் தெய்வமெனப் போற்றப்படத் தக்கவர்கள். “மாத்ரு தேவோ பவ; பித்ரு தேவோ பவ” என்கிறது உபநிஷதம். “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம், தாயிற் சிறந்த கோயிலும் இல்லை”—இவை நம் மொழி அருள் வாக்குகள். காற்றினில் ஏறி அவ் விண்ணையும் சாடிவரும் மனிதனின் இன்றைய வளர்ச்சிப் போக்கில் இதற்கெல்லாம் ஏதாவது அர்த்தம் உண்டா? பந்த பாசங்கள் அன்று மனிதனின் பூர்வீகச் சொத்து. சிட்டுக் குருவிகள் இறக்கைகள் முளைத்ததும் பறந்து விடுகின்றன. இன்று மனிதக் குழந்தைகளும் இந்தச் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கி விட்டனர், அதுவும் குடும்ப சமுதாயக் கட்டுக் கோப்புக்குப் பேர்போன கீழைத்திசை நாடுகளில் இந்த போக்குத் தலையெடுக்கத் தொடங்கி விட்டது. இதன் எதிரொலிதான். சிறந்த நாவலாசிரியரும், நாடக எழுத்தாளருமான திரு. ஆர். ஆர். சமரக்கோனின் இந்த நாவல். 1971 ஆம் ஆண்டின் சிறந்த நாவலுக்கான சாகித்திய பரிசை பெற்றிருக்கிறது. ஒரே நாட்டில் வசிக்கும் இருவேறு இனங்களாக இருந்தாலும் சிங்கள தமிழ்க் கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களுக்கிடையே வேற்றுமைகளை விட ஒற்றுமைதான் அதிகம். வேற்று நாட்டுக் கதையைப் படிப்பதில் உள்ள உற்சாகத்தை விட பலமடங்கு ஆவல் இதனை வாசிக்கும் பொழுது ஏற்படலாம். இப்படி ஏற்பட்ட ஓர் உற்சாகமும் உந்தலும் தான் மூலக் கதையை தமிழ் மொழிக்குப் பெயர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் தோற்றுவித்தது. ஆங்கிலத்தில் Monologue – என்று சொல்வார்களே அதாவது தன்னைப்பற்றி தானே கூறிக் கொள்வது. இந்த உத்தியைத்தான் கதாசிரியர் தன் கதையைக் கூறுவதற்குப் பயன்படுத்தி உள்ளார். தெற்கில் வசிக்கும் நந்தசேனவின் சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் நமக்குப் புதியவை அல்ல. நாமும் அவருடன் அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாமா?

இந்த நூலுக்கு மிகவும் குறுகிய காலத்துள் அழகான அட்டைப்படம் ஒன்றை வரைந்து உதவிய" என் சகோதரி திருமதி ஹேமமாலினி கந்தசாமிக்கு என் மனப் பூர்வமான நன்றி.

இந்த நூலை பிரசுரித்து உதவிய எம். டி. குணசேன அச்சகத்தாருக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சரோஜினிதேவி அருணாசலம்

7, புசனன் வீதி,
கொழும்பு 04.
24-1-1992.

ஈரைந்து திங்கள் மடியிருந்த	மகனே.
காணாது உன்முகம் வாடும் என்	மனமே.
வாராயேல் என் வாசல் படிய	தனிலே.
தூரவே நின்றுன் கை காட்டாயோ	மகனே.

அடுத்த தோட்டத்தில் சிள்வண்டுகள் ஓலமிட்டன. இருள் நன்றாகக் கவிந்து விட்டது. கலுவா யாரையோ கண்டு குரைத்தபடி படலையருகே ஓடியது. மாடு கயிற்றையறுத்துக் கொண்டு தோட்டத்துக்குள் நுழைந்திருக்க வேண்டும். நாவல் மரத்தின் உச்சியிலிருந்து வெளவால்கள் சிறகடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. இந்த வெளவால்கள் தினமும் இப்படித்தான் இரவில் வந்து மரத்தைப் பாழடித்து விட்டுச் செல்லும். காலையில் பார்த்தால் முற்றத்தில் நாவற்பழங்கள் கும்பல் கும்பலாக விழுந்திருக்கும்.

முன்னறையில் இன்னும் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்து விளக்கின் ஒளி சுவரின் மேல் மாடத்தின் வழியாக எங்கும் பரவியிருந்தது. மூத்தவன் இன்னும் படிக்கிறான் போலிருக்கிறது. அவன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான் நடுச்சாமம் வரை விழித்திருப்பான். நிறையச் சாப்பிட்டால் தூக்கம் வந்து விடும் என்று சிலவேளைகளில் பாண் வாங்கிச் சாப்பிடுவான். சில நாட்களில் நான் நித்திரையாகும் வரை கூட அவனுடைய குரல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும், நான் தூங்கிவிடுவேன். பிள்ளைப் பாசத்தால் கிடைக்கும் மனநிறைவும் ஆனந்தமும் கலந்த தொரு உணர்ச்சி என்னுள் வித்தூன்றி வளர்வதை நான் உணர்ந்தேன். மூத்தவன் புத்தகத்தை எடுத்துவைத்துப்

படிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் எனக்குக் கிராமத்துப் பன் சலையிலுள்ள பெரிய ஹாமுதுருவின் நினைவு வந்துவிடும், அவருடைய குரலும் இவனுடையதைப் போலவே மிருதுவானது. இருவரின் குரல்களுக்கும் இடையில் வித்தியாசமே காணமுடியாது. மகன் இன்னும் ஐந்து வருடங்களில் என்ஜினியராகிவிடுவான். இதில் எனக்குக் கடுகளவு கூடச் சந்தேகமில்லை. நாளை காலையில் சூரியன் உதிப்பது எவ்வளவு நிச்சயமோ அவ்வளவு உறுதி எனக்கு இதிலும் உண்டு. இதை நினைக்குந் தோறும் நாடு நகர அரசபோகங்கள் கிடைத்தது போன்றதொரு உணர்வு என்னுள்ளே எழும். நம்ம நந்தசேனவின் பையன் என்ஜினியராமே எங்கள் ஊருக்குப் போனால் அங்கே உள்ளவர்கள் இப்படித்தான் பேசிக்கொள்வார்களோ: 'அந்த மனுஷன் நாயாய் உழைத்து இந்தப் பிள்ளைகளை வளர்த்தான். நல்ல உடை அணிந்திருப்பானா? வாய்க்கு ருசியாகச் சாப்பிட்டிருப்பானா? ஒன்றுமில்லை. இன்று அதற்குக் கைமேல் பலன் கிடைத்திருக்கிறதே' நானோ இந்தக் கதைகளைக் கேட்டதும் கேட்காததுமாக இருந்து விடுவேன். இதனால் உள்ளம் பெருமையில் பொங்கிப் பூரித்தாலும் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் அடக்கிவிடுவேன். மகனுக்கு இப்படி பதவி அந்தஸ்தெல்லாம் கிடைப்பது என்னால் அல்ல அவன்படிப்பில் அசகாய குரனாக்கும்.

மூத்தவன் கந்தோர் வாசலில் காரிலிருந்து இறங்கிச் செல்வது என் மனக்கண்ணில் தோன்றுகிறது. பின்புற ஆசனத்திலிருக்கும் ஆவணங்களை ஒரு சேவகன் வந்து எடுத்துச் செல்வான். அவன் படிக்கட்டு வழியாக மேல் மாடிக்கு ஏறிச் செல்லும் போது எதிர்ப்படுபவர்கள் எல்லோரும் மரியாதையுடன் ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள். விலகி நில்லுங்க, விலகி நில்லுங்க 'பெரியவர் வருகிறார்' மேசையின் மேல் மூன்று தொலைபேசிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். தலைக்கு மேலே மின்விசிறி, கீழே கம்பளம், கறுவாக்காட்டில் ஒரு பங்களாதான் அவனுடைய வாசஸ்தலம். காலுக்கொன்று, கைக்கொன்றாக வேலைக்காரர், இடைக்

கிடை ஆபீசுக்கு லீவு போட்டு விட்டு குடும்பத்தோடு உல்லாசப் பிரயாணம் அல்லது யாத்திரை கிளம்பிவிடுவான். தம்புல்லை, பொலன்நறுவை, யாலா, வில்பத்து இப்படியே ஒவ்வொரு இடங்கள், மகன் தான் காரை ஓட்டுவான். அவனருகில் முன் ஆசனத்தில் சுமனாவதியும் நானும் இருப்போம், மாலினி, நிமல், கடைக்குட்டி முதலியோர் பின் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். சிங்களப் புதுவருடத்துக்கு வீட்டிலுள்ள அனைவருக்கும் பரிசுகள் கிடைக்கும், சுமனாவதிக்கு மணிப்புரி சேலை, எனக்கு உயர்ந்த ரகக் காற்சட்டைத் துணி, இதே போல சின்ன வன், நிமல், மாலினி அக்கா எல்லோருக்கும் பரிசுகள் கிடைக்கும்.

தாங்க முடியாத சந்தோஷத்தால் என் கண்களில் நீர் நிரம்பிவிட்டது. எவ்வளவு நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தாலும் தூக்கம் வருவதாக இல்லை. ஒரே புழுக்கம். மாலையில் வானம் இருண்டிருந்தது. வீட்டுக்கு வந்து சேருவதற்கு முன் மழை பெய்யுமென்று நினைத்தேன். முகட்டுவளையில் வரிசையாக இரண்டு எலிகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. முதுகுப் புறத்திலும் நெஞ்சிலும் வியர்வை வழிந்தோடியது. நிற்கவும் முடியவில்லை, இருக்கவும் முடியவில்லை. கட்டிலை விட்டிறங்கி அறையிலிருந்து வெளியே வந்தேன். கடைக்குட்டிப் பையனும் நிமலும் குறட்டை விடும் சத்தம் கேட்டது. மூத்த மகளுடைய அறைக்கதவு பூட்டியிருந்தது. நான், சமையலறை வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன்.

சமையலறையில் சுமனாவதி மா இடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவள் பத்து நிமிடங்கள் தொடர்ச்சியாக மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு மா இடிப்பாள். களைத்த வேளையில் தலைப்பால் நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொள்வாள். தலைமயிர் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கலைந்திருந்தது. அவளுடைய முகம் வியர்வையில் தோய்ந்து சிவந்திருந்தது. அவள் அணிந்திருந்த பருத்திப் புடவையில் சில இடங்களில் கரி படிந்திருந்தது. குடும்ப

பாரத்தில் முக்கால் வாசியை அவளல்லவா தாங்கிக் கொள்கிறாள்? எனது உதடுகளைப் பிளந்து கொண்டு பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது. வீட்டு வேலைகளைச் செய்து உடலை வருத்தவேண்டாமென்று நான் எத்தனையோ தடவை அவளுக்கு சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் அவளோ இதொன்றையும் கவனிக்க மாட்டாள். சிரித்த முகம் மாறாமல் வேலை செய்வது அவள் உடன் பிறந்த குணம். காலையில் பலகாரம், மத்தியானம் சோறு, மாலையில் தேநீர், சில சமயங்களில் மாலைத் தேநீருக்கும் ஏதாவது சிற்றுண்டி தயாரிப்பாள். இரவு மீண்டும் சோறு, என்றைக்காவது ஒருநாள் தான் இரவில் பாண் சாப்பிடுவோம். இத்தனை சமையல் வேலைகளுக்கு மத்தியில் வீடு பெருக்க வேண்டும், தோட்டம் கூட்ட வேண்டும், கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளவேண்டும், இது போதாதென்று பிள்ளைகளின் உடைகளை வண்ணானுக்குப் போடாமல் வீட்டிலேயே கழுவிக்கொள்வாள். இவ்வளவு வேலைகளையும் யாருடைய உதவியுமின்றி தன்னந்தனியாகவே செய்து முடித்து விடுவாள். மாலினியோ கையைச் காலை அசைக்கவே மாட்டாள். நிமலை அவசரத்துக்குக் கடைக்கு அனுப்ப வேண்டுமானால் பத்துச் சதம் இலஞ்சம் கொடுத்தாக வேண்டும். இடைக்கிடை சுமனாவதி கமதவத்தையிலுள்ள பலசரக்குக் கடைக்குப் போய் சீனியும். தேயிலையும் வாங்கி வருவாள். நான் ஆபீஸ் விட்டுவந்து வெலிகடசந்தியில் மீனும், காய்கறியும் வாங்கி வருவேன். எங்கள் குழந்தைகளின் முன்னேற்றத்துக்கல்லவா நாங்கள் இவ்வளவு தொல்லைகளையும் இடர்களையும் அனுபவிக்கிறோம் என்று நினைக்கும்போது துக்கம் ஓடிமறைந்து விடும். பெருமையில் உள்ளம் பூரிக்கும்.

“என்னங்க தூக்கம் வரவில்லையா எழும்பியிருக்கிறீர்களே” சுமனாவதி கதவு இடுக்கு வழியாக எட்டிப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“அதையேன் கேட்கிறாய். வியர்வையில் முழுகிப் போயிருக்கிறேன்.”

“இந்தக் காலத்தில் கொசுக்களும் அதிகம்தான்”

“சரியாகச் சொன்னாய்”

“நானை காலையில் என்ன பலகாரம் செய்வது?”

“மாலினி இடியப்பம் செய்து தரும்படி ஒரேயடியாக நச்சரிக்கிறாள். அப்பம், புட்டு எதைச் செய்தாலும் வாயில் வைக்க மாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கிறாள்.”

“மூத்தவனை பார்த்தாயா இன்னும் படிக்கிறான்”

“இருங்கள் கொஞ்சம் தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்.”

“எனக்கு வேண்டாம் அவனுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடு.”

நத்தார் பண்டிகை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதால் மற்ற நாட்களை விடக் குளிர் சற்று அதிகம் தான். முற்றத்தில் இறங்குவதற்குள் உடலெல்லாம் குளிரில் புல்லரித்து விடும். சூரியன் உதயமாவது கூட சற்றுத் தாமதித்துத் தான். நாலாபக்கமும் பனித்திரை மூடியிருக்கும். நான் தினமும் காலையில் ஐந்தரை மணிக்கு எழுந்துவிடுவது வழக்கம். பனியில் நனைந்த மணத்திரைகள் அடிப்பாதத்தில் உரஞ்சும் பொழுது புதியதொரு சுகம் தெரியும். பத்திரிகைக்காரன் வருவதற்கு ஆறு மணியாகும். அவன் வரும் வரை தலையில் முண்டாசைக் கட்டிக் கொண்டு படலையருகில் காத்திருக்கிறேன்.

“என்னங்க தேநீர் ஆறிப்போகிறதே” சுமனாவதி தாழ்வாரத்துக்கு வந்து அழைத்தாள். காலை ஆறுமணியிலிருந்து ஏழரை மணிவரை வீடு ஒரே அல்லோலகல்லோலப்படும். எல்லோரும் பள்ளிக்குப் போவதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருப்பார்கள். வீட்டிற்குள் கறங்கு போலசுழன்று வருவார்கள். அம்மா என்னுடைய கால்மேசைக்

காணவில்லை. என்னுடைய கணிதப் பெட்டி எங்கே? எனக்குப் பால் சொதி வேண்டாம், தேங்காய்ச் சம்பல் தான் வேணும், பவுடர் டின்னை யாரோ திருடிவிட்டார்கள். அப்பா எனக்கு இருபத்தைந்து சதம் போதாது. பருப்பு இல்லையா? இவ்வாறு வீட்டிற்குள்ளிருந்து விதம் விதமான குரல்கள் கேட்கும். “டேய் மின்சந்தைபோல ஏன் சத்தம் போடுகிறீர்கள்? சற்று அமைதியாக இருங்கள்” என்று சுமனாவதி ஏசுவாள். ஏழரை மணிக்கு எல்லோரும் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்புவார்கள். நிமல் புத்தகங்களைப் பெட்டியில் போட்டுக் கட்டி விட்டு சைக்கிளில் ஏறிக் கழுத்தைத் திருப்பி வீட்டைப் பார்ப்பான். பிறகு “அம்மா போயிட்டு வாறேன்” என்பான். மூத்தவன் ஒருவரிடமும் சொல்லிக் கொள்வதில்லை. தவமுனிவரைபோல் நிசப்தமாகக் நிலத்தைப் பார்த்தபடி புறப்பட்டுச் செல்வான். மாலினி எட்டுமணிக்குத் தான் வேலைக்குப் போவாள். அவள் கோட்டையில் உள்ள ஒரு அலுவலகத்தில் தட்டச் சாளராகப் பணிபுரிகிறாள். அவள் கேட்டதும் கேட்காததுமாக மெல்லிய குரலில் ‘அப்பா நான் போகிறேன்’ என்று சொல்லியபடி முற்றத்தில் இறங்கிவிடுவாள். அவள் அருகில் போகும் போது ஓடிக்கொலோன் போன்ற வாசனைத் தைலங்களின் நறுமணம் மூக்கைத் துளைக்கும். கடைக்குட்டிப் பையன் மட்டும் எல்லோரும் போய் மறையும் வரை வண்டியில் இருந்தபடி பார்ப்பான். நான் சவரம் செய்து முடியும் வரை தாழ்வாரத்தை விட்டு அசையவே மாட்டான். கால்களை மடித்துச் சப்பாணி கொட்டிக் கொண்டிருந்து யோசனை செய்வான். அவனுக்கு பதினொரு வயதாகிறது. இருந்தும் இன்னும் கால்களை ஊன்றி நடக்கமாட்டான். அவனுக்கு இரண்டு கால்களும் வழங்காமல் போய்விட்டன.

அவன் ஒரு நொண்டி, நான்கு சக்கரங்கள் வைத்த மர வண்டியொன்றில் ஏறி; உள்ளங் கைகளை நிலத்தில் ஊன்றி இழுத்து வீட்டிற்குள்ளும் வெளியே தோட்டத்திலும் உலாவுவான். முற்றத்தில் கிடக்கும் சரளைக்கற்களுக்குள் அகப்பட்டுச் சுருங்கிய கைகளில் இடைக்கிடை கொப்பளம்

போட்டிருக்கும். மாலையாகும் பொழுது கைகள் பாழாகி விடும். தூசிபடிந்து கறுப்பாகியிருக்கும். சுமனாவதி தினமும் மாலையில் வெந்நீரில் அவனுடைய கைகால் களைக் கழுவி விடுவாள். அவனை சுகப்படுத்துவதற்கு நாங்கள் எடுக்காத முயற்சியில்லை. செய்யாத வைத்தியமும் இல்லை. சிங்கள மருத்துவம், ஆங்கில மருத்துவம், மந்திரம்; மாயம் நேர்த்திக்கடன் என்று எல்லாம் செய்து பார்த்து விட்டோம். எதுவும் சரிவரவில்லை. பிறப்பிலே ஏற்பட்ட குறையை நீக்குவது கஷ்டமென்று வைத்தியர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். இது முற்பிறப்பில் செய்த வினைப்பயன் என்று அம்மா சொல்லுகிறாள். பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த பாவம் பலித்திருக்கிறதாம். எங்கள் கிராமத்துக்குக் கடிதங்கள் கொண்டுவரும் தபால் சேவகன் புகைவண்டியில் அகப்பட்டு இறந்த பொழுதும் அவள் இதையே தான் சொன்னாள். வினைப்பயன்; வினைப்பயன் விபத்து நடந்த வேளையில் அந்த மனிதன் வீட்டில் தங்கியிருந்தால் கூட வண்டியில் அகப்பட்டே யிருப்பான். விதியை யாரால் தான் மாற்ற முடியும்?

தினமும் நான் ஆபீசுக்கு புறப்பட முன் உண்டியலில் போடுவதற்காக சின்னவனுக்கு ஐந்து பத்துச் சதம் கொடுப்பேன். எங்கேயிருந்தாலும் நான் புறப்படும் சமயத்தில் அவன் தாழ்வாரத்துக்கு வந்து விடுவான். நாணயக்குற்றியொன்றை எடுத்து அவன் கையில் வைத்து நான் போய்வருகிறேன் மகனே என்று தலையைத் தடவிக் கொடுக்கும் போது அவனுடைய முகம் மகிழ்ச்சியால் பிரகாசிக்கும், நான் படலையருகில் திரும்பி மறையும் வரை வீட்டிற்குள் போகமாட்டான். சிரித்தபடி பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பான்.

“மாமா நீங்கள் முகத்துக்கு என்ன பவுடர் பூசுகிறீர்கள்?” ஆபீசில் ஒரு பெண் என்னிடம் வந்து கேலியாகக் கேட்டாள்.

“நாங்கள் பவுடர் பூசிய காலம் மலையேறிவிட்ட தம்மா” என்று நானும் சிரித்தபடி பதிலளித்தேன்.

“ஏன் மாமா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” தலைமயிருக்குச் சற்றுச் சாயம் பூசி கறுப்பாக்கி விட்டார்களானால் அசல் மாப்பிள்ளை போல இருப்பீர்கள்.

“அடடா அதெல்லாம் எதற்கம்மா இந்த லட்சணம் போதுமே”

“எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீர்களா மாமா?”

“என்ன உதவி?”

“மத்தியானம் சாப்பிட்டுவிட்டு வரும் பொழுது கோபிக்காமல் இதோ இந்த நிறத்தில் ஒரு நூல்க்கட்டை வாங்கி வருகிறீர்களா?”

“சரி”

ஆபீஸ் தலைவரும் உபதலைவரும் என்னை மிஸ்டர் நந்தசேன என்று அழைப்பார்கள். அங்கிருக்கும் வயதான ஊழியர்கள் மிஸ்டர் என்ற பகுதியை விட்டு விட்டு வெறுமனே நந்தசேன என்று தான் அழைப்பார்கள். பலருக்கு நான் நந்தசேன மாமா. நந்தசேன என்று மட்டும் சொன்னால் சிலர் இனங்கண்டு கொள்ளமாட்டார்கள். மாமா என்ற பகுதியையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இது என்னுடைய வயதையும் சேவைக்காலத்தையும் கருத்தில் கொண்டு கௌரவத்துக்காகச் சூட்டப்பட்ட பெயராகத் தான் இருக்கவேண்டும். ஆபீசில் உள்ள அனைவரும் என்னுடன் அன்பாகவே பழகுகிறார்கள். எனக்குப் பகைவர்கள் எவரும் கிடையாது. எல்லோரும் என்னைப் புகழ்ந்து பேசிக்கொள்வார்கள். “நந்தசேன மாமா சின்னஞ் சிறு ஏறும்பைக்கூட கொல்லாத அப்பாவி மனிதர். கடவுளேயென்று தானுண்டு தன் வேலை உண்டு என்று இருப்பாரேயல்லாமல் ஊர்வம்பு பேசித் திரியமாட்டார். யாராயிருந்தாலும் தன்னாலியன்றவரை உதவி செய்வார். கலியாணம் என்றாலென்ன, மரணம் என்றால் என்ன போகத் தவறியதேயில்லை. அவருக்கு

‘ரொம்ப நல்லமனம்’ நான் இருபது வருடங்களாக பணியாற்றி வருகிறேன். எந்தக் குற்றத்துக்கும் ஆளானதில்லை. வேலை செய்து விட்டு வீட்டுக்குப் போவேன். அன்றுள்ள வேலையை அன்றே செய்து விடுவேன். அடுத்த நாளைக் கென்று மிச்சம் வைக்கமாட்டேன். சிலர், தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலைகளை மறைத்து வைத்துவிட்டு ‘ஓவர் டைம்’ செய்வார்கள். வயிற்றுக்குச் சோறு போடும் இடத்தில் பொய்களவு செய்யலாமா அது தவறு. வஞ்சித்துப் பெற்றுக் கொண்ட பொருள் நிலைக்காது. ஆபீஸ் பெரியவருக்கு என்னிடத்தில் கொள்ளை அன்பு, அவர் எங்கள் கிராமத்தவர், கண்டிப் பிரதேசத்தவர்.

கடைக்குட்டி கைப்பணிப் பொருள்கள் செய்வதில் மகா கெட்டிக்காரன். அவன் தாழ்வாரத்தில் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்து சிகரட் பக்கட்டுகளை அருகில் வைத்துக் கொண்டு வண்ண வண்ணப் பொருள்களைச் செய்வான். டீபோ மூடி, தாமரைப் பூக்கள், கைப்பைகள் என்று அவன் செய்யும் பொருள்கள் பல ரகம். நான் ஆபீஸ் விட்டு வரும் பொழுது தெரிந்த கடைகளிலிருந்து வெற்றுப் பக்கெட்டுகளை எடுத்து வந்து கொடுப்பேன். அவன் நூல்க் கட்டைகளை வெட்டி மெழுகு வர்த்தித் துண்டுகள், றப்பர் நாடா என்பவற்றால் டிரக்டர்கள் செய்வான். வெற்றுப் பால் டின்களை எடுத்து குப்பி விளக்குகளைச் செய்வான். தாழ்வாரத்தில் வைத்திருக்கும் கடாதாசிப் பூங்கொத்தும் கடைக்குட்டிப் பயலின் கைவண்ணம் தான். அவன் செய்த சாமான்களை வீட்டிற்குள் ஒரு மரப் பெட்டியில் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். நாய்கள், பூனைகள், முயல்கள், மேசைகள், கதிரைகள், வண்டிகள் இத்தியாதி அதில் அடங்கும். வெசாக்காலத்தில் அயல் வீட்டுக் குழந்தைகளுக்கு வண்ண வண்ண கூடுகளைச் செய்து கொடுப்பான். காது கேட்காதவர்களுக்கு கண்பார்வை

வெகு தீட்சண்யமாக இருக்குமென்று சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். ஒரு அவயத்தில் குறையிருந்தால் வேறொன்று தீவிரமாக விருத்தியடைந்து விடும். கடைக்குட்டி கூட நொண்டியாக இருப்பதால் தான் கைப்பணியில் இவ்வளவு தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறானோ தெரியவில்லை. அவன் வேலை செய்யும் பொழுது பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம். கைவிரல்கள் இயந்திரம் போல அங்கும் இங்குமாகச் சுழலும். அவன் இந்த வேலைகளை எவரிடமும் கற்றுக் கொண்டதில்லை. அவன் செய்யும் பொருள்களுக்கு அவ்வளவு மதிப்பும் பெறுமதியும் இருப்பது கூட அதனால் தானோ என்னவோ! ஒரு நாள் நான் அவனிடம், “மகனே இந்த விளையாட்டுச் சாமான்களை கடைக்குக் கொடுக்கலாமா?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் “முடியாது அப்பா” என்று சொல்லிவிட்டான்.

“சும்மா இல்லை பணத்துக்குத் தான்.”

“எனக்குப் பணம் வேண்டாம்.”

சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் மரங்களின் நிழல்கள் நீண்டிருந்தன. வேலைத் தலங்களுக்குச் சென்ற மனிதர்களில் ஓரிருவர் இன்னும் தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். சைகிளில் வந்த ஒரு மனிதன் இறங்காமலே தெருவிளக்கின் விசையைத் தடியால் தட்டிவிட்டுச் சென்றான். அந்த விளக்கு இரண்டு மூன்று தடவை மின்னிவிட்டுக் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. பின் புறத்தில் ஏதோ சத்தம் கேட்டு நான் கழுத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். நிமல் கதவுக்குப் போட்டிருந்த திரைச் சேலையில் தொங்கியபடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சிரிப்பு நல்லதுக்கல்ல, அது என்னிடமிருந்து எதையோ பறித்துக் கொள்ளச் செய்யும் ஜாலம் தான். அவன் வேறெங்கோ பார்த்தபடி “உதைபந்துப் பயிற்சிக்குப் போகவேண்டும் எனக்கு இரண்டு பூட்ஸ் வாங்கித் தாருங்கள் அப்பா” என்று கேட்டான். ஏதாவது சொல்லவேண்டுமானால் நிமல் எப்பொழுதும் இப்படித் தான்.

“மாத முடிவில் பார்க்கலாமே.”

“பார்க்கலாம், பார்க்கலாம், எப்பொழுதும் இதே பல்லவி தான், இந்த மாதக் கடைசியில் வாங்கித் தருவதாகப் போன மாதம் சொன்னீர்கள். அப்பா பொய் சொல்வதில் மகா கெட்டிக்காரன்.”

“நான் சிரித்து விட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டேன்.”

“எங்கள் வகுப்புப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் பயிற்சிக்குப் போகிறார்கள். நான் மட்டும் தான் போகவில்லை, என்னப்பா இது உங்களால் முப்பது ரூபாய் செலவழிக்க முடியாதா?”

“நாளையோ மறுநாளோ பாவித்த பூட்ஸ் எங்காவது கிடைத்தால் வாங்கித் தருகிறேனடா.”

“மற்றவர்கள் உபயோகித்தவை எனக்கு வேண்டாம், பிள்ளைகள் கண்டால் பழைய கடை என்று கேலி செய்யத் தொடங்கிவிடுவார்கள். எங்கள் பள்ளிக்கூடப் பையன்களின் குணம் உங்களுக்குத் தெரியாது அப்பா.”

“எங்களுடைய தரத்துக்கு ஏற்றவகையில் காரியங்கள் செய்யவேண்டாமாடா, நான் பள்ளிக்கு எப்படிபோனேன் தெரியுமா நிமல்? சாரமும் பெனியனும் அணிந்து கொண்டு தான்.”

“அது அந்தக் காலம். அது சரி எனக்கு இரண்டு பூட்ஸ் வாங்கித் தரப்போகிறீர்களா இல்லையா?”

அவ்வேளை சுமனாவதி வெளியே வந்து “ஐயோ இது என்ன கலிகாலம் அப்பனையே அடக்க வந்துவிட்டானே. டேய் அதிகம் பேசினாயோ பல்லை நொறுக்கிவிடுவேன் ஜாக்கிரதை. வந்துவிட்டார் இங்கே எங்களுக்கு கட்டளை போட” என்று ஏசினாள்.

நிமலின் முகம் கோணிச் சுருங்கியது. கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பியது. அவன் சற்று நேரம் நகத்தைக் கடித்தபடி தலை குனிந்து நின்றான். மறுகணம் மௌனமாக வீட்டிற்குள் போய்விட்டான். எனக்கு அவனைப் பார்க்க இரக்கம் உண்டாயிற்று. நிமலின் கெட்டித்தனமெல்லாம் விளையாட்டுத் திடலில்தான். வகுப்பறையில் பூஜ்யம். கடந்த வருடம் பள்ளிக்கூட விளையாட்டுப் போட்டியில் இரண்டு பரிசுகளைத் தட்டிக்கொண்டான். பிள்ளைகளின் கெட்டித் தனங்களை வளர்ப்பதற்கு உதவாமலிருப்பது மகாபாவம் என்று எனக்குத் தோன்றியது. இந்தக் காலத்தில் வெறுமனே பரீட்சையில் சித்தியடைந்தால் மட்டும் போதாது. வேலைக்கு விண்ணப்பித்தால் விசேடதகைமைகளைப் பற்றித் தான் அதிகம் கவனம் எடுக்கிறார்கள். கிரிகட், விளையாடியிருக்கிறீர்களா? உதைபந்து ஆடியிருக்கிறீர்களா? ஹொக்கி அடித்ததில்லையா? என்று தகைமை கேட்கிறார்கள். இந்த வேளையில் முப்பது ரூபாய்க்கு எங்கே போவது? யாரிடம் கேட்பது? சுமனாவதியிடமும் மாதச் செலவுக்கான தொகை மட்டும் தான் இருக்கும். ஆபீசிலோ வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் அந்நியரிடம் கடன்படுவது வெட்கம் கெட்ட வேலையாச்சே. நான் இதுவரை எவரிடத்திலும் ஒரு தம்பிடி காசுகூடக் கடன் வாங்கியதில்லை. அதே வேளையில் செய்யவேண்டிய காரியத்தை செய்யாமல் பின்போட்டதுமில்லை. மாலினியிடம் கேட்டுப்பார்த்தாலென்ன என்று திடீரென ஒரு எண்ணம் உதித்தது. அவள் தனது முழுச்சம்பளத்தையும் புத்தகத்தில் போட்டுவிடுவாள், வீட்டுக்கு ஒரு சதமும் கொடுக்கமாட்டாள், அதற்காக நான் வருத்தப்பட்டதில்லை. நான் பிள்ளைகளின் உழைப்பில் சாப்பிடலாமென்று எதிர்பார்த்ததில்லை. மாலினி என்ன நினைப்பாளோ என்றும் என் மனதில் ஒரு தயக்கம் உண்டாயிற்று. நினைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது அவள் அந்நியள் அல்லவே. பிறகு திருப்பிக் கொடுத்தால் போயிற்று. நான் அடிமேல் அடி வைத்து அவளுடைய அறைப்பக்கமாக சென்று எட்டிப்பார்த்தேன். அவள் கட்டிலின் கால்மாட்டில் உட்கார்ந்து சட்டை தைத்துக்கொண்டிருந்தாள். நான்

திரும்பி வந்தேன். அவளுடைய முகத்தை நேருக்கு நேர், பார்த்துக் கடன் கேட்க முடியாது. என் மனம் நிலையற்றுத் தடுமாறியது. கேட்கவா? விடவா? மாலினி கோபித்தாலும் கோபிக்கலாம். அவளுக்குக் கோபம் வந்து விட்டால் இவர் அம்மா இவர் அப்பா என்று பார்க்க மாட்டாள். வாயில் வந்தபடி திட்டுவாள். இது அவளுடைய பிறவிக்குணம், ஆனால், அவள் இதையெல்லாம் வேண்டுமென்றே செய்வதில்லை. அது எனக்குத் தெரியும். நான் மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டு அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

“எனக்கு முப்பது ரூபாய் அவசரமாகத் தேவைப்படுதம்மா உன்னிடம் இருந்தால் கொடு.”

“சம்பளம் வாங்கி பதினைந்து நாளாகிவிட்டதே எப்படியப்பா கையில் காசிருக்கும்.”

“நான் தவறாமல் கட்டாயம் திருப்பித் தந்துவிடுகிறேன்.”

அவள் ஆச்சரியத்தோடு என்னைப் பார்த்தாள்.

“ஒரு சேலை வாங்கலாமென்று கொஞ்சம் பணம் மிச்சம் பிடித்து வைத்திருக்கிறேன்” என்று சிரித்தபடி அவள் சூட்கேசைத் திறந்து அடியிலிருந்து மூன்று பத்து ரூபாய் நோட்டுகளை வெளியே எடுத்தாள்.

“அப்பா இதை எப்பொழுது திருப்பித் தருவீர்கள்?”

“கூடிய விரைவில் தருகிறேனே.”

பணத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன் அவள் மீண்டும் ஒவ்வொரு தாளாக எண்ணிப்பார்த்தாள்.

நான் துயரந்தோய்ந்த மனத்துடன் மாலினியின் அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். இந்தத் துயரம் எதனால் உண்டாயிற்று என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு பாரம் அழுத்துவதை மட்டும்

உணர்ந்தேன். எனக்கும் போதாத காலம். அல்லது அவளிடம் பணம் கேட்டிருப்பேனா? ஒரு நாளும் இல்லை. சிறு வயதிலிருந்தே சிக்கனமாக வாழப்பழகியவன் நான். கிராமத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் காலத்தில் நானாக ஐம்பது சத்ததுக்கு மேல் செலவழித்தது கிடையாது. அது கூடப் புதுவருட தினங்களில் மட்டும் தான். புதுவருடத் தினத்தன்று அப்பா ஒன்று அல்லது ஒன்றரை ரூபாய் வரையில் கைவிசேஷம் கொடுப்பார்.

கமம் ஒன்றுதான் அப்பா அறிந்த தொழில். நெற்சாகு படி சேனைப் பயிர் செய்கை இரண்டையும் செய்து வந்தார். குடும்பத்தில் சகோதர சகோதரிகள் மூவர். தற்பொழுது திருமணமாகிக் குடியும் குடித்தனமுமாக இருக்கும் இவர்களும் கமஞ் செய்தே சீவித்து வருகிறார்கள். நான் ஒருவன் தான் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருக்கின்றேன். நான் தரித்திரத்தில் நன்கு ஊறி உழன்றவன். பள்ளிக் கூடத்துக்கு அணிந்து செல்வதற்கு என்னிடம் ஒரே ஒரு சாரமும் பனியனும் மட்டுமே இருந்தன. அதைச் சலவை செய்து உடுத்துக் கொள்வேன். சில சமயங்களில் தலைமயிர் வெட்டுவதற்குக் கூட வீட்டில் பணம் இருக்காது. தலைமயிர் கழுத்துவரை வளர்ந்துவிடும். அந்த நாட்களில் நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகமாட்டேன். இரவில் மட்டும் தான் எங்கள் வீட்டில் சோறு சமைப்பார்கள். பகலில் ரொட்டி அல்லது பலாக்காய், ஈரப்பாலா, கிழங்கு, வத்தாளை ஏதாவது ஒன்று. காலையில் பால் கஞ்சி, “டேய் நந்தா அந்த ஆற்றோர மரத்தில் எறி ஒரு பலாக்காய் பறித்துப் போட்டா. பகல் சமையலுக்கு வீட்டில் ஒன்றுமே இல்லைக் கண்ணா” என்று அம்மா என்னுடைய தலையைத் தடவி அன்போடு சொல்வாள். நான் ஒரே பாய்ச் சலாக கொல்லைப் புறத்துக்கு ஓடுவேன். படாத பாடு பட்டுத் தான் நான் இந்த நிலைக்கு வந்தேன்.

நான் ஆபீசில் மத்தியானத்தில் சோறு சாப்பிடுகிறேன் என்று சுமனாவதி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆரம்ப காலத்தில் சோறு சாப்பிட்டேன். அதுவும் மரக்கறிச்

சோறு. பொரித்த மீன் துண்டோ, முட்டையோ என்றுமே எடுத்ததில்லை. வீட்டு நினைவு வந்து விடுவது தான் இதற்கு காரணம். சமீபகாலத்திலிருந்து ஆபீசுக்கு எதிரிலிருக்கும் சைவக்கடையில் எதையாவது விழுங்கிப் பொழுதை ஓட்டி விடுவேன். இடியப்பம், தோசை, இட்டலி, இடைக்கிடை ஒரு சுருட்டு வாங்கிப்புகைப்பேன், கலியாண வீடு, செத்த வீடு என்று போன இடத்தில் சிகரட் தந்தால் புகைப்பதுண்டு. காற்சட்டை மேற்சட்டை எல்லாவற்றையும் வீட்டிலேயே சலவை செய்து நெருப்புக் தணல் போட்ட இஸ்திரிக்கைப் பெட்டியால் இஸ்திரிக்கை செய்வேன். மாலினியின் உடைகள் மட்டும் தான் லாண்டிக்குப் போகும். இவ்வளவு தூரம் சிக்கனமாக நடந்தும் மாதக் கடைசியில் நூறு ரூபாயாவது சேமிப்புப் புத்தகத்தில் போடமுடிவதில்லை. வீட்டு வாடகையும் பலசரக்குக் கடைக் கணக்கும் கொடுத்த பின் கையில் ஒன்றும்மிஞ்சாது. சுமனாவதி பகல் சாப்பாட்டுக்காக எனக்குக் கொடுக்கும் இரண்டு ரூபாயில் அரைவாசியை நீண்டகாலமாக சேமித்துவைத்து இரண்டு வெள்ளைச் சட்டைகளும், இரண்டு காற்சட்டைகளும் தைப்பித்துக் கொண்டேன்.

வாழ்க்கையின் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் தலையெடுத்து மனநிறைவோடு சிரிக்கும் நாள் என்றாவது வரத்தான் போகிறது என்று என் உள்ளம் சொல்லியது.

சரத் நாளை பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சை எழுதப் போகிறான். நேற்று நான் கலபலுவாவவுக்குப் போய் பழக்கமான ஒருவரைக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து பரீட்சைக்குப் புறப்படுவதற்கு ஒரு நல்ல நேரம் குறித்து வந்தேன். சுமனாவதி வெள்ளை அங்கியொன்றை சலவை செய்து தயாராக வைத்திருந்தாள். அவற்றை இஸ்திரிக்கை செய்து விட்டு அவனுடைய சப்பாத்துக்களையும் எடுத்துத் துடைத்து மெருகூட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வேளை சரத் தாழ்வாரத்துக்கு வந்து.

“அடடா இது என்ன அப்பா செய்கிறீர்கள்? எங்கே அதை இப்படித் தாருங்கள். நான் துடைத்து எடுத்துக் கொள்வேன்” என்றான்.

“அதற்கென்ன பரவாயில்லை.”

“அம்மா இங்கே பாருங்கள் இந்த அப்பா செய்யும் வேலையை.”

“என்ன?”

என்னுடைய சப்பாத்துக்களைத் துடைக்கிறார். வெளியே வந்த சுமனாவதி லேசாகச் சிரித்தாளேயன்றி வேறு எதுவும் பேசவில்லை.

எனக்கோ சரத்தின் பரீட்சை இரண்டு வகையில் முக்கியமானது. ஒன்று அவன் எதிர் காலத்தில் செய்யப்போகும் வேலைக்கு அத்திவாரமாக அமையப்போகிறது. மற்றது இதனால் குடும்ப கௌரவம் உயரும். ஒருவேளை சரத் இந்தப் பரீட்சையில் தவறி விட்டால் எங்களைக் கேலிசெய்வதற்கும் ஒரு கூட்டம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அடுத்த தோட்டத்து சிரிசேன முதலியோரைத் தவிர அயலிலுள்ளவர்கள் வெளிப்படையாக எப்படியிருந்தும், உள்ளே வெந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நகரங்களின் கதையே இப்படித் தான். கொலை நடக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டால் கூட எவரும் என்ன ஏது என்று எட்டிக் கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள்.

இரவுச் சாப்பாட்டின் பின்னர் சுமனாவதியும் நானும் மூத்தமகனுடைய கட்டிலில் உட்கார்ந்து அவனோடு நீண்ட நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்தில் வேறு எவருக்குமில்லாத அக்கறை இவனுக்கிருப்பதை நான் வெகுகாலமாக அவதானித்து வருகிறேன். அவன் வீட்டின் தரித்திர நிலையை நன்கு அறிந்திருந்தான். புத்தகம் வாங்குவதற்கென்று பணம் கொடுத்தால் மிகுதிப் பணத்தை திருப்பிச் சுமனாவதியிடம் கொடுத்து விடுவான். வஞ்சித்து ஒரு சதம் கூட எடுக்கமாட்டான். பெண்பிள்ளையாக இருந்தும் மாலினி பள்ளிக் கூடம் போகும் நாட்களில் இப்படிச் சிக்கனமாக நடந்து கொண்டதில்லை. அவள் சுமனாவதியை ஏமாற்றி மிட்டாய் சாப்பிட ஐந்து பத்துச் சதம் திருடிவிடுவாள்.

“பரீட்சையில் சித்தியடைவதென்பது அவ்வளவு கஷ்ட மில்லை அப்பா. சித்தியடைந்து பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போனால் என்னுடைய விடுதிக் கட்டணம், செலவுகள் எல்லாவற்றையும் நீங்கள் எப்படிக் கொடுப்பீர்கள் என்று தான் யோசிக்கிறேன்.”

“அதைப் பற்றிய சிந்தனையே உனக்கு வேண்டாமப்பா. பிச்சையெடுத்தாவது நாங்கள் எங்கள் கடமையைச் செய் வோம்” என்று நான் சொன்னேன்.

காலை ஆகாரமாகச் சுமனாவதி பச்சையரிசியில் பால்ப் பொங்கல் செய்திருந்தாள். அந்த அரிசியை அவள் சாக ரிகா ஸ்டோசில் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கியிருந்தாள். அரிசிப் பங்கீட்டுப் புத்தகத்துக்கு இந்த நாட்களில் வெள் ளைப் பச்சை அரிசி தான் கொடுக்கிறார்கள். வழக்கமாக தேநீர் மேசையில் உட்கார்ந்தால் உண்டாகும் சந்தடி அன்று குறைந்திருந்தது. சுமனாவதி எல்லோருக்கும் வற்புறுத்திப் பாற்சோறு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். எட்டு மணிக்குத் தான் சுபவேளை. அவசரக் படாமல் ஆறுதலாகப் புறப்படுவதற்கு நிறைய நேரமி ருந்தது. மூத்த மகன் வெள்ளை உடை அணிந்து தாழ் வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். தலைமயிரை இடது புற மாக வகிடுடுத்து வாரிவிட்டிருந்தான். முகத்தில் உறுதியான பார்வை தெரிந்தது. அவனுடைய நெற்றி அகலமானது. அப்படியிருக்கும் பிள்ளைகள் படிப்பில் கெட்டிக்காரர் என்று பொதுவாக எல்லோரும் சொல் வார்கள்.

நான் இரண்டு ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்து “இதைப் பகல் சாப்பாட்டுக்கு வைத்துக்கொள்” என்று அவனுடைய சட்டைப் பையில் போட்டேன்.

“தேவையான பேனை பென்சில் எல்லாவற்றையும் எடுத் துக் கொண்டாயா?”

“எடுத்துக் கொண்டேன் அப்பா.”

“கைக்கடிகாரம்?”

“அது எதற்கு அங்கே இருக்கும் தானே.”

“பரவாயில்லை என்னுடைய கடிகாரத்தை கட்டிக் கொண்டு போ.”

“உனக்கு இரண்டு ரூபாய் போதுமாடா கண்ணா?” என்று கேட்டபடி சுமனாவதி வெளியே வந்தாள்.

“இதோ இதையும் வைத்துக் கொள் போக வர பஸ் சுக்கு வேண்டுமல்லவா?”

“சரத் சுபவேளையில் புறப்பட்டான் நாங்கள் தாழ் வாரத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.”

இரவு முழுவதும் தூங்காமல் இருந்து பையன் ஒல்லியாக போய்விட்டான்” சுமனாவதி இரக்கத்தோடு சொன்னாள்.

நிமல் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்கு வரும் பொழுது நன்றாக இருண்டு விடும். கால்பந்தாட்டக் குழுவில் சேருவதற்கு மாலையில் பயிற்சி பெறுவதாக அவன் சுமனாவதியிடம் சொல்லியிருக்கிறான். பயிற்சி முடிந்ததும் இரண்டு பூட்ஸ்களையும் தோளில் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நண்பனொருவனுடன் சைக்கிளில் வருவான். நண்பனைப் படலையருகில் இறக்கிவிட்டு சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு வருவதை இரண்டு மூன்று தடவை பார்த்திருக்கிறேன். அவனுடைய உடைகள் அழகாகியிருக்கும். பாதாதிசேசம் சேறுபடிந்திருக்கும். நிலத்தில் விழுந்து கைகால்களெங்கும் காயம் உண்டாகியிருக்கும். முழு உடம்பும் வியார்வையில் நனைந்து தோய்ந்திருக்கும். அவனுடைய தோற்றத்தில் வயதை மீறிய வளர்ச்சி தெரிவதாக எல்லோரும் சொல்லிக்கொள்வார்கள். பார்த்த பார்வைக்கு பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவனைப் போல் இருப்பான். ஆனால் இன்னும் பதினைந்து வயது கூட நிரம்பவில்லை. இரவு வேளையில் தூரத்தில் நிமல்லைக் கண்டால் ஒரே பார்வையில் யாரென்று இனங்கண்டு கொள்ள முடியாது. சரத் இந்த வயதில் இவ்வளவு பெரிய உடற்கட்டோடு இருக்கவில்லை.

நிமல் சைக்கிளை நாவல் மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடிப்போனான்.

“அம்மா எனக்குப் பசிக்கிறது” என்று அவன் சொல்வது எனக்குக் கேட்டது.

“உண்மையில் பந்தடித்து மிகவும் களைத்துத்தான் போனாய்”

“தேநீர் இல்லையா?”

“போய் முகங்கைகால்களைக் கழுவிக் கொண்டு வா. வியர்வை நாற்றம் தாங்க முடிவில்லை. கடைக்குப் போக வேண்டும்”

“அதற்கு வேறு ஆளைப் பாருங்கள்.”

“முடியாது என்று இருந்துவிடலாமாப்பா, கடைக்கு அனுப்புவதற்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?” தேநீர் வார்த்துத் தருகிறேன் போய் வருகிறாயா?

“நான் மாட்டேன்.”

“என்ன வாங்க வேண்டும்” நான் வீட்டுக்குள் போய்க் கேட்டேன்.

“தேயிலையும் பால் டின்னும்.”

“நான் போய் வாங்கி வருகிறேன்.”

“ஒரு பால் டின் இரண்டு நாட்களில் முடிந்துவிடுகிறது.”

“யாராவது திருடிச் சாப்பிடுகிறார்களோ?”

“நான் இல்லை” உள்வீட்டிலிருந்து நிமல் சொல்வது கேட்டது.”

நான் பொருள் வாங்கும் பையையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்தக் கும்மிருட்டில் முற்றத்தில் இறங்கினேன். கலுவா படலை வரை என் பின்னால் வந்தது. துரத்தாவிட்டால் கடைத் தெருவரை வந்துவிடும். கரோலிஸ் புரசிரி ஹோட்டலின் முன்னால் நின்று சுருட்டுப் புகைத்துக் கொண்டிருப்பதை நான் தூரத்தில் வரும்பொழுதே கண்டு விட்டேன். அவனைச் சந்தித்தால் போதும் கீறல் விழுந்த இசைத்தட்டின் கதை தான். அடி அந்தமில்லாமல் ஒரே பல்லவியைப் பாடத் தொடங்கிவிடுவான். நான் வேறு பக்கம் பார்த்தபடி சாகரிகா ஸ்டோஸ்சை நோக்கி நடந்தேன். கரோலிஸ், கம்பனியொன்றில் காவல்காரனாக வேலை பார்த்து வந்தான். கமதவத்தை வீதியில் உள்ள ஒரு களிமண் வீடு தான் அவனுடைய வாசஸ்தலம். அவனுக்கு மூன்று ஆண் குழந்தைகள் இருந்தார்கள். கடைசிப் பிள்ளை கைக்குழந்தை. மூத்தவனுக்கு மூன்று வயதுக்கு மேல் இருக்காது. ஒரு சமயம் அந்த ஊரில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டது. மனைவியும் குழந்தைகளும் வீட்டில் படுத்திருந்த போது சுவர் தகர்ந்து விழுந்து விட்டது. அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் செய்தி அறிந்து வந்து பார்த்த பொழுது நால்வரும் சுவருக்கடியில் நசுங்கிப் போய்க் கிடந்தார்கள். அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு எந்த வழியும் இருக்கவில்லை. இந்தத் தகவலைக் கேள்விப்பட்ட கரோலிஸ் ஊரே நடுங்கும்படி அலறி அழுது கொண்டு ஓடி வந்தான். கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் வீடு தெரிந்ததும் அவன் மயங்கி நிலத்தில் விழுந்து விட்டான். இப்பொழுது அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதாக ஊரிலுள்ளவர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். “பைத்தியக்காரன் பித்தன் இவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது” என்று எங்கும் பேச்சாக இருந்தது. கரோலிசின் கதையை எனக்கு அடுத்த வீட்டுச் சிரிசேன தான் சொன்னார். நான் கடைக்குப் போய் விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும் வரை அவன் மேலே பார்த்த படி தனக்குத் தானே சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் அணிந்திருந்த சாரமும் பனியனும் பல இடங்களில் ஓட்டும் போட்டுத் தைக்கப்பட்டிருந்தன. பற்கள் வெற்றிலைக் காவி ஏறி சிவந்திருந்தன. தலையிரும் தாடியும் மாதக் கணக்காக வெட்டப்படவில்லை.

“கரோலிஸ்”

“ஆ — எப்படி?”

“வா வீட்டுக்குப் போவோம். தேநீர் குடித்துவிட்டுப் போகலாம் என்று நான் அழைத்தேன்.

“நாளைக்கு வருகிறேன்”

அவன் யார் கேட்டாலும் நாளைக்கு வருகிறேன் என்ற பல்லவியைத் தான் பாடுவான். அந்த நாள் என்றுமே வந்ததில்லை, இடைக்கிடை நான் அவனைப் பலாத்காரமாக அழைத்துப்போய் ஏதாவது கொடுத்து அவனுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பேன். தெருவில் சந்தித்தால் வெற்றிலை, சுருட்டு என்று ஏதாவது வாங்கிக் கொடுப்பேன். சுமனாவதியும் இருந்திருந்து அவனைப் பற்றி நினைத்துத் துக்கப்படுவாள். எப்படியிருந்த மனிதன் இப்படியாகி விட்டானே. ஏழேழு பிறவியிலும் இப்படி கஷ்டம் எவருக்கும் வரவேண்டாம். கடைக்குப் போய் வீட்டுக்கு வரும் வரை கரோலிசைச் சுற்றியே என் சிந்தனை சுழன்றது.

இருண்ட வானத்தில் பிறை நிலா பிரகாசித்தது, முற்றத்தில் சீமெந்துப் படியின் மேல் நிலாவின் மெல்லிய வெள்ளிக் கதிர் விழுந்து படிந்திருந்தது. அந்த வெண்தாரை நாவல் மரத்தின் கிளைகளுக்கூடாக ஒழுகி வந்து நிலத்தில் ஓடியது. தெருவின் மறுகோடியில் நாய்களின் கூட்டமொன்று சண்டை போடும் சத்தம் கேட்டது. நான் கொட்டாவி விட்டபடி சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தேன். சமீபகாலத்திலிருந்து எனக்கு இரவில் தூக்கம் வருவது குறைவு. நான் பத்தரை மணிவரை தாழ்வாரத்தில் விழித்திருப்பேன். அந்த வேளையில் வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கப் போய்விடுவார்கள், கதவைப் பூட்டித் தாழ்பாள் இடும் ஓசை சமையலறைப் பக்கத்திலிருந்து கேட்டது. சுமனாவதி கையில் வெற்றிலைத் தட்டுடன் வந்து தாழ்வாரத்தின் சீமெந்துப் படியில் உட்கார்ந்தாள்.

நாங்கள் இருவரும் சற்று நேரம் எதுவுமே பேசிக் கொள்ளவில்லை. எனக்கோ பேசுவதற்கு ஒரு விஷயமும் இருக்கவில்லை. சுமனாவதி ஒரு கணம் யோசனை செய்து விட்டு இரகசியம் சொல்லப் போகிறவள் போல சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். நிலா வெளிச்சத்தில் அவளுடைய முகம் மங்கலாகத் தெரிந்தது. அதில் சோகம் கவிந்திருந்தது.

“உங்களுக்கு விஷயம் தெரியுமா”

“என்ன?”

“மாலினி ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டாளாம்.”

“என்ன! யார் அது”

“நாரஹேன்பிட்டி பக்கத்தில் ஒரு ஆபீசில் கிளார்க் உத்தியோகமாம்”

“உனக்கெப்படித் தெரியும்”

“எங்களுக்கு மட்டும் தான் தெரியாது, ஊரிலுள்ளவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தெரியும்.

“நான் கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டேன்”

மாலினி கலியாண வயதைக் கடந்து விட்டாள் என்ற விஷயம் இதற்கு முன் என் நினைவுக்கு வரவேயில்லை. அவளுக்கு இருபத்து மூன்று வயதுக்கு மேலிருக்கலாமே யன்றி அதற்குக் குறைவென்று சொல்ல முடியாது. இந்த வயதிலுள்ள பெண்கள் பெற்றோரிடமிருந்து பிரிந்து விடவேண்டும். நானும் சுமனாவதியும் அவளைப் பற்றிக் கவனிக்காதிருந்தபடியால் தான் மாலினி தானாகவே ஒரு வனைத் தேடிக்கொண்டாளோ? வயது வந்த பெண்பிள்ளைகளை வீட்டில் வைத்திருப்பது மகா பயங்கரமான விஷயம். காலஞ் செல்லச் செல்ல அவர்களுக்கு பல விதமான நோய்கள் உண்டாகும். வீட்டில் சண்டை சச்சரவு பெருகும். கடைசியில் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் இலட்

சணத்தைப் பார்த்தீர்களா என்று ஏச்சும் பேச்சும் கேட்க நேரும். ஊரில் உள்ளவர்கள் கதை கட்டத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஆபீசில் திரு. சில்வாவுக்கு நேர்ந்த கதி என் நினைவுக்கு வந்தது. பெற்றோரின் தவறினால் தான் அவருடைய மூத்த மகள் டாக்சிக்காரனோடு இரகசியத் தொடர்பு கொண்டு களவாக ஓடிவிட்டாள்.

“மனுஷன் யார், எந்த ஊர்க்காரன், என்ன ஏது என்று சற்றுத் தேடிப்பார்க்கக் கூடாதா” சுமனாவதி மீண்டும் கேட்டாள்.

“இவ்வளவு தூரம் கிளறிக் கிளறிப் பார்க்க என்ன இருக்கிறது?” ஒரு உத்தியோகமும் இருந்து பெண்ணுக்கு சாப்பாடும் உடு புடவையும் கொடுக்க முடியுமானால் அது போதுமே. மாலினி தன்னுடைய விருப்பப்படி தானே தேடிக்கொண்டாள். மாலினி சந்தோஷமாக இருக்க முடியுமானால் எனக்கு யாராயிருந்தாலும் கவலையில்லை. பிள்ளைகள் சந்தோஷமாக இருப்பதைக் காண்பதற்குத் தானே நாங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறோம்.

“நன்றாயிருக்கிறதே நீங்கள் சொல்வது. அப்படி முடியுமா” குலம் கோத்திரம் பார்க்க வேண்டாமா?”

“நகரத்தில் யார் இதையெல்லாம் கவனிக்கப் போகிறார்கள். கிராமத்தில் என்றால் இதையெல்லாம் முக்கியமாகப் பார்ப்பார்கள்.”

“எனக்குத் தெரியாது எப்படியாவது நடக்கட்டும்”

படுக்கையில் போய் உட்கார்ந்து நீண்டநேரமாக யோசித்தேன். சுமனாவதிக்கு எதை சொன்னாலும் என் மனம் என்னவோ கவலைப்படத் தான் செய்தது. சரத்தின் பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகிய பின் மாலினியின் விஷயத்தை முடிக்கலாமென்று எண்ணியிருந்தேன். அவள் இவ்வளவு தூரம் அவசரப்படுவாள் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. எங்கள் ஆபீசிலிருக்கும் சிரிசோமா

இடைக்கிடை என்னைச் சந்திக்க வருவதுண்டு. மாலினி யுடனும் இரண்டொரு வார்த்தை கதைப்பான். பண்பும் அடக்கமும் மிக்க பையன். கிஞ்சித்தேனும் ஆடம்பரம் கிடையாது. அவன் மாலினி பால் மனதைப் பறி கொடுத்திருக்கிறான் என்பதை நான் ஊகித்தறிந்து கொண்டேன். இந்தச் சம்பந்தத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு நான் எவ்வளவு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தேன். ஆனால் கடைசியில் இலவு காத்த கிளியானேன். வயது வந்த பிள்ளைகளின் திருமணங்களைத் தமது விருப்பப் படி செய்து வைக்கும் பாக்கியம் பெற்றோர்களில் எத்தனை பேருக்கு கிடைக்கிறது? சுமனாவதிக்கும் எனக்கும் அந்தப்பாக்கியம் இல்லை.

என்னுடைய மனம் பின்னோக்கிச் சென்று புனித்துப் போன பழைய விஷயங்களைக் கிளறிப் பார்த்தது.

மாலினி சிறுபிள்ளையாயிருந்த பொழுது பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் சுமனாவதியின் பாட்டனார் வீட்டில் போய்த் தங்குவது வழக்கம். அங்கே ஒரு சமயம் அவள் முற்றத்துக் கற்படியின் மேல் விழுந்துவிட்டாள். வலி தாங்காமல் உரத்த குரலில் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்தாள். நான் அப்பொழுது அறையில் படுத்திருந்தேன். ஒரு குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்கவே விழித்துச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். மாலினி தான் அழுகிறாள் என்பது தெரிந்ததும் வெளியே ஓடிவந்து பார்த்தேன். அவளுடைய முகம் ரத்தத்தில் தோய்ந்திருந்தது. நானும் சுமனாவதியுமாக மாறி மாறி அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு நாவலப்பிட்டியிலுள்ள டிஸ்பன்சரிக்கு நடந்தோம். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தால் இலவசமாக மருந்து போட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஆஸ்பத்திரியில் கவனிப்புக் குறைவு. எதையும் ஏனோ தானோ என்ற ரீதியில் தான் செய்வார்கள். அங்கேயிருக்கும் கங்காணிகளும் சரியாகக் கவனிக்கமாட்டார்கள், எவ்வளவு செலவு செய்தாயினும் மாலினியின் முகத்திலிருக்கும் கழலையை மாற்றுவதற்கு நாங்கள் பெரு முயற்சி எடுத்தோம். அந்தக்

காலத்தில் கிராமத்தில் வண்டிப்பாதை கூடச் சரியாகப் போடப்பட்டிருக்கவில்லை. காயம் ஆறும் வரை வாரத்துக்கு இரண்டு தடவை அவளை நகரத்துக்கு அழைத்து வரவேண்டியிருந்தது. நடந்தே வந்து நடந்தே போனோம்.

நான் கொழும்புக்கு வந்து கல்வி இலாகாவில் உள்ள பெரிய தலைகளுக்குப் போடாத கும்பிடெல்லாம் போட்டு ஒரு வழியாக அவளை விசாகா வித்தியாலயத்தில் சேர்த்தேன். அவள் அங்கே அதிக காலம் இருக்க முடியவில்லை. சிரேஷ்ட வகுப்பில் முதல் ஆண்டில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது யாரோ ஒரு ஆண் பிள்ளைக்கு அவள் எழுதிய கடிதமொன்று புத்தகத்துக்குள் இருக்கக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு கல்லூரியிலிருந்து விலகவேண்டியதாயிற்று. கல்லூரி தலைவி எனக்கெழுதிய கடிதத்தை கையில் எடுத்துக் கொண்டு மாலினி அழுதபடி வீட்டுக்கு வந்தாள். பிள்ளையைப் பாடசாலையிலிருந்து விலக்கியிருப்பதாக அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்த விஷயத்துக்காக நான் எத்தனை நாட்கள் ஆபீசுக்கு லீவு போட்டுவிட்டு அலைந்திருக்கிறேன். இருந்தும் முடிவை மாற்ற முடியவில்லை. ஈற்றில் நான் பாடசாலைக்குப் போனேன். மாலினி என்னுடைய மூத்தமகள். மிகவும் பாரதூரமான குற்ற மொன்றைத் செய்து விட்டாள் என்பது உண்மை தான். பிள்ளையைக் கல்லூரியிலிருந்து விலக்குவதில் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் அவளுடைய பழக்கவழக்கம் சரியில்லையென்று மட்டும் சான்றிதழ்களில் எழுதிவிட வேண்டாம் அம்மணி. வேறு பள்ளிக் கூடங்களில் சேர்க்க முடியாமல் போய்விடும் என்று நான் இரந்து வேண்டிக் கொண்டேன். கல்லூரித் தலைவி தலையை உயர்த்தி என் முகத்தைப் பார்த்தாள். என் கண்களில் நீர் நிறைந்திருப்பதை அப்பொழுது தான் உணர்ந்தேன், உடனே தலை குனிந்து அவள் அறியாவண்ணம் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

இதெல்லாம் மாலினியின் பிள்ளைப் பருவ நிகழ்ச்சிகள்.

இன்று அவளுக்கு அம்மாவிடமிருந்தோ அப்பாவிடமிருந்தோ எந்த உதவியும் தேவையில்லை. எங்களிடமிருந்து அறிவுரையும் தேவையில்லை. எங்களிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை கௌரவம் எதுவுமே அவளுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. இப்பொழுது நாங்கள் தூசிக்குச் சமமானவர்கள். இனி அவள் தான் நினைத்தவாறு எந்தக் காரியமும் செய்யலாம். எவரிடமும் சொல்லிச் கொள்ளாமல் வேண்டிய இடத்துக்குப் பறந்து போகலாம். அவளுக்கு இறக்கைகள் முளைத்துவிட்டன.

மலையில் ஏறிய பிறகு ஊன்றுகோலை வீசிவிடுவது தவறு என்பதை அவள் இன்னும் உணரவில்லை.

மற்றப் பிள்ளைகளைப் பற்றியும் நான் பலவாறு மனக் கோட்டை கட்டிக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். அந்த ஆசைகளும் இதைப் போல் சிதறிக் காற்றோடு காற்றாய்ப் போய்விட்டால், என் கதி என்னவாகுமோ? யாராயிருந்தாலும் ஒரு குறிக்கோளை, ஒரு நம்பிக்கையை வைத்துக் கொண்டு தான் வாழவேண்டும். பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பற்றிய பல்வேறு விதமான நம்பிக்கைகளை உருவாக்கி அவற்றைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். அவ்வாறு குறிக்கோள் நம்பிக்கை எதுவுமின்றி பிறந்த குற்றத்துக்காக வெறுமனே வாழுகிறவர்கள் மனிதர்கள் அல்லர். கடைசியில் எனக்கு ஒரு பற்றுக் கோடும் இல்லாமல் கூடப்போகலாம். வர வர எனக்கு எதைக் கண்டாலும் வெறுப்பு உண்டாகிறது. நான் நீண்டதொரு பெருமூச்சைவிட்டு மனதை ஆற்றிக் கொண்டேன். தேவையற்ற காரியங்களைப் பற்றி நினைத்து மூளையை ஏன் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டும்? என்னுடைய சேமிப்புப் புத்தகத்தில் பத்துப் பதினையாயிரம் வரை மிஞ்சிக்கிடக்கிறது. திருமணத்தை எளிய முறையில் அமைதியாக நடத்தினால் இந்தத் தொகையை மாலினிக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்து விடலாம். எல்லோருக்கும் சொல்லத் தேவையில்லை. நடக்கவிருப்பது நடந்தே தீரும். யாராலும் அதைத் தடுக்க முடியாதென அம்மா அடிக்கடி சொல்வாள். இந்த அமுதவாக்கை நினைத்துக் கொண்டதும் என் மனம் அமைதியடைந்தது.

ஒருவாரம் கழிந்தது. கடைக்குட்டிப் பையனுக்கு ஒரு டசின் கறுப்பு வரைதாள் வாங்குவதற்காக மருதானைக்குப் போய் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். பஸ்ஸில் மேல் தட்டில் இரண்டு மூன்று பேர் தான் இருந்தார்கள். அன்று அரை நாள் வேலை ஒரு மணிக்குக் ஆபீஸ்கள் மூடி விடுவதால் எல்லோரும் நேரத்தோடு போயிருக்க வேண்டும். அரை நேர வேலை நாட்களில் மாலை நான்கு மணி வரையில் தான் பஸ்களில் நெருக்கடி இருக்கும். நான் பின்புறத்து ஆசனமொன்றில் அமர்ந்தேன். நடு நிரையிலுள்ள ஆசனத்தில் இளஞ் சோடியொன்று அருகருகே நெருங்கி உட்கார்ந்திருந்தது. பழகிய முகமாகத் தெரிந்ததால் உற்றுப் பார்த்தேன். அவள் மாலினி தான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதில் எனக்கு அதிக நேரஞ் செல்லவில்லை. என் உடம்பு புல்லரித்து. என்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குறுகிவிட்டது. தலையை ஜன்னலுக்கு வெளியே நீட்டி வேறு பக்கம் பார்த்துக் கொண்டேன். நான் என்னை மறந்த நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். நீண்ட நேரத்தின் பின்னர் தான் சுய உணர்வு பெற்றேன். தெருவில் போகும் கார் பஸ்களின் ஓசையும் மனிதர்களின் பேச்சொலியும் எனக்குக் கேட்டன. பஸ் பொறளையை அடைந்தது. நான் மீண்டும் ஒரு தடவை அவர்களைப் பார்த்தேன், மாலினி தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் இளைஞன் அவனாகத் தான் இருக்கவேண்டும். அவனுக்கு இருபத்தெட்டு வயதிருக்கலாம். அவன் மாலினியின் ஆசனத்தைச் சுற்றித் தன் கையைப் போட்டு வளைத்தபடி மெல்லிய குரலில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான், மாலினி தலையைக் குனிந்த படி சிரித்தாள். சிரிப்பை அடக்க முயன்றதன் விளைவாக அவளுடைய தோள்கள் குலுங்கின. அகத்தின் மலர்ச்சி அவர்களின் முகங்களில் நன்கு தெரிந்தது. நான் இருந்த பஸ்ஸிலேயே நேராக வெலிகடைக்குப் போகக் கூடியதாயிருந்தும் பொறளையில் இறங்கி வேறொரு பஸ்ஸில் ஏறினேன். இதைப் பற்றி மாலினியிடம் எதுவுமே கேட்பதில்லையென நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு நான் வீட்டுக்குப் போனேன். சுமனாவதி இது பற்றி அறிந்து கொள்

வதற்கு நான் இடம் வைக்கவில்லை. நாளை அல்லது மறுநாள் மாலினியே வந்து முழு விவரத்தையும் சொல்ல மாட்டாளா? மறைவிலிருந்து அரிதாரம் பூசினாலும் முகமூடி போட்டாலும் நாடகமாடும் பொழுது அரங்குக்கு வந்துதானேயாக வேண்டும்.

“அப்பா சோறு சாப்பிட வருகிறீர்களா? என்று சின்ன வன் அழைத்தான்” நான் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து வெளியே வந்தேன். நிமல், சரத், மாலினி மூவரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சின்னவனுக்கு நாற்காலியில் உட்கார முடியாத படியால் மேசையிலிருந்து சாப்பிடமாட்டான். அவன் கீழே விரிக்கப்பட்டிருக்கும் பாயில் உட்கார்ந்து தான் சாப்பிடுவான். மாலினி இரண்டாந் தடவையும் இரண்டு கரண்டி சோறு பரிமாறி விட்டு மீன்கறி வைத்திருந்த கிண்ணத்தைக் கடைக் கண்ணால் பார்ப்பதை நான் கண்டேன். உடனே நான் என்னுடைய கோப்பையிலிருந்து மீன் துண்டை எடுத்து அவனுடைய தட்டில் போட்டேன்.

“அப்பாவுக்கு இல்லையே” என்றபடி அவள் என் முகத்தைப் பார்த்தாள்.”

“எனக்கு இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை”

“இன்று நிமல் ஒரு பிள்ளைக்கு அடித்து அந்தப் பிள்ளையின் மூக்காலும் வாயாலும் இரத்தம் வந்தது” என்று சரத் சொன்னான்.

“உண்மையாகவா நிமல்?”

“அவன் என்னை ஆட்டுக் குட்டி என்று தினமும் கேலி செய்கிறான் அப்பா”

“பிள்ளைகளோடு சண்டை சச்சரவுக்குப் போகாதேடாக கடைசியில் ஒவ்வொரு பொலிஸ் நிலையமாக அலைய நேரிடும்”. என்றேன் நிமல் இப்பொழுது வளர்ந்த வயது வந்த பிள்ளையாச்சே தினமும் புத்திமதி சொல்ல வேண்டுமா?

“இவனுக்கு அறிவுரை சொல்வதை விடகுட்டிச் சுவரில் போய் முட்டிக் கொள்ளலாம்” என்று கூறியவாறு மாலினி நாகாலியை விட்டு எழுந்தாள்.

“நீ உன் திருவாயை மூடிக் கொள்ளடி நட்டுவக்காலி”

உடனே மாலினி முன்னல் பாய்ந்து நிமிலின் கன்னத்தில் ஒரு அறை வைத்தாள். நிமல் அவளுடைய கையைத் தட்டி விட்டு நாகாலியைப் பின்னால் தள்ளிக் கொண்டு எழுந்து நின்றான், அவனுடைய இரண்டு கண்களும் கோபத்தால் ஜ்வலித்தன, உதடுகள் கோணி முகம் அவலட்சனமாகத் தோற்றமளித்தது. பல்லைக் கடித்தபடி மாலினியை நோக்கி முறைத்துக் கொண்டிருந்த நிமல் சுமனாவதி வந்து ஏசி எச்சரிக்கை செய்த பின்னர்தான் இருந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான், கடைக்குட்டி மட்டும் தான் எனக்கு அடங்கி கீழ்ப்படிந்து நடப்பான். சில வேளைகளில் அவன் கூட என் சொல்லை மீறுவதுண்டு. சுமனாவதியோ வாய்ப்பேச்சாலேயே எல்லோரையும் பயமுறுத்தி வைத்திருப்பாள். எனக்கு அப்படிப் பேசும் வல்லமை கிடையாது. சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ப என்னைக் கம்பீரமாக்கிக் கொள்ளும் திறமையும் எனக்கு இல்லை. நான் ஏசுவதைக் கண்டால் எல்லோரும் சிரிப்பார்களேயன்றி எவருமே முகத்தைக் கோணியது கிடையாது. கடைசியில் நானும் சிரித்து விடுவேன், சுமனாவதியும் இரங்கியமனம் கொண்டவள் தான். இருந்தும் தேவையான நேரத்தில் தன்னைக் கொடியவளாகக் காட்டிக் கொள்ளக்கூடியவள். நிமல் இடைக்கிடை கடைக்குட்டிப் பயலின் உண்டியலிலிருந்து காசு திருடிவிடுவான். கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டாலும் அவன் கலவரமடைய மாட்டான். “இரு நான் அப்பாவிடம் சொல்லுகிறேன்” சின்னவன் அழுகையினுடே சொல்வது எனக்குக் கேட்கும். நீ அப்பாவுக்குப் பயந்தவனாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் பயப்படமாட்டேன் என்று நிமல் எல்லோருக்கும் கேட்கும்படியாக உரத்த குரலில் சொல்வான். நானோ கேட்டதும் கேட்காததுமாக இருந்துவிடுவேன். ஒரு பிள்ளைக்குக் கூடக் கையுயர்த்தி

அடிப்பதற்கு என் மனம் துணியாது. எனக்கு அது பாவமாகத் தெரியும். என்னுடைய அப்பா எனக்கு அடித்ததாக நினைவேயில்லை. மிருகங்களைத் தான் பிரம்பால் பயமுறுத்த வேண்டுமேயொழிய பிள்ளைகளுக்கு அடிபோட்டு வதைத்து வளர்க்கக் கூடாதென்று அவர் சொல்லுவதுண்டு.

நான் இரவு படுக்கைக்குச் சென்ற பொழுது சுமனாவதியிடம் “நிமல் எப்படிப்பட்ட மனிதனாவானோ தெரியவில்லை அதை நிர்ணயிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது” என்றேன்.

“முன்னர் என்றால் மாலினிக்கு பயப்படுவான். இப்பொழுது அவளையும் எதிர்த்துப் பேசுகிறானே.”

“இந்த வயதில் இப்படிக்கோபம் வந்தால் எப்படி? வர வரப் பயல், மனம் போன போக்கில் நடக்கப்பார்க்கிறான் போலிருக்கிறது.”

“பெரிய மனிதனாகும் பொழுது இந்தக் குணமெல்லாம் விட்டுப் போகும். மாலினியும் இந்த வயதில் இப்படித்தானே இருந்தாள். பள்ளிக்கூடம் போகும் காலத்தில் ஒரு நாள் கோபித்துக் கொண்டு எனக்குக் கோப்பையை வீசி எறிந்தாளே. இன்று அதையெல்லாம் நினைத்தால் அவளுக்கே வெட்கமாக இருக்கிறது.”

படிக்கும் நேரம் தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில் சரத் அறைக்குள் நுழைந்து பட்டரித் துண்டுகள், வயர், பல்ப் என்பவற்றைப் பொருத்திப் பழகுவான். மோட்டார் இயந்திரவியல் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களும், சஞ்சிகைகளும் அவனுடைய கட்டிலுக்கடியில்கும்பலாக இருக்கும். நான்காம், ஐந்தாம் வகுப்புகளில் படிக்கும் காலத்திலேயே அவன் இயந்திர வேலைகளில் மிகுந்த ஆர்வங் காட்டினான். பள்ளிக்கூட விளையாட்டுகளில் அவன் என்றாவது பங்குபற்றியிருப்பானா என்பது சந்தேகம் தான். வீட்டிலும் பந்தையும் மட்டையையும்

கையில் தொட்டதை நான் பார்த்தது கிடையாது. குழந்தையாக இருந்த போதும் விசையை முடுக்கிவிட்டால் சுழலும் ஆகாய விமானம் முதலிய விளையாட்டுச் சாமான்களையே விரும்பினான். எந்த வாகனம் எந்த நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது, அது எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தது, என்பவையெல்லாம் அவனுக்கு மனப் பாடம். வெவ்வேறுவகைக்கார்களின் வர்ணநீட்டிய படங்கள் அவனுடைய அறையில் இடத்துக்கிடம் மாட்டப் பட்டிருக்கும். அவற்றில் பல, மாளிகை போல் பிரமாண்டமான தோற்றமுடையவை. வண்ண வண்ண அழகுடையவை. அவற்றை தொட்டுப் பார்க்க ஆசைப்படாதவர்கள் இருக்கவே மாட்டார்கள். அவற்றின் ஆசனங்களில் வெள்ளைக்காரச் சீமான்களும், சீமாட்டிகளும் உட்கார்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இயந்திரவியல் சரத்துக்கு ஏற்ற தொழில் என்னும் எண்ணம் என்னுள் நாளாந்தம் வளர்வதாயிற்று.

திரு, ரத்னபால அவர்கள் வேறொரு ஆபீசுக்கு மாறிச் செல்வதாக ஒரு வதந்தி உலாவியது. இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதிலிருந்து எனக்கு தாங்க முடியாத துக்கம் உண்டாயிற்று. அவர் ஆயிரத்திலொருவர். தங்கமான குணமுள்ளவர், என்ன மனத்துயர் இருந்தாலும் அவரிடம் போய்ச் சொல்லலாம். எவ்வளவு பெரிய பாரதமாயிருந்தாலும் கேட்பார். துரத்திவிடமாட்டார். சரி சரி அதைப்பற்றி நான் கவனிக்கிறேன் என்று பொய் சொல்லி மழுப்பவும் மாட்டார். மாதத்தில் பத்துப் பன்னிரெண்டு நாட்கள் ஆபீசுக்கு தாமதித்து வருபவர்கள் ஏராளம் இருந்தும், அவர் அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறுவாரே தவிர தண்டனை கொடுப்பதில்லை. “எங்கள் எல்லோருக்கும் வீடுவாசலில் பிரச்சினைகள் இருக்கத் தான் செய்கின்றன. மிஸ்டர் சில்வா அதற்காகக் ஆபீஸ் வேலைகளை ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டு கவலையீனமாக இருப்பது நல்லதல்லவே. இனிமேல் சற்று நேரத் தோடு வரப்பாடுங்கள்.” திரு. ரத்னபால அவர்கள் எல்லோருக்கும் இதே வார்த்தைகளைத் தான் சொல்வார். எந்தத் தவறைச் செய்தாலும் தண்டனை கொடுப்பது மில்லை. சம்பளத்தை நிறுத்துவதும் கிடையாது.

வணங்கத் தக்க உத்தமராகவே அவரைக் கண்டேன்.

எங்கள் கந்தோர் பேய் குடிகொண்ட வீடு போன்றது. நல்லவர்கள் அங்கே அதிக நாட்கள் தங்குவதில்லை, சிலர் ஓரிரு மாதங்களில் விலகிச் சென்றுவிடுவார்கள். இன்னுஞ் சிலர் ஒன்று ஒன்றரை வருடங்கள் வரை இருப்பார்கள். முன்னர் இங்கே வேலை பார்த்து வந்த திரு. பாலசிங்கம் ஒரே ஒரு வருடந்தான் இருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தவராயிருந்தாலும் சிறந்த குணநலன் படைத்தவர். ஒரு நாளும் ஆங்கிலத்தில் பேசமாட்டார். வேலைகளைச் சிங்களத்தில் செய்வதற்கு தெரியங் கொடுக்க வேண்டும் என்பார். கொச்சைச் சிங்களத்தில் “பியன் மட வத்துறு வீதுறுவக் கெனத்தென்ட பிரத்தான லிபிகருட என்ட கியன்ட ஆயுபோவன் பொஹோம ஸ்துதி” என்பன போன்ற வார்த்தைகளை மிகுந்த பிரயத்தனத்துடன் பேசுவார். இருந்தும் கந்தோரில் உள்ளவர்கள் இவரைத் துரோகி என்று பறைசாற்றி அமைச்சருக்குப் பெட்டிசன் அனுப்பி யிருந்தார்கள். பாலசிங்கம் வேறு இனத்தவராகையால் தான் எல்லோரும் அவரை வெறுத்தொதுக்கினார்கள் என்னும் உண்மை காலஞ் செல்லச் செல்லத் தெரிய வந்தது. இது மகா மோசமான இடம். இங்கே இருப்பவர்கள் எல்லோரும் ஒட்டி வாழ்ந்துவெட்டுபவர்கள். ஒரு சதத்துக்கும் உதவாதவர்கள். என்னுடனோ எவரும் சிநேகமாகவே பேசிக் கொள்வார்கள். ஒருவரும் எனக்குத் தொல்லை கொடுப்பது கிடையாது. இருந்தும் ஒருவரையொருவர் அடி மனதில் வெறுக்கிறார்கள் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். எப்பொழுதும் அடுத்தவரைக் கெடுத்து வாழத் தருணம் பார்த்திருப்பவர்கள். ஆண்கள் மத்தியில் மட்டுமின்றி பெண்களிடையேயும் இதே போன்ற கில்லாடித் தனம் நிறைய உண்டு. ஆபீசில் வேலை செய்யும் உத்தியோகத்தரொருவருடைய மனைவி அல்லது தங்கை வந்துவிட்டால் போதும். அங்கே யுள்ள பெண்கள் கூட்டம் படையெடுத்து அவளை வளைத்துக் கொள்ளும். அந்தப் பெண் ஒரு குழந்தையையும் எடுத்து வந்திருந்தால் கேட்கத் தேவையில்லை. அந்தக்

குழந்தையைப் பலாத்தாரமாகப் பறித்தெடுத்துச் முகத்தில் முத்தமிடுவார்கள். உள்ளத்தில் ஊறும் அன்பையெல்லாம் அப்படியே அள்ளிக் கொடுப்பது போலத் தேனொழுகப் பேசுவார்கள். இதையெல்லாம் அவர்கள் நல்ல மனத்துடன் செய்வதில்லை. வந்த விருந்தினர் சென்ற பின் அவர்களின் குற்றங் குறைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி எள்ளி நகையாடுவதற்கே இவ்வளவு முன்னேற்பாடும் செய்வார்கள். குழந்தைக்குப் போட்டிருந்த உடுப்பைப் பார்த்தீர்களா? ஒன்றேதால் ரூபாய்க்கு விற்கும் பட்டுத் துணியில் தைத்திருக்கிறார்கள். கால் சட்டை கூடத் தெரியாது. பிள்ளையின் அருகில் நெருங்கச் சகிக்காது. வியர்வை நாற்றம், கூட்டிவருவதானால் கால்களுக்கு இரண்டு செருப்பாவது போட்டுக் கொண்டு வரவேண்டாமா? அதிலும் நாடா இல்லை. ஐந்து விரல்களும் வெளியே துருத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. போலிக் கடுக்கனில் பட்டை உரிந்து விட்டது. ஒரு நாள் புதிதாக எங்கள் ஆபீசுக்கு விகிதராக வந்திருந்த பெண்ணொருத்தி மேசையில் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டு அழுதவண்ணம் இருந்தாள். அவளுக்கு எங்கள் மாலினியின் வயது தான் இருக்கும். கலியாணமாகாதவள். அவளருகே சென்று கொண்டிருந்த நான் அவளுடைய அழகைக்கு காரணத்தைக் கேட்டேன். அவள் தினமும் வேலைக்கு வரும் பொழுது புதுப் புதுச் சேலைகளை அணிந்து வருவது வழக்கம், அவளுக்கு இப்படிப் புது ஆடை அணிகள் கிடைப்பதற்குக் கள்ளக்காதலன் யாராவது இருக்கிறானா என்று இலிகிதராக வேலை செய்யும் இன்னுமொரு பெண் அவளிடம் கேட்டிருக்கிறாள். சிலர் பிறருடைய மனதைப் புண்படுத்தும் விடயமாயிருந்தாலும் நெருங்கி வந்து சிரித்துப் பேசித் தான் கேட்பார்கள். எல்லா வேலைத்தலங்களிலும் இப்படித்தானோ.

தலைவர் மாறிச் செல்வதையொட்டி பிரியாவிடை விருந்தொன்றை நடத்துவதற்கு எல்லோரும் தயாரானார்கள். ஆபீஸ் கண்டினிலும் மூலை முடுக்கெங்கும் சாப்பாட்டு நேரத்திலும் இதைப் பற்றித் தான் பேச்சாக இருந்தது.

இவ்வளவு நாளும் அவருடைய அருமை பெருமைகளை எவரும் உணரவில்லை, நல்ல மனத்தோடு வாழ்வது மெலியாரின் இலட்சணம் என்பது இவர்கள் உருவாக்கிக் கொண்ட சித்தாந்தம். திரும்பிய திரும்பிய பக்கத்துக்கு ஊழியரை நெருக்கிக் கண்டித்து வேலை வாங்கும் இரக்க மற்ற உத்தியோகத்தரொருவர் தான் இந்த இடத்துக்கு வரவேண்டும். ரத்னபால போன்றவர்கள் இதற்குப் பொருத்தமில்லை. அவர் போன பிறகுதான் அவருடைய அருமை தெரியவரும் என நான் எனக்குள் எண்ணிக்கொண்டேன். சிரிசோமா ஒரு பட்டியலை எடுத்துக்கொண்டு என் மேசையடிக்கு வந்தான். “பெரியவருக்குச்சுமார் இருநூறு ரூபாய் பெறுமதியான வெள்ளித்தட்டுடன் பரிசளிக்கப் போகிறோம். மாமாவும் அதற்கு ஏதாவது உதவி செய்யுங்கள்.” நான் என்னுடைய பெயருக்கு எதிரே ஐந்து ரூபாய் என்று குறித்துக் கொடுத்தேன். ஐம்பது ரூபாய் போட வேண்டிய மனிதர். ஆனால் விரலுக்கேற்ற வீக்கம் வேண்டாமா? நல்ல மனத்துடன் கொடுத்தால் துரும்பு கூட விலைமதிக்க முடியாததாகி விடுமே. ரத்னபால எவரிடமிருந்தும் பரிசுகளை எதிர்பார்ப்பவரல்லர்.

பிரியாவிடை வைபவம் நடக்கும் மண்டபத்தில் ஜனக் கூட்டம் அலைமோதியது. பலர் குடும்பத்தோடு வந்திருந்தார்கள். நான் மூஞ்சூறு போல ஒரு மூலையில் ஒதுங்கியிருந்தேன். சுமார் ஆறரைமணியளவில் திரு. ரத்னபால அவர்களும், பாரியாரும் காரில் வந்து இறங்கினார்கள். அவர்கள் மண்டபத்தினுள் நுழைந்ததும் எல்லோரும் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து நின்றார்கள். மூலை முடுக்குகளிலிருந்து புறப்பட்ட இரைச்சலெல்லாம் ஓய்ந்தது. முன் என்றுமேயில்லாத ஆவலுடன் அனைவரும் திறந்த வாய் மூடாமல் பெரியவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானோ உள்ளத்தில் தாங்க முடியாத வேதனையுடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். என் மனதில் பல்வேறு வகையான எண்ணங்கள் தோன்றிய வண்ணமிருந்தன. அந்த எண்ணங்கள் என்னை எங்கெங்கோ நெடுந் தூரத்

துக்கு இழுத்துச் சென்றன. நான் மண்டபத்தில் மனிதர்கள் மத்தியில் இருப்பதை மறந்து விட்டேன். எங்கோ திக்குத் தெரியாத காட்டில் இருப்பதாக ஓர் உணர்வு எழுந்தது. ரத்னபால ஐயா எங்களை விட்டுப் பிரிந்து செல்கிறார். அது ஆறாத் துயரம். அதை மறக்கவே முடியாது. அதற்காக பிரியாவிடை விருந்து வைப்பது பொருத்தமில்லை. இது முகஸ்துதிக்காகச் செய்யும் போலி வேலைகள். நல்லவர்களை உபசரிக்கும் முறை இதுவல்ல. அப்பாவி மனிதரொருவர் தவறு செய்யும் வரை காத் திருந்து அமைச்சருக்குத் தந்தியடிக்கும் பெட்டிச் புலிகள் ஆபீசில் நிறைய உண்டு. தண்டனைக்காக ஒரு ஊழியரைத் தூர இடத்துக்கு மாற்றிய சந்தர்ப்பத்தில் அவரை அங்கு அனுப்பாமல் தடுப்பதற்கு அறிவுரை கூறும் போலிப்புரக்கிராசி மாறும் உண்டு. இவர்களில் எவருமே ரத்னபால ஐயாவின் மாற்றத்தைத் தள்ளுபடி செய்வதற்கு முயற்சியெடுத்ததில்லை. இவர்களில் எவரேனும் அவரை மாற்றக்கூடாதென்று அமைச்சரிடம் கோரிக்கை விடுக்கவுமில்லை. இந்த வேண்டுகோள் பலிப்பதும் பலிகாததும் வேறுகதை. இதைப் பற்றி நினைத்து யாராவது முழுமனதுடன் செயல்பட்டிருந்தார்களானால் இந்தக் கூத்து கொண்டாட்டங்களை விட அது ஆயிரம் மடங்கு பெறுமதி வாய்ந்ததாய் இருந்திருக்குமே. அப்படிச் செய்வதால் கடைசி எங்கள் மனங்களாவது தூய்மையாக இருக்கும். ஒருவரை இவ்விடத்திலிருந்து துரத்துவதற்கு உபயோகிக்கப்படும் ஆயுதம் மற்றொருவரை இங்கே வைத்திருப்பதற்குப் பயன்படாதா? ஏன். ஒருவனை சுடுவதற்குக் குறிபார்க்கும் துவக்கு ஒருவனைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பயன்பட முடியாதா? நான் இடைக்கிடை எழுந்து ரத்னபால ஐயாவைப் பார்த்துக் கொண்டேன். ஒவ்வொரு தடவையும் அவரைப் பார்த்த பொழுது என் உள்ளம் ஏக்கத்தில் துவண்டது. அவருடைய முகத்தில் எந்தமாற்றமும் தெரியவில்லை. என்றும் நான் கண்டு பழகிய அதே சிரிப்பைத் தான் அன்றும் கண்டேன்.

ரத்னபால ஐயாவின் குணநலன்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிப் பரிசுகள் வழங்கி முடிந்த பின் விருந்துபசாரம் தொடங்கியது. மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள்

திறந்த வெளியில் வைக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் வந்தமர்ந்தார்கள். வெள்ளைக் கோட்டும் வேட்டியும் அணிந்த மூன்று பரிசாரகர்கள் வெளியிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தட்டுக்களில் பலகாரங்களை அடுக்கிக் கொண்டு வந்து ஒவ்வொரு மேசையிலும் வைத்தார்கள். சிரிப்பொலியும், பேச்சொலியும் படிப்படியாக அதிகரித்தது, ஓரிருவர் படிஸ், கட்லஸ் முதலிய திண்பண்டங்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு மண்டபத்தில் மதுபானம் விற்கும் இடத்தை நோக்கிப் போனார்கள். சிலர் போத்தல்களைக் கமக்கட்டில் செருகிக் கொண்டு திறந்த வெளிக்கு வந்தார்கள். சாராயம், பியர், ஸ்டவுட், ஜின் என்று பல வகையானவைகள். திரு. ரத்னபால அவர்கள் மேசை தோறும் சென்று ஒவ்வொருவராக கைகுலுக்கிப் பேசினார், நான் வீட்டுக்குப் போக எழுந்த பொழுது சிலர் என்னை வந்து சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“கொஞ்சம் தண்ணி போட்டுப் பாருங்கள் மாமா”

“ஐ ஐயோ எனக்கு வேண்டாம். நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்”

“பைத்தியக்காரத் தனத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் எடுங்கள் மாமா. இது என்ன தினமும் செய்யப் போகிறீர்களா? சும்மா நாடகமாடாமல் இந்தக் கிளாசைப் பிடியுங்கள் இதில் முக்கால்வாசி சோடா”

“உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேட்கிறேன். என்னை விட்டு விடுங்கள். நீங்கள் ஒண்டிக் கட்டைகள். நான் பிள்ளை குட்டிக்காரன், நான் இதைக் குடித்துவிட்டு என் பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் எப்படிச் செல்வேன்? என்னை வற்புறுத்துவது சரியில்லை பாவம்.”

“நந்தசேன மாமா மட்டும் தான் குடும்பஸ்தரா? அதோ பாருங்கள் மனிதர்கள் எப்படியெல்லாம் சாப்பிடுகிறார்கள். குடிக்கிறார்கள். கொஞ்சமாவது எடுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் அல்லது நாங்கள் பலாத்காரமாகப் பருக்குவோம்.”

“ஆமாம், ஆமாம். குடிக்காமல் இந்த இடத்தை விட்டு அகல முடியாது”

திரு. ரத்னபால அவர்களும் “மிஸ்டர் நந்தசேன வெட்கப்படாமல் எடுங்கள்” என்றார்.

நானோ செய்வதறியாது திகைத்தேன். மறுத்தால் அவருடைய மனம் புண் பட்டு விடும். நான் கண்களை மூடிக்கொண்டு மடமடவென்று ஒரே மூச்சில் கிளாசைச் காலி செய்தேன். என்னுடைய நெஞ்சு எரிவதுபோல் தெரிந்தது. வயிற்றுக் குமட்டலைத் தடுப்பதற்காக ஒரு விஸ்கோத்தையும், சீஸ்கட்டியொன்றையும் எடுத்துக் கடித்தேன். அடுத்த கிளாசைச் குடிக்கும் போது எனக்கு முன்னையதைப் போல அருவருப்புத் தோன்றவில்லை. நான் கீழே குனிந்து இரண்டு மூன்று தடவை தொண்டையைக் காறித் துப்பினேன்.

யாரோ வந்து என் கையில் சிகரட்டொன்றை வைத்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

புதிதாக வேலையில் சேர்ந்த இலிகிதர் கூட்டமொன்று நாற்காலிகளை வட்டமாகப் போட்டு, உட்கார்ந்து கொண்டு சாராயம் குடித்தது. பெண்கள் கைகளைத் தட்டியவாறு சீச்சுக்குரலில் பாட்டுப் பாடினார்கள். மற்றொரு புறம் ஆண்களும் பெண்களும் விசையை முடுக்கி விட்ட பொம்மைகளைப் போல் நடனமாடினர். ரத்னபால ஐயாவும் ஜனக் கூட்டத்தின் மத்தியில் நின்று கொண்டு பைலா பாடினார். எல்லோருடைய முகங்களும் மகிழ்ச்சியில் பிரகாசித்தன. பெரியவர் பிரிந்து செல்லும் விஷயத்தை அனைவரும் மறந்துவிட்டார்கள் போல் தெரிந்தது. வாழ்க்கையும் இதைப்போன்றது தானே. எந்தக் கணத்திலும் மரணம் சம்பவிக்கலாம். அதை மறந்துவிட்டு நாம் ஆடிப்பாடி மகிழ்கிறோம். “வாசமுள்ள பூபறிப்பேனே என் கண்ணாட்டிக்கு ஆசையோடு நான் கொடுப்பேனே” யாரோ சத்தம் போட்டுப்பாடும் குரல் கேட்டது. என்னுடைய உடம்பு வியர்வையில் நனைந்து தோய்ந்தது. என்

உடம்பில் சிறிது சிறிதாகப் புதியதொரு மலர்ச்சியும் தைரியமும் உண்டாவதை அறிந்தேன். உலகம் சுழலுகிறது என்று சொல்கிறார்களே. அது எவ்வளவு உண்மை. என்னைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களெல்லாம் சுழலத் தொடங்கின. பல்ப், மேசை, கதிரைகள், போத்தல்கள், வனிதையர் ஆடவர் கட்டிடம் எல்லாம் சுழன்றன. நான் நாற்காலியை விட்டெழுவதற்கு இரண்டு மூன்று தடவை முயன்றேன். நான் வாசலை நோக்கித் தள்ளாடித் தள்ளாடிப் போவதைக் கண்டு யாரோ சிரிக்கும் ஒலி கேட்டது. ரத்னபால ஐயா கூட இவ்வளவு கீழ்த்தரமான வேலையைச் செய்து விட்டாரே என்று நினைத்தேன்.

நான் படலையருகில் நின்றபடி நீண்ட நேரமாக வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். காரிருள் கவிந்திருந்ததால் எதுவுமே தெரியவில்லை. எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது. முன்னிருந்த தைரியமெல்லாம் கரைந்து போய் இப்பொழுது உள்ளத்தைத் துயரப் படலம் மெதுவாக மூடத்தொடங்கியது. நான் நாலைந்து பிள்ளைகளின் தகப்பனாராச்சே. வீட்டில் இளம் பெண்பிள்ளையொருத்தி வேறு இருக்கிறாள். நானோ குடித்துவிட்டு நடுநசியில் வீட்டுக்கு வருகிறேன். மனைவி மக்களுக்கு இடிவிழுந்து குட்டிச்சுவரானாலும் எனக்குப் பரவாயில்லை. அவர்களுக்குத் துணையாக ஒரு ஈ காக்கை கூட கிடையாது. நான் இல்லாத சமயத்தில் திருடர்கள் வீட்டுக்குத் தீவைத்து விட்டுப் போகலாம். அப்படி நடந்திருந்தால் அத்தகைய விபத்து ஏற்படும் பட்சத்திலாவது அவர்களை அதிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு வீட்டுத் தலைவன் அயலில் இருந்தாரா? அதுவுமில்லையே! அவர் தான் ஊர் சுற்றப் போய்விட்டாரே. கலுவலா தூரத்திலிருந்தே குரைத்தபடி வந்து என் உடம்பில் முட்டிப் படர்ந்தது. கடைக்குட்டியும் சுமனாவதியும் தாழ்வாரத்தில் விழித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அதைக் கண்ட என் உள்ளம் வேதனையில் வெதும்பியது. எனக்கோ அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்ப்பதற்குத் தைரியமில்லை. குனிந்த தலை நிமிராமல் வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். கதவில் ஒரு பாதி என் தோளில் பட்டு சட சடவென்று ஆடியது.

“அம்மா, சுமனாவதி மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே”
நான் அறைக்குள் இருந்தவாறு வெளியே கேட்கும்படி
சொன்னேன்.” இது நானாக விரும்பிச் செய்த காரியமல்ல.
காரியாலயத்தில் உள்ளவர்கள் பலாத்காரமாகக் கொடுத்தார்கள்.”

“மேசையில் சாதம் போட்டு முடிவைத்திருக்கிறேன் சாப்
பிடுங்கள்.”

“பசி இல்லை. சாப்பிட முடியாது.”

குடித்துவிட்டு வெறும் வயிற்றுடன் இருக்கக் கூடாது. நிறை
யக் குடித்தீர்களா?” “ஊற்றிக் ஊற்றிக் கொடுத்தார்கள்
நான் அளவு கணக்குப் பார்க்கவில்லை பெரியவரின் சொல்
லைத் தட்ட முடியவில்லை. அல்லது இந்தக் குப்பையை
யார் குடிப்பார்கள்?”

“சரி சரி இனி அதைப்பற்றி பேச்செதற்கு. எல்லோரும்
போய்த் தூங்குங்கள்.”

“அப்பா கேக் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையா?” என்று
கடைக்குட்டி கேட்டான்.

“அடேயப்பா தின்பண்டங்கள் ஒரே பிரவாகமாகக் கிடந்
தன. ஆனால் அவற்றையெல்லாம் கொண்டு வருவது
எப்படி?”

“பையில் போட்டுக் கொண்டு வருவது தானே.”

“அகப்பட்டால் மானம் போய்விடுமே. இந்தத் தடவை
சம்பளம் கிடைத்ததும் நான் ஒரு முழுக் கேக் வாங்கி
வருகிறேனே.”

“கடவுள் தான் வந்து கொடுத்தாலும் இனிமேல் என்
மேல் ஆணையாக நீங்கள் குடிக்கக் கூடாது” என்று சுமனா
வதி கட்டளைபோட்டு விட்டாள்.

கரோலிஸ் காகம் போல எங்கும் பிரசன்னமாயிருப்பான். சில சமயங்களில் எங்கள் கந்தோர் பக்கமும் வருவான். சென்றவாரம் ராஜகிரி அரசமரத்தடியில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். நான் தூரத்திலிருந்தே சிரித்தபடி அவனை நெருங்கினேன். அவன் என்னுடைய முகத்தை ஒரு கணம் பார்த்தான். பின் இனங்கண்டு கொள்ள முடியாதவன் போல அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று சென்றான். நான் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது அவன் வெகு தூரம் சென்று விட்டான். சற்றுத்தூரம் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருக்கும் கரோலிஸ் மீண்டும் நடையைத் துரிதமாக்கித் திரும்பிப் பார்க்காமலே நடப்பான். திடீரென நடுத்தெருவில் நிமிர்ந்து நிற்பான். பாதையில் போகிறவர்கள் நின்று பார்ப்பார்கள்.

ஒரு பையன் என்னருகில் வந்து “ஐயாவும் அந்தப் பையனைத் தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா” என்று கேட்டான். நானோ ஒன்றும் கேட்காதவன் போல மௌனமாக நின்றேன். “மனுஷனுக்கு லாஸ். எங்கோ ஒரு நரம்பு அறுந்து விட்டது. அவனுக்கு எதுவுமே தெரிவதில்லை. அதோ திரும்பி வருகிறான். அடேயப்பா! வருகிற இலட்சணத்தைப் பாருங்கள். டீசல் இயந்திரம் போல” அதைத் தொடர்ந்து ஒரு கூட்டம் அவனை உரத்தகுரலில் கேலி செய்யும் சத்தமும் கேட்டது. அவனை எண்ணி என்மனம் உருகியது. நான் திரும்பி வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். கரோலிஸ் தெருவில் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது அயலில் யாராவது குழந்தையின் அழுகரல் கேட்டால் போதும் ஜன்னல் அருகில் சென்று பார்ப்பான். கடைக்கு அழைத்துப் போய்த் தேநீர் வாங்கிக் கொடுத்தால் கையில் அகப்பட்டதையெல்லாம் விழுங்கித் தீர்ப்பான். மரவள்ளிக்கிழங்கு, பாற்சோறு, தொதொல், வடை இப்படி எத்தனையோ. பால்த் தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டே வெறுந் தேநீரும் கேட்பான். சிகரட்டும், பீடியும் குடிப்பான். அவன் எதைச் செய்தாலும் எனக்கு அது பைத்தியக்காரன் செய்யும் செயலாகத் தெரிவதில்லை. மொத்தத்தில் நான் அவனைப் பைத்தியமாக எண்ணியதே இல்லை.

ஆபீசிலிருந்து வந்ததும் செய்வதற்கு வேலை வெட்டியில்லாததால் எனக்குச் சோம்பலாக இருக்கும். ஒன்றில் சமையலறைக்குச் சென்று சுமனாவதியுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பேன். அவள் வேலைகளைக் கவனிப்பதோடு நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கும் பதிலளிப்பாள். அல்லது நாவல் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து காலைப் பத்திரிகையை ஓர் அட்சரம் விடாமல் வாசிப்பேன். தோட்டத்தில் ஒரு பக்கத்தில் மிளகாய்க் கன்றுகளை நடுவதற்கு நான் எடுத்த முயற்சிகள் தோற்றுவிட்டன. அவை முளைத்துத் தளிர்விட்டு வரும் பொழுது நத்தைகள் சாப்பிட்டுவிடும். தெருப்பக்கத்திலிருந்து மணியோசை கேட்டது. அது வேறேதுவுமல்ல. மண்ணெண்ணை வண்டியின் சத்தம். தாழ்வாரத்தில் படுத்திருந்த கலுவா தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து இரண்டு தடவை குரைத்தது. “புஹ் புஹ்.” “சத்தம் போடாமல் சும்மா இரடா” என்று நான் அதட்டினேன். அது மீண்டும் மௌனமாகியது. மனிதர்களைப் போலவே அதற்கும் சொல்வதெல்லாம் புரிகிறது. நானும் சுமனாவதியும் அதை உச்சு உச்சு என்று அழைப்பதில்லை. கலுவா இங்கே வாடா. போய்ச் சாப்பிட்டா. தள்ளிப்போடா என்று மனிதருடன் பேசுவது போலவே பேசுவோம். அதுவும் வீட்டில் ஒருவனாகவே வளர்ந்து விட்டது. எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் கந்தோரிலிருந்து வேலைவிட்டு வீட்டுக்கு வரும் பொழுது கலுவா தெருவோரத்தில் நன்றாக நனைந்து குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் அதை கைக்குட்டையில் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன்.

கிணற்றடியில் வாளிப்பிடியின் கர கரச் சத்தம் கேட்டது. பத்திரிகையை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு தலையை உயர்த்திப் பார்த்தேன். சுமனாவதி தண்ணீர் வாளியை மேலே இழுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முகம் கிணற்றுக்ளுள் குனிந்திருந்தது. சற்று நேரத்தில் அவள் தண்ணீர்க் குடத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு சமையலறைக்குள் சென்றாள். நான் இமை கொட்டாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளுடைய ரவிக்கை அழுக்கில் தோய்ந்திருந்தது. இடையில் கட்டியிருந்த சேலையில் கரி

எங்கும் படிந்திருந்தது. என்னையறியாமலே என்பார்வை நான் அணிந்திருந்த பனியணை நோக்கிச் சென்றது. அதுவும் சல்லடையாகியிருந்தது. சுமனாவதிக்கு ஒரு சேலை வாங்கி கொடுக்க வேண்டுமென்று எத்தனை மாதங்களாக எண்ணி எண்ணிக் காத்திருந்தேன். ஆனால் இடையில் எங்காவது ஒரு இடிவிழுந்து என் எண்ணங்களைப் தவிடுபொடியாக்கி விடும். அவள் கலியாண வீடுகளுக்கு கூடப் போவதில்லை. விருந்தினர் யாராவது வந்தால் வீட்டை வீட்டு வெளியே வரமாட்டாள். மிகவும் அவசியமாகப் போக வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் அணிவதற்கு ஒரே ஒரு சேலை தான் வைத்திருந்தாள். அந்தச் சேலை அவளுக்குச் சஞ்சீவி போன்றது. மாலினியின் அலுமாரியில் இருபது முப்பது சேலைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும். சுமனாவதிக்கோ அவற்றைத் தொடுவதற்குக் கூட உரிமையில்லை. விடுதியில் தங்கியிருக்கும் ஒருத்திக்கும் எங்கள் வீட்டிலிருக்கும் மாலினிக்கும் வித்தியாசமில்லையே என்று நான் பல தடவைகள் நினைத்ததுண்டு. சாப்பிடாமல் இருந்தால் கூட பரவாயில்லை. இந்தமாத முடிவில் சுமனாவதிக்கு எப்படியாவது ஒரு சேலை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். நானும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களைப் போல கபடன் காற்சட்டை அணியலாம். சுமனாவதிக்கு மணிப்புரி சேலை வாங்கிக் கொடுக்கலாம். தினமும் படம் பார்க்கலாம். கேளிக்கையாகத் திரியலாம். இப்படி செய்தால் ஊர் உலகத்துக்குக் கடன்பட நேரிடும். பிள்ளைகளின் எதிர்கால முன்னேற்றம் கெட்டு விடும். இப்படி வாழ்வதால் மறுமைக்கு மட்டுமல்ல இம்மைக்கும் பயனில்லை.

கதிரவன் மெல்ல மெல்ல அஸ்தமிக்கத் தொடங்கினான். இருள் கவியும் நேரமும் நெருங்கி வந்தது. சூரியனின் மஞ்சள் வெயில் முற்றத்தில் நின்ற நாவல் மரத்தின் இலைகளிலும், கிளைகளிலும் இடைக்கிடை பட்டுப் படர்ந்திருந்தது. அந்த மங்கிய ஒளித்திரை என் எதிரிலேயே மறைந்து போயிற்று. கோடையின் வெப்பத்தால் மரஞ் செடிகள் காய்ந்து துவண்டிருந்தன. நிலம் பொருக்கு வெடித்திருந்தது. வைகறைப் பொழுதில் மட்டுந் தான் காற்று வீசும். சித்திரை மாதம் முடியும் வரை இதே கோலந்தான்.

மாலினி பூப்பாத்திகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் குனிந்ததலை நிமிராமல் கிணற்றடிக்குப் போய் பூவாளியை நிரப்பிக் கொண்டு வருவாள். பின் வேண்டாவெறுப்பாக பூவாளியின் பூவைப் பூச்செடிகளின் மேல் பிடிப்பாள். திடீரென வேலையை நிறுத்திவிட்டு விரல்களை சொடுக்கிவிட்டுக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்து விடுவாள். மனத்தில் ஏதோ சிக்கல் இருப்பது போல் தெரிகிறது. முகத்திலும் பிரகாசமில்லை. கறுத்து வாடிப் போயிருந்தது. நேற்று இரவு சாப்பிடும் பொழுதும் நான் இதைக் கவனித்தேன். இரண்டு மூன்று நாட்களாக அவள் என்னைக் காணவே தயங்கினாள். முகங் கொடுத்து பேச முடியாதவள் போல் விலகி விலகிச் சென்றாள். மாலினி எந்த இரகசியமானாலும் சுமனாவதியிடம் சொல்லிவிடுவாள். ஆகையினால் எனக்கு ஒன்றையும் கிண்டிக் கிளறிக் கேட்கத் தோன்றுவதில்லை.

ஏதாவது தேவையிருந்தால் என்னிடம் வருவாள் தானே!

படுக்கப் போகு முன் ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். மூத்தவன் இன்னும் வரவில்லை. கடைக் குட்டிப் பயலும். நிமலும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். “கலு . . . கலு . . . கலு . . .” சுமனாவதி கலுவாவை அழைக்கும் குரல் கேட்டது. அவள் அடுக்களை வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வரும் வரை நான் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். மாலினி இரண்டு மூன்று தடவை கதவருகில் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள். தொலைந்து போன பொருளொன்றை தேடுபவள் போல அங்குமிங்கும் ஓடினாள். எனக்கு இது ஒன்றுமே புரியவில்லை. வீட்டிற்குள் சுற்றிக் கொண்டிருந்த மாலினி எப்பொழுது என்னருகில் வந்து நின்றாளென்பது எனக்கே தெரியாது. “என்னைப் பற்றி அம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லையா அப்பா?”

“என்ன?”

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. நகத்தைக் கடித்தபடி தலையைக் குனிந்து கெண்டாள். அவளுடைய முகத்தில் சிரிப்பையும் காணவில்லை. துக்கமும் தெரியவில்லை. அலமந்த பார்வை தான் அங்கு தெரிந்தது. அவள் நேரடியாகச் சொல்லாவிட்டாலும் அவளுடைய இந்த நடவடிக்கைகளுக்குக் காரணம் யாதாயிருக்குமென்று நான் ஊகித்தறிந்து கொண்டேன். உள்ளத்தில் கள்ளமிருப்பதால் அவளுக்கு என்னுடன் நேரடியாகப் பேச முடியவில்லை.

நான் வார்த்தைகளைக் கூட்டிப் பேசத் தொடங்குவதற்குச் சற்று நேரம் எடுத்தது.

“மாலினி நாரஹேன்பிட்டிய பக்கத்தில் யாரோ ஒரு உத்தியோகத்தரை விரும்புவதாக நாங்கள் அறிந்தோம்.” அவனை நேருக்கு நேர் பார்க்காமலே நான் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினேன். “அது இனி உன்னுடைய விருப்பம் அம்மா. நாங்கள் இந்தச் சம்பந்தத்தை அணுஅளவு கூட எதிர்க்க மாட்டோம். நீ சந்தோஷமாக இருக்க முடியுமென்று நினைத்தால் அதுவே போதும்.”

சூரியனைக் கண்ட தாமரை போல் அவளுடைய முகம் மலர்ந்து பிரகாசித்ததைக் கண்டேன்.

“அவருக்கு அப்பா இல்லை” அம்மா மட்டுந் தான் இருக்கிறாள். ஊர் இரத்தினபுரியில் கஹவத்தையோ ஏதோ என்று தான் சொன்னார். வேலைக்கு வந்து ஐந்து வருடங்களாகிவிட்டதாம். நாரஹேன்பிட்டி இ. போ. சா வில் இலிகிதராகப் பணிபுரிகிறார்.”

நான் எல்லா விபரங்களையும் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“அப்பா அடுத்த போயாவுக்கு அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு அனுமதி கேட்டிருக்கிறார்.”

“அதற்கென்ன வரட்டுமே.”

“ஆனால் ஒரு விஷயம் அப்பா. அன்றைய தினம் கடைக் குட்டிப் பயலை மட்டும் வெளியே வரவிடக்கூடாது, நான் அம்மாவிடமும் சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த மனிதர் முதல் தடவையாக எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறார். தம்பியை அவர் கண்ணில் படும்படியாக விடக்கூடாது. வலது குறைந்த ஒருவர் குடும்பத்தில் இருக்கும் செய்தியை பிறகு ஒரு நாள் நானே அவருக்குச் சொல்லலாமென்றிருக்கிறேன்.”

கன்னத்தில் யாரோ ஓங்கி அறைந்தது போல என்னுள் ஓர் உணர்வு தோன்றியது.

நான் எதுவும் பேசமுடியாதவனாக ஒரே திக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மாலினி தொடர்ந்து ஏதோ சொல்லிக் கொண்டே போனாள். ஆனால் எனக்கோ எதுவும் கேட்கவில்லை. என் கண்களில் நீர் சுரக்கவாரம் பித்தது. நான் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டுக் கீழே குனிந்து சாரத்தின் ஓரத்தால் இரண்டு கண்களையும் துடைத்துக் கொண்டேன். நான் ஏதாவது பேசமாட்டேனா என்று மாலினி கதவு நிலையில் சாய்ந்தபடி காத்து நின்றாள். தொண்டையில் ஏதோ இறுக்கி கொண்டது போல் என்னுள்ளே ஓர் உணர்வு. நான் ஒன்றும் பேசாமல் முற்றத்தில் இறங்கி இருளில் நாவல் மரத்தை நோக்கி நடந்தேன். கடைக்குட்டிப்பயல் ஒரு பிராணியாயிருந்தால் சங்கிலியால் அல்லது கயிற்றால் கட்டிவைக்கலாம். நொண்டியாக இருந்தாலும் அவனும் மனித ஜன்மம் தானே. நடக்க முடியாத குற்றத்துக்காக அவனுடைய கழுத்தை நெரித்துக் கொல்ல முடியுமா? சின்னவனும், மாலினியும், நிமலும், சரத்தும் எனக்குச் சமமானவர்களே. இவர்கள் எல்லோரும் என்னுடைய உதிரத்தில் உதித்தவர்கள். எல்லோரிடமும் நான் ஒரே அளவான அன்பு தான் செலுத்துகிறேன். எனக்கு எவரிடமும் விசேஷப் பற்றுக் கிடையாது. அவர் கெட்டவர். இவர் நல்லவர் என்று வேற்றுமையும் இல்லை. நொண்டித் தம்பியொருவன் வீட்டிலிருப்பதைச் சொல்வதற்கு மாலினி வெட்கப்படுகிறாள். அது அவளுடைய அந்தஸ்தைக் குறைத்துவிடு

மாம். எனக்குத் தலைமயிர் நரைத்து உடலெங்கும் சுருக்கம் விழுந்து விட்டது. நரை திரை விழுந்து வயதாகி விட்ட என்னை இனி அப்பாவென்று அழைப்பதற்கு அவள் தயங்கமாட்டாள் என்று எப்படிச் சொல்வது? மாலினி சிறுமியாக இருந்த பொழுது சொன்ன வார்த்தைகள் என் நினைவுக்கு வந்தன. அப்பொழுது அவள் சின்னஞ்சிறு பெண், இரண்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு நாள் நான் அவளைப் பாடசாலைக்கு கூட்டிக் கொண்டு சென்றேன். பள்ளிக் கூடப்படலையருகில் வந்ததும் அவள் “அப்பா நீங்கள் உடுத்திருக்கும் உடைகள் எல்லாம் அழுகாக இருக்கின்றன. உள்ளே வரவேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டாள்.

மாலினியிடம் எனக்கு இரக்கம் ஏற்பட்டதேயன்றி அவளுடைய செயல்களைக் கண்டு எள்ளளவு கூடக் கோபம் வரவில்லை. அவள் எதைச் செய்தாலும் எதைச் சொன்னாலும் அவளிடமிருக்கும் அன்பு மட்டும் குறையவில்லை. கையிலுள்ள ஐந்து விரல்களும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. ஒரு குடும்பத்திலுள்ள, பத்துப் பேரும் பத்து விதமாகத் தான் இருப்பார்கள். இதை மாற்ற யாராலும் முடியாது.

ஆபீசில் இளவட்டங்களிடமிருந்து தப்ப முடியவில்லை. ஒவ்வொருவராக வந்து கேலி செய்து விட்டுப்போவார்கள். பெரிய தலைகள் கூட தொல்லை கொடுக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். “ஐயா நந்தசேன அவர்களே பதினையாயிரம் சீதனத்துடன் உமது மூத்த மகளை எனக்குத் தருவதானால் தாரும்.” “மாமா கொடுத்த வாக்கை மீறுவது தவறு. ஜாக்கிரதை. இரண்டு வருடங்களாக நான் வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தேன்.” “சே, அந்த மனுசனை நிம்மத்தியாக இருக்க விட்டு விலகிப் போங்கள். பதினையாயிரம் சீதனத்துடன் இலிகிதனுக்கு யாராவது பெண்ணைக் கொடுப்பார்களா ஓய். என்ன மாமா நான் சொல்வது சரிதானே?” இவ்வாறு பலவகையான கேலிப் பேச்சுக்கள் அங்கே அடிபடும். “மிஸ்டர் நந்தசேன மூத்த மகன் பொறியியல், பரீட்சையில் சித்தியடைந்ததும் எனக்குச்

சொல்லும் தெரிந்ததா? என்னுடைய மகளை நான் வேறு யாருக்கும் கொடுக்கமாட்டேன். நான் பெரிய பணக்காரன் என்று சொல்ல வில்லை. ஆனால் பணத்தைவிட எங்கள் நட்பு பல மடங்கு பெறுமதி வாய்ந்ததல்லவா?'' சாப்பாட்டு நேரத்தில் பத்துப் பன்னிரெண்டு பேர் என்னைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நச்சரிப்பார்கள். அவர்களிடமிருந்து தப்புவது சிரமம். இந்தக் கேலிப் பேச்சுக்கள் காட்டுத்தீப் போல எங்கும் பரவிவிடும். உலக இயல்பு இது தான். அசப்பியமான விஷயங்களெல்லாம் பத்திரிகையில் வெளி யாவது போல எல்லோர் மத்தியிலும் பரவி விடும்.

ரத்னபால ஐயாவின் பிரியாவிடை விருந்தின் பின்னர்தான் இந்தத் தீய சக்திகள் தலையெடுத்தன. அன்று நான் குடித்து விட்டு வெளியில் கண்டதெல்லாம் பேசியிருக்க வேண்டும். மகளின் கலியாண விஷயம் மகனைப் பொறியியலா ளராக்குவது நிமலைப் பொலிஸ் உத்தியோகத்ததில் சேர்ப் பது எனப் பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக் கிறேன். கந்தோரிலுள்ள பையன்கள் என்னுடைய வாயி லிருந்து வந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து அவற்றுக்குக் கைகால் வைத்துச் சோடித்து மகிழ் கிறார்கள். கேலிப் பேச்சாக இருந்தாலும் அவற்றைக் கேட்கும் போது என் உள்ளம் வேதனையில் வெதும்புவதை ஒருவரும் அறியார். எனக்குச் சில சமயங்களில் கோபங் கூட வரும். அடுத்த கணம் என் நிலைமையை எண்ணித் துக்கப் படுவேன். செய்வதறியாது அநாதைபோல அவர்களைப் பார்ப்பேன். அவர்களோ இரை கிடைத்த தும் அதைச் சுற்றியிருந்து காவல் காக்கும் காகக் கூட்டத் தைப் போல என் மேசையைச் சூழ்ந்து நின்று கொள் வார்கள். கோபத்தையோ, துக்கத்தையோ வாயால் வெளிப்படுத்தத் திராணியற்று என் கைகால்கள் நடுங்கும். பாடுபட்டு மனதைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு சிரிக்க முயன் றாலும் உதடுகளைச் சேர்க்க முடியாமல் தவிப்பேன். அவை கோணிச் சுருங்கிவிடும். கன்னச் சதைகள் இறுகிக் கல்லாகிவிடும். நானோ வேறு வழியற்றவனாக காதுக ளைப் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு மேசையில் தலை

யைப் புதைத்துக் கொள்வேன். அப்பொழுது 'ஓ' என்ற இரைச்சலைத் தவிர மனிதர்களின் பேச்சுக் குரல் எதுவும் கேட்காது. நான் அடங்கிவிட்டதை அறிந்ததும் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக இடத்தை விட்டு அகன்றுவிடுவார்கள். "மிஸ்டர் நந்தசேன, இதையெல்லாம் நீங்கள் கணக்கெடுக்கூடாது. சும்மா வேடிக்கைக்குத் தானே மாமா. சரி இதோ நாங்கள் போய்விடுகிறோம்." அவர்களுடைய சப்பாத்துச் சத்தம் தேய்ந்து மறைந்த பின் தான் நான் தலையை உயர்த்திப் பார்ப்பேன்.

ஓரிரு மாதங்கள் செல்லும் வரை அந்த வம்புப் பேச்சுக்கள் ஓயவில்லை.

ஈமனாவதிக்கு நேற்று இரவு நல்ல காய்ச்சல். கடந்த சில நாட்களாக இரவு வேளைகளில் உடம்பு குளிர்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். எழும்பி நடக்க முடியாத சுகவீனம் உண்டாகினாலும் அவள் படுக்கையில் இருப்பதில்லை. பனி, மழை எதையுமே பொருட்படுத்த மாட்டாள். “பிள்ளைகளைப் பட்டினி போட முடியுமா?” என்று முணுமுணுத்தபடி வீட்டு வேலைகளைச் செய்வாள். காலையில் எழுந்து சமையலறைக்குப் போய் ரொட்டி சுடுவதற்காக மாவைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தாள். அப் பொழுது சுற்றாடலில் இருள் கலைந்து ஒளிபரவிக்கொண்டிருந்த நேரம். நான் அவளுடைய நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தேன். கொதித்தது. சூடேற்றிய இரும்புத் துண்டு போல் சுட்டது. “வீணாக அலட்டிக் கொள்ளாமல் போய் படுத்துக்கொள்” என்றேன். கைகால்கள் அக்கினியாகச் சுட்டன. இந்த இலட்சணத்தில் வேலை செய்வது ஆபத்து. நான், பிசைந்து வைத்திருந்த மா உருண்டையை எடுத்து அப்படியே முற்றத்தில் வீசி எறிந்த பின்னர் தான் அவள் அந்த இடத்தை விட்டகன்றாள். அப்படிச் செய்திராவிட்டால் அவள் ஒரு போதும் சமையலறையை விட்டு அசைந்திருக்கவே மாட்டாள். நான் காலைச்சாப்

பாட்டுக்காகக் கடைக்குப் போய் பாணும் வாழைப்பழமும் வாங்கி வந்தேன். அன்று சுமனாவதிக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டியிருந்ததால் நான் வீட்டிலேயே தங்க வேண்டியதாயிற்று.

பகல் சாப்பாட்டுக்கு நான் தான் உலைவைத்து அரிசி போட்டேன்.

சிறுவயதில் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்கு வந்ததும் நான் முதலில் சமையலறைக்குத் தான் ஓடிச் செல்வேன். அடுப்படியில் போய் நின்று கொள்வேன். உடனே அம்மா உப்பு அளவாக இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக என் உள்ளங் கையில் குழம்பில் ஒரு துளியை எடுத்து விடுவாள். “சோற்று உலை, கொதித்தால் மூடியை எடுத்து விடு” என்று சொல்லிவிட்டு வேறு வேலை பார்க்கப் போய் விடுவாள். அது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் என் உள்ளம் பெருமையில் பூரித்துப் போகும். எனக்கும் ஓரளவு சமையல் ஞானம் இருப்பதால் தான் அம்மா இந்த வேலைகளை எனக்குக் கொடுக்கிறாள். அம்மா கிணற்றுக்குச் செல்லும் பொழுது நானும் சிறிய வாளியொன்றை எடுத்துக் கொண்டு அவளைப் பின் தொடர்வேன். பாதையில் காய்ந்த ஓலைகள் விறகுச் சுள்ளிகள் விழுந்து கிடந்தால் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு வருவேன். காலையில் இந்த ஓலைச் சுள்ளிகளைப் போட்டுத் தான் அடுப்புப் பற்றவைப்போம். “டேய், நீ பையனாக இல்லாமல் பெண் பிள்ளையாக இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்” என்று அம்மா அடிக்கடி கேலி செய்வாள்.

நான் பகல் சாப்பாட்டுக்கு சாதம் வடித்து, தேங்காய்ச் சட்னி செய்தேன். “மாலினி சம்பலும் சோறும் சாப்பிட மாட்டாள். அவளுக்கு குழம்பாவது இருக்க வேண்டும்.” என்று சுமனாவதி அணுங்கியபடி சொன்னாள். அதைக் கேட்ட நான் ஒரு சுண்டு பருப்பை கழுவி அடுப்பில் வைத்தேன்.

இதற்கு முன்னரும் சுமனாவதி நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையில் இருந்த பொழுதெல்லாம் அடுக்களை வேலைகளை நான் தான் கவனித்துக்கொண்டேன்.

எங்கள் தோட்டத்தின் வலது புறத்தில் ஆற்றோரமேட்டு நிலத்தில் உயரமான பலாமரமொன்று நின்றது. சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு தினம் நடு நிசியில் இடிவிழுந்து அம்மரத்தின் நடுப்பகுதி எரிந்து போயிற்று. பட்டமரத் திலிருந்து இலைகள் பழுத்து முற்றத்தில் விழுந்தவண்ண மாயிருந்தன. தூரத்தில் நின்று பார்த்தால் முற்றத்தில் பாய் விரித்திருப்பது போன்ற தோற்றம். கொல்லைப் புறத்தையும் முன்பக்கத்தையும் கூட்டிப் பெருக்கிப் போடு வதற்குள் அரைநாள் கழிந்துவிடும். ஒரு ஈர்க்குமாறு இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் பயன் படாது. சுமனாவதி சுகமாகி ஒரு மாதங் கழியும் வரை நான் தான் காலையில் எழுந்து முற்றத்தைப் பெருக்கி அள்ளிப் போட்டேன்.

மாலினி தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் இளைஞன் வீட்டுக்கு வரும் பொழுது கொடுப்பதற்குத் தேவையான ஆகாரபா னங்களை எல்லாம் நான் கால நேரத்துடன் வாங்கி வைத்திருந்தேன். ஒரு இறாத்தல் பட்டர் கேக், ஒரு பக் கெட் விஸ்கோத்து, ஒரு போத்தல் ஒரேஞ்பார்லி, திரீ ரோஸ் சிகரட் இரண்டு. முதல் தடவை கடைக்குப் போன பொழுது சிகரட் வாங்கிவர மறந்துவிட்டேன். அவர் சிகரட் குடிப்பார் என்னும் விஷயத்தை மாலினிதான் எனக்கு நினைவூட்டினாள். நான் இரண்டாம் முறையா கக் கடைக்குப் போனேன். நானோ அவரோடு இரண் டொரு வார்த்தைகளுக்கு மேல் பேசவில்லை. சுமனாவதி யும், மாலினியும் தான் அவரை வரவேற்று உபசரித்தார் கள். நான் கடைக்குட்டியுடன் சமையலறையில் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். “வெட்கப்படாமல் இன்னு மொரு கேத்துண்டு சாப்பிடுங்கள். நாங்கள் இதற்குப் பணம் வாங்கமாட்டோம்” என்று மாலினி சொல்லும் குரல் எனக்குக்கேட்டது. அவரும் அதற்கு ஏதோ பதில் சொல்லிலிருக்க வேண்டும். ஆனால் எனக்கு அவர் பேசிய வார்த்தைகள் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. இடைக்கிடை நளினமான சிரிப்பொலி மட்டும் கேட்டது. அது படிப்படி யாக வளர்ந்து உச்சஸ்தாயிக்கேறி மறையும். பிறகு வீடு முழுவதும் நிசப்தமாகி விடும்.

கடைக்குட்டி பூக்கள் செய்வதற்கான வர்ணவர்ண டிஷூ தாள்களை அழகாக வெட்டி ஒரு பக்கமாக வைத்தான். அவன் டிஷூ தாள்களை வெட்டும் வரை அவனுக்கு உதவியாக நான் இரண்டு விரல்களால் ஒரு முனையைப் பிடித்துக் கொண்டேன். மிஞ்சிப் போகும் ஓரத்துண்டுகளை வேறாக ஓரிடத்தில் வைத்தேன். நான் ஏன் இப்படிக் கதவருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு அவனைக் காவல் செய்கிறேன் என்பது அவனுக்கு தெரியாது. அவன் வண்டியை விட்டிறங்கி சீமெந்து நிலத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். என்னையறியாமலே என் பார்வை கொடிபோல் மெலிந்து முறுகிக் கிடந்த அவனுடைய கால்களை நோக்கிச் சென்றது. நான் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டபடி என் கண்களை வேறு பக்கம் திருப்பினேன். முன்னொரு சமயம் புறக்கோட்டை அரசமரத்தடியில் நான் கண்ட பிச்சைக்காரப் பையன்பால் என் நினைவுகள் சென்றன. நொண்டியான அவனை வண்டியில் வைத்து இன்னுமொரு பையன் தள்ளிக்கொண்டு போவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அந்தப் பையன் அவனை அங்கு கூடும் வழிப் போக்கர்களுக்குக் காட்டிப் பிச்சை எடுத்துப் பிழைத்து வந்தான். நானும் சுமனாவதியும் கண்ணை மூடிவிட்டால் எங்கள் சின்னப்பையனின் கதி என்னவாகுமோ என்று நினைத்தேன். இப்பொழுதே அவன் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு வேண்டாதவனாகிவிட்டான். அவனைச் சதத்துக்குதவாதவனாக நினைத்து எல்லோரும் காலடியில் போட்டு மிதித்தார்கள். அவன் பொறுக்கிச் சாப்பிட்டு மென்று சோற்றுப் பருக்கைகளைக் கீழே வீசுவார்கள். அம்மா அப்பா இல்லாத அநாதையாகி விலங்கு போலச் சாக்கடையில் விழுந்து இறந்து விடுவான். இந்தக் காட்சிகள் கைகளால் தொட்டுணரக்கூடிய அளவு தெளிவாக என் கண்களில் தெரிந்தன. என்றுமில்லாத இரக்கம் என்னுள் உண்டாயிற்று. நான் வெகுநேரம் வரை கண்கொட்டாமல் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் கண் இமைகள் ஒன்றாக ஒட்டி உடுகள் நடுங்குவதை உணர்ந்தேன். மனத்தை ஆற்றிக்கொள்ள முடியாமல் நான் அவனை நெருங்கி அணைத்து நெற்றியிலும் தலையிலும் இரண்டு

மூன்று தடவைகள் முத்தமிட்டேன். “ஏன் அப்பா அழுகிறீர்கள்?” என்று அவன் கேட்டான். நான் பதில் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தேன்.

“என் அருகிலேயே இருக்கிறீர்களே. ஏன் அப்பா?”

‘உன்னை எல்லோரும் இம்சைப்படுத்துகிறார்களடாமகனே’ என்று கத்திப் பிரலாபிக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. இருந்தும் அந்த வார்த்தைகள் என் வாயிலிருந்து வெளிவரவில்லை. நான் உரத்த குரலில் விம்மத் தொடங்கிவிட்டேன். முழங்காலின் மேல் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு உதடுகளை இறுக்கிக் கடித்துக் கொண்டேன். மடை திறந்த வெள்ளம் போல் எனக்கு அழுகை குமுறிக்கொண்டு வந்தது. மூச்சை மேலே இழுத்து வெகு சிரமப்பட்டு அழுகையை அடக்க முயன்றேன். ஆனால் என்னை மீறி வந்த விம்மலைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மனம் வெடித்து போகும் வரை இப்படியே ஏங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான். ஒரு யோசனை தூரம் நடந்தது போல் களைப்பாக இருந்தது. இனி ஒவ்வொருவராகச் சமையலறைப் பக்கம் வந்து விடுவார்கள். கடைக்குட்டி என்னையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் எழுந்து திண்ணைக் கோடிக்கு சென்று மூக்கைச் சீறினேன். எனக்குப் பெண்களுக்குள்ளது போல் மிகவும் இளகிய மனம். இவ்வளவு வயது வந்த மனிதனாகியும் கூட எந்தத் துயரையும் தாங்கமாட்டேன். சிறு பையனாக இருந்த காலத்தில் யாராவது விரலைக் காட்டிப் பயமுறுத்தினால் போதும். அழுது கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுவேன். இன்று வரை அந்தக் குணம் மாறவேயில்லை. ரத்னபால ஐயா மாற்றலாகிப் போகும் நாளன்று நான் கண்ணீர் விட்டு அழுதேன், அன்று அவர் சிரித்தபடி என் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தாரே. “பயப்படாதீர்கள். மிஸ்டர் நந்தசேன என்னை விட நல்லவரொருவர் வருவார்” என்று அவர் எனக்கு ஆறுதல் கூறினார். நானோ பேச்சிழந்தவனாக நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றேன். மாலினி ஓடி

வந்து “அப்பா அவர் புறப்பட்டுவிட்டார்” என்று சொன்னாள், இரண்டு தடவை அழைத்த பிறகே எனக்கு அவளுடைய குரல் கேட்டது. என்னுடைய மனம் வெகு தூரத்தில் எங்கோ அலைந்து கொண்டிருந்தது.

“நான் புதிய பெனியகனா ஒன்றை எடுத்து அணிந்து கொண்டு தாழ்வாரத்துக்குப் போனேன்.”

“எனக்கு உடம்புக்குக் கொஞ்சம் சுகமில்லை. இவ்வளவு நேரமும் கட்டிலில் படுத்திருந்தேன்.” என்று வருந்திச் சிரிப்பை வரவழைத்தபடி சொன்னேன்,

“உன்ன வருத்தம்?”

“தெரியாதா வாய்வுக் கோளாறு தான்.”

அவர் முற்றத்தில் இறங்கியபடி “கஷாயம் போட்டுக் குடித்தால் எல்லாம் சரியாகி விடும். எங்கள் ஊர்ப்பக்கத்தில் நல்ல சிங்கள வைத்தியர்கள் இருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னார்.

“சரி நான் வரட்டுமா?”

“போய் வாருங்கள்”

“ஓய்வான நேரத்தில் மறுபடி வந்து போங்கள், இனி என்ன நாங்கள் புதியவர்கள் அல்லவே.”

அவர் சிறிது தூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

சிரிக்கும் பொழுது அவருடைய கன்னங்களில் குழிவிழும். கண்கள் ஓடுங்கும். பால்வடியும் முகம். முரட்டுத் தனம் கிடையாது. அவர் நிச்சயமாகக் கெட்டவராக இருக்க முடியாது. பார்த்த பார்வையில் நீண்ட காலமாக எங்களுடன் பழகியவர் போலத் தோன்றுகிறாரே. எங்கள்

குடும்பத்துக்குப் புதியவர் என்ற எண்ணம் துளிகூட உண்டாகிறதில்லையே. மாலினி அவருடன் சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்துவாள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நானும் சுமனாவதியும் யாசிப்பதும் அதைத்தான். பிள்ளைகளின் சந்தோஷமே எங்கள் சந்தோஷம். அவர் படலையில் திரும்பிக் கண்ணுக்கு மறையும் வரை நாங்கள் தாழ்வாரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர் கொழும்பில் ஒரு விடுதியில் வசிப்பவராக இருக்க வேண்டும். தகப்பனார் இறந்துவிட்டாராம். தாயார் மட்டும் தான் உயிருடன் இருக்கிறாள். அவள் கூட கொழும்பிலிருந்து அதிக தூரத்தில் வசிக்கிறாள். அவருடைய சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்வதற்கோ, நோய் துன்பம் வந்தால் பார்ப்பதற்கோ இங்கே ஒருவரும் இல்லை. இனிமேல் மாலினி தான் இதைப் பற்றியெல்லாம் கவனித்துப் பார்த்துச் செய்யவேண்டும். வெளியே வந்து அவருடன் உட்கார்ந்து பேசாமல் போனதற்காகப் பச்சா தாபப் பட்டேன். மற்றெல்லோரையும் விட சுமனாவதிக்கு அவரை மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவள் ஒவ்வொரு தடவையும் அவரைப் பற்றிப் பேசும் போதும் அவரை உச்சாணிக் கொப்பில் ஏற்றி வைத்தே பேசினாள். நல்ல இளைஞன். மிகவும் அடக்கமான சுபாவம். பெருமை என்பது மருந்துக்குக் கூடக் கிடையாது. நானோ, மாலினி குரங்கின் கைப் பூமாலையாகி விடுவாளோவென்று தான் பயந்தேன். அத்துடன் அவர்கள் மலை நாட்டுப் பெளத்தர்கள்.

“பெயரென்ன?”

“விஜேசந்தர. கைத்தொழில் பொருட்காட்சியின் போது தான் மாலினியை சந்தித்திருக்கிறார். ஒழிக்காமல் எனக்கு எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லிவிட்டார், அடுத்த வருடத் தொடக்கத்தில் நிச்சயதார்த்தத்தை வைத்துக் கொள்ளலாமென்றிருக்கிறார்களாம்.”

“அதற்கு முன் செய்வதற்கு எத்தனையோ வேலைகள் இருக்கின்றனவே” என்று நான் சொன்னேன். “பொருத்தம் பார்க்க வேண்டும். இருபக்கத்துப் பெற்றோரும் சந்தித்து பேச வேண்டும். மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு இந்தச்

சம்பந்தம் விருப்பமா இல்லையா என்று யாருக்குத் தெரியும்? அவர்களுடைய பிள்ளையை மயக்கி ஏமாற்றி விட்டோம் என்ற பழிச்சொல்லுக்கு நாம் ஆளாகவேண்டி வந்து விடுமே. தங்கக் கத்தி என்று எண்ணி கழுத்தை வெட்டிக் கொள்ளலாமா?"

“அதுவும் உண்மை தான். அடுத்த தடவை வரும் பொழுது அவர்களுடைய வீட்டுக்கு அறிவித்து விடும் படி நினைவூட்டுமாறு மாலினியிடம் சொல்லுவோம்.”

மாலினியை கரையேற்றுவது பெரிய சமையை இறக்கி வைப்பது போல, அவள் தான் குடும்பத்தில் மூத்த பெண் குழந்தை. காலாகாலத்தில் அவளுக்கொரு கல்யாணத்தைச் செய்யாவிட்டால் பின்னர் அவளை ஒருவருக்கும் கொடுக்க முடியாமல் போய்விடலாம். மற்றது மூத்தவள் திருமணஞ் செய்யாமல் வீட்டிலிருந்தால் முழுக் குடும்பத்துக்கும் தரித்திரம் பிடித்து விடும். ஆண்பிள்ளையானால் காட்டிலிருந்தாலும் வீட்டிலிருந்தாலும் கவலையில்லை. வயது சென்றாலும் ஆணுக்குக் கலியாணஞ் செய்வது பிரச்சினையில்லை, ஆபீசிலிருக்கும் போது, வீட்டிலிருக்கும் போதும் என் மனம் பலதையும் பத்தையும் எண்ணி மருளும். விஜேசுந்தரவைப் பார்த்தால் எங்களைவிடச் சொத்துப் பத்துள்ள குடும்பத்துப் பிள்ளை போல் தெரிகிறது. இந்தச் சம்பந்தம் நிறைவேறுமா இல்லையா என்பது பற்றியும் என்னுள் சந்தேகம் எழுந்தது. நான் எவருக்கும் தீங்கு செய்ததில்லை. மயிரிழையளவு கூட அந்நியரின் பொருளை வஞ்சித்து எடுத்ததில்லை. வீட்டிலிருக்கும் உப்புச் சிரட்டை முதல் சகல பொருள்களும் வியர்வை சிந்தப்பாடுபட்டு உழைத்தவை. நான் என்றுமே தவறியது கிடையாது. மாலினியின் சேமிப்புப் புத்தகத்திலும் ஆறாயிரம் ஏழாயிரம் வரை சேர்ந்திருக்க வேண்டும். அந்தத் தொகையுடன் இன்னும் கொஞ்சம் பணத்தைச் சேர்த்து பத்தாயிரமாக்கி அவளுக்குச் சீதனமும் கொடுக்கலாம். பத்தாயிரம் ரூபாய்ப் பணத்துடன் வேலை பார்க்கும் இளம் பெண்ணொருத்தியை ஒருவனிடம் கைப்பிடித்துக் கொடுப்பது பெரிய வேலையா? என்னை ஒருவராலும் அசைக்க முடியாது. நான் மனத்தை திடப்படுத்திக் கொண்டேன்.

மழை இருட்டும், புயலும் சேர்ந்து முழுப் பிரதேசமும் இருளில் மூழ்கியது. கடந்த சில மணித்தியாலங்களாக மழை தூறிக்கொண்டிருந்ததேயன்றி இன்னும் முற்றாகப் பெய்யத் தொடங்கவில்லை. இடைக்கிடை காற்றோடு சேர்ந்து துவானம் அடித்தது. குளிர் பொறுக்க முடிய வில்லை. நான் வீட்டுக்குள் போய் சுமனாவதியின் சேலையொன்றை எடுத்து கழுத்தைச் சுற்றிப் போர்த்துக் கொண்டேன். மழை நாட்களில் உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை போர்த்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து சுருட்டொன்றைப் பற்ற வைப்பதில் உள்ள சுகம் வேறெதில் இருக்கிறது?

யாரோ மழையில் நனைந்தபடி படலையருகில் நின்று வீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கரோலிசை நான் பல மாதங்களாகச் சந்திக்காதிருந்ததால் உடனடியாக இனங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. நான் கதவருகில் சென்றேன். அவனுடைய பேச்சுச் குரல் கேட்டது.

“ஐயா நாய் கட்டியிருக்கிறதாங்க?”

“அது கடிக்காது உள்ளே வா”

“அவன் பயந்து பயந்து வந்தான்”

“எனக்கு வளர்ப்பதற்கு ஒரு பிள்ளை தேடித் தாங்க”

“உள்ளே வா ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்”

“நானைக்கு வருகிறேங்க”

“காப்பி சாப்பிட பைசா தரட்டுமா?”

“வேண்டாங்க”

அவன் மழையில் நனைந்தபடி வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான். நான் தூணில் சாய்ந்தவாறு அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனிடம் ஏற்பட்ட இரக்கத்தால் என் மனம் கரைந்து உருகியது.

எலும்பும் தோலுமாயிருந்த அவனுடைய உடம்பு தூரத்தில் செல்லும் போது விறகுக் கட்டை போலத் தெரிந்தது. பலாக்காய்ப்பால் ஒட்டியது போலக் கேசம் சடையாகி முறுகித் திரண்டிருந்தது. கண்டு பழகியவராயிருந்தாலும் இரவு வேளையில் சந்தித்தால் எவருக்கும் பயம் ஏற்படுவது இயல்பு தானே. யாரோ ஒரு குறும்புக்காரப் பையன் கரோலிசின் காலை கல்லால் அடித்துக் காயப்படுத்தியிருந்தான். அந்த இடம் புண்ணாகியிருந்தது. நாளையோ மறுநாளோ வெகு சீக்கிரத்தில் அவன் ஒருவர் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் சாக்கடையில் விழுந்து இறந்து போகக்கூடும். அவன் போன ஜென்மத்தில் பெரிய பாவங்களைச் செய்த ஆத்மாவாக இருக்கவேண்டும். ஏமாற்றமும் துயரமும் மனதை அழுத்த நான் மீண்டும் போய்ச் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தேன்.

“சுமனாவதி ஒரு டம்ளர் காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.”

“யாரோ பேசும் குரல் கேட்டதே யாரது?”

“கரோலிஸ்”

“தெரியாதா அவனுடைய மனவாதைகளைப் பற்றிய பல்லவி தான்”

‘நேற்று ராஜகிரியில் பள்ளிக்கூடம் விடும் நேரத்தில் போய் கேட்டருகில் நின்று பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானாம்.”

“ஐயோ பாவம்”

“அதோ எங்கள் கலுவலர் வருகிறான் போலிருக்கிறதே”

“அடபாவமே காலையில் போன பயணம் நன்றாக அலைந்துவிட்டு வருகிறது.”

“இரு உனக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்கிறேன். நாளை முதல் முழு நாளும் கட்டிப் போட்டால் தான் சரி” சுமனாவதி உரத்த குரலில் சொன்னாள்.

கலுவாவோ நாற்காலிக்குக் கீழே நுழைந்து மிகவும் அடக்கமாக முகத்தை மறைத்துக் கொண்டது.

வர வர ஆபீஸில் வேலை அதிகமாகிக்கொண்டே போயிற்று. சிங்களத்தில் தேர்ச்சியடைந்த உத்தியோகத்தார்களைப் பற்றிய அறிக்கையொன்றைத் தயாரித்து அனுப்புமாறு அமைச்சிலிருந்து கேட்டிருந்தார்கள். மெண்டிஸ் லீவில் போய்விட்டான். அவனுக்குப் பதிலாக நான் வேலை செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தேன். நான் லீவில் போகும் நாட்களில் அவனும் எனக்கு உதவி செய்யத் தவறுவதில்லை. கண்ணை மூடிக் கொண்டு என் லீவுப் பத்திரித்தில் கையொப்பமிட்டுவிடுவான். அப்படிப்பட்ட ஒரு வனுக்கு மறுக்க முடியுமா? அமைச்சின் கடிதத்தை மாலை நாலரை மணிக்கு முன் அனுப்ப வேண்டியிருந்ததால் நான் நாற்காலியை விட்டு அசையவேயில்லை. சிரிசோமாதாரத்தில் நின்று அழைக்கும் குரல் கேட்டது. “நந்தசேன மாமா, நந்தசேன மாமா” பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வெளியாகி விட்டனவாம்.” சில விநாடிகள் கழிந்த பின்னர் தான் அவன் சொன்ன விஷயம் எனக்குப் புரிந்தது. நான் உடனே எழுந்து சென்று திரு. போதிநாயக அவர்களிடம் டெய்லி நியூஸ் பத்திரிகையை வாங்கி வந்தேன். பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வெளியாகிய பக்கத்தைக்கூட என்னால் சரியாகப் புரட்ட முடியவில்லை. கைகள் பின்னிக் கொண்டன. மனமும் பின்னிக் கொண்டது. நான் மீண்டும் முதல் பக்கத்திலிருந்து பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டு போனேன். ஆனந்தக் கல்லூரிக்குக் கீழே பத்துப் பதினைந்து பெயர்கள் காணப்பட்டன. நான் மேலிருந்து கீழும் கீழிருந்து மேலுமாக அதைப் பலதடவை வாசித்தேன். மூத்தவனின் பெயரை அங்கே காணவில்லை.

பூகம்பம் ஏற்பட்டு நிலம் நடுங்குவது போல என் மனமும் நடுங்கியது.

நான் நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி குறிக்கோள் எதுவுமின்றி எங்கோ ஏகாந்த வெளியை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நன்றாகப் பழகியவொருவர் பாதை காட்டுகிறேனென்று கைகளில் பிடித்து நெடுந்தூரம் அழைத்துப்

போய்ப் பின் பாதி வழியில் கைவிட்டுச் சென்றது போன்ற தொரு உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. நடந்ததைச் சொல்லி மனதை ஆற்றிக் கொள்வதற்கும் எவரும் இல்லை. துயரச் சுமையினால் உள்ளம் நலிந்து போற்று.

மூத்தமகன் தான் எங்கள் குடும்பத்தில் விளக்கேற்றி வைக்க வேண்டும். அவனே வீழ்ந்து விட்டானென்றால் மற்றவர்களின் கதியைப் பற்றிப் பேசத் தேவையில்லை. அந்தப் பால்காரியின் கதிதான் எனக்கும் நேர்ந்து விட்டது. அவள் பால் பானையைத் தலையில் வைத்தபடி ஆகாயக் கோட்டை கட்டினாளே. உடைந்த பானையும் பாலும் வீணாகியிருந்தால் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் பால் பானையுடன் பின்னிப் படர்ந்த ஆசைகள் கற்பனைகள் எல்லாம் தவிடு பொடியாயிற்றே, அதை எப்படித் தாங்குவது?

பரீட்சைகளின் தன்மையே இப்படித் தான். கெட்டிக் காரர் என்று நாம் நினைத்திருப்பவர்கள் தோற்றுப் போவார்கள். படிப்பில் மட்டமானவர்கள் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து விடுவார்கள். எந்த விஷயத்தைச் செய்வதானாலும் அதிஷ்டம் இருக்கவேண்டும். உலகத்தில் வெற்றி பெறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். தோல்வியடைபவர்களும் உண்டு. தோல்வி இல்லையானால் வெற்றி இல்லை, வெற்றி பெறுபவர்கள் இல்லாவிட்டால் தோற்பவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆனால் பெற்றோரின் நிலை அவ்வாறில்லை. அவர்கள் வார்த்தையில் அடங்காத துரதிஷ்டசாலிகள் கூட்டம். போட்டிக்கு நிற்காமலே தோற்று விடுவார்கள். இன்று சரத் தோற்கவில்லை தோல்வி சுமனாவதிக்கும் எனக்கும் தான்.

மாலையில் வேலை முடிந்து வீட்டுக்குள் நுழையும் போது வெளியே எவரையும் காணவில்லை. தாழ்வார அறையை எட்டிப் பார்த்தேன். சரத் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து படுத்திருந்தான். அவனுடைய முகம் சிவந்திருந்

தது. அவன் வெகு நேரம் விம்மி விம்மி அழுதிருக்க வேண்டும். கடந்த சில காலமாக அவன் விடியும் நேரத்தில் நித்திரைக்குப் போவதை வழக்கப்படுத்தியிருந்தான். உயிரைப் பணயம் வைத்துப் படித்த போதும் விளைவுகள் பயனற்றுப் போய்விட்டனவே. இப்படி நடக்குமென்று அவன் கனவில் கூட எண்ணியிருக்க மாட்டான். வெற்றியும் தோல்வியும் எல்லோருக்கும் பொதுச் சொத்து, அதையொட்டி அழுது பிரலாபித்துப்பயனில்லை. வாழ்க்கை என்பது துன்பந் தொல்லைகளை எதிர்த்து வெற்றி பெறுவதல்ல. அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் மன நிலைவேண்டும். இதில் அழுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? இன்னுமொரு தடவை பரீட்சை எழுதினால் போச்சு.

தோல்வி என்பது வெற்றியின் அத்திவாரம் என்று அறிஞர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சரத் விழித்தெழுந்ததும் அவன் மனம் ஆறுதலடையும் படி ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன்.

எனக்கு ஏதாவது கிரகதோஷம் பிடித்திருக்கிறதோ எண்ணிய காரியமெல்லாம் தவிடுபொடியாகின்றதே. மனத்துக்கு ஒருவிதமான ஆறுதலும் இல்லை. எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் மனத்தை உறுத்தும் கெட்ட நிமித்தங்கள் தோன்றிய வண்ணமாக இருக்கின்றனவே. இவற்றை எதிர்த்துத் தாங்கும் சக்தியின்றி என் உடலும் உள்ளமும் உடைந்து உருக்குலைந்து போனாலும் ஆச்சரியமில்லை. கஷ்டம் வரும் பொழுது தனியாக வருவதில்லை. ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிரையில் வரும். ஒரு கஷ்டத்திலிருந்து விடுபடும் பொழுது மற்றொன்று வந்து பிடித்துக் கொள்ளும். என்னைவிட அநாதையான துரதிஷ்டசாலிகளும் உலகத்தில் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள். என்று நான் என் மனத்தை ஆற்றிக்கொள்ள முயன்றேன். தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சிரிக்க எத்தனித்தேன். ஆனால் அது புஸ்வாணமாயிற்று. யாரை ஏமாற்றினாலும் என் மனத்தை என்னால் ஏமாற்ற முடியவில்லை. கடைசியில் என்னிடமே எனக்கு இரக்கமுண்டாயிற்று. கண்களில் நீர் நிறைந்து வழிந்தது.

மூத்த மகன் பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை. மீண்டும் பரீட்சை எழுதும்படி நானும் சுமனாவதியும் நெடு

நாட்களாக வற்புறுத்திய பின்னரே அவன் அதற்குச் சம்மதித்தான். நிமலோ வர வரக் கெட்டவனாகிக் கொண்டிருந்தான். சிலசமயங்களில் இரவுச் சாப்பாட்டுக்குத் தான் வீட்டுக்கு வருவான். இப்படி ஊர் சுற்றித் திரியவேண்டாமென்று வாய் ஓயும் வரை சொல்லியிருக்கிறோம். அதெல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயிற்று. சுமனாவதி கூட அவனை இரண்டொரு நாட்கள் ஏசிப் பயமுறுத்தி இருக்கிறாள். அவன் இப்பொழுதெல்லாம் அவளுடன் எதிர்த்துச் சண்டை போடப் பின் நிற்பதில்லை. பயம் மிகவும் குறைந்திருந்தது. நேற்று மாலை நிமலுடைய பழைய சட்டையொன்றைக் கழுவித் கொண்டிருக்கும் போது பையிலிருந்து ஒரு சிகரட் துண்டு சுமனாவதிக்கு அகப்பட்டது. நிமலின் வாயிலிருந்து சிகரட் மணம் வீசுவதை அதற்கு முன்னரே நான்கவனித்திருக்கிறேன். நிமலை அடித்துப் பயமுறுத்தி வளர்க்க முடியுமா? அந்த வயது கடந்துவிட்டதே. சுமனாவதியும் நானும் வாய் திறப்பதேயில்லை. ஒரு நாள் நிமல் இரண்டு மூன்று பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து சிகரட் புகைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது கையும் மெய்யுமாக என்னிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டான். நான் அன்று பாண் வாங்குவதற்காக புரசிறி ஹோட்டலுக்குப் போயிருந்தேன். என்னைக் கண்டு திடுக்கிட்ட போதும் சிகரட்டை வீசிவிட வில்லை. இப்படித் தையும் மெய்யுமாக பிடிபடாமல் இருந்திருந்தால் நானும் பார்த்தும் பார்க்காதவனாக வேறு பக்கமாகத் திரும்பிப் போயிருப்பேன். நான் கேள்வி கேட்பதற்கு முன்னரே நிமல் கடையை விட்டு வெளியே இறங்கினான். “அதோ போகிறானே அவன் நந்தசேன ஐயாவின் மகனல்லவா?” கடைக்குச் சாமான் வாங்க வந்த ஒருவர் கேட்டார். நான் சிரிக்க முயன்றேன். இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகள் இப்படித்தான் தாய் தகப்பனை இனங்கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள். அக்கம் பக்கத்தில் அந்நியர் நின்றதால் என் முகம் வெட்கத்தால் சிவந்தது.

“நான் மாலையில் வீட்டுக்கு வந்ததும் நிமலிடம் ‘சிகரட் குடிப்பதற்கு உனக்குப் பணம் எங்கிருந்து கிடைத்தது என்று கேட்டேன்.’”

“நான் சிகரட் குடிப்பதில்லை”

“இல்லையா? நான் இரண்டு கண்களாலும் பார்த்தேனே.”

“கண்டால் அந்த இடத்திலேயே பிடித்துக் கேட்டிருக்கலாமே”

“வாயை மூடா?”

“செத்த பிணந்தான் வாயை மூடும்.”

“இந்தக் குப்பையை வாயில் வைக்காதே அப்பா ஷய ரோகம் பிடித்துக் கஷ்டப்படுவாய். நான் துயரத்தோடு கூறினேன். இப்பொழுதே நீ இந்தப் பழக்கத்துக்கு அடிமையாகினால் பெரியவனாகும் பொழுது அது ஆளையே விழுங்கி ஏப்பப் விட்டு விடும்.”

என்னுடைய குரலிலிருந்த நடுக்கத்தை உணர்ந்தோ என்னவோ நிமல் தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்தான். எனது கவலையினத்தால் தான் அவன் இப்படிச் சீரழிந்து விட்டானோ என்று சில சமயங்களில் நான் எண்ணிக் கொள்வேன். அவனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி நான் அதிகம் ஆராய்வதில்லை. உண்மையிலேயே எனக்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் துருவி ஆராய்வதற்கு நேரம் இல்லை. ஆபீசிலிருந்து மூச்சுவிடக்கூடத் தென்பில்லாமல் களைத்துப் போய்த்தான் வீட்டுக்கு வருவேன். சுமனாவதிக்கோ சமையலறையே தஞ்சம். என்ன நடந்தாலும் நாமிருவரும் குற்றவாளிகள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதிலிருந்து நமக்கு விமோசனமே கிடையாது. ஒரு பிள்ளை நெறி தவறிச் செல்லுகிறானென்றால் சரியாகப் வளர்க்கவில்லை என்று- உலகம் பெற்றோரைத்தான் தூற்றும்.

“நீ இப்பொழுதெல்லாம் புத்தகத்தைத் தொடுவதே இல்லை. நேரகாலத்துடன் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. எங்கள் புத்திமதிகளைக் கேட்பதில்லை. பிள்ளைகளைச் சரியாக வளர்ப்பதில்லை என்று ஊரார் என்னைக் குறை கூறுகிறார்கள். இந்த ஊர் சுற்றிப் பையன்களோடு

சேர்ந்து அலைந்து திரியாமல் புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்
தாலென்ன? அம்மாவும் நானும் இல்லாத காலத்தில் உனக்
குச் சாப் பிடவும் உடுக்கவும் யார் கொடுக்கப்
போகிறார்கள்?''

நிமல் குனிந்த தலை நிமிராமல் நான் சொல்வதை
யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மற்றைய நாட்
களைப் போல் முகத்தைக் கோணிக் கொண்டு அலட்சிய
மாகப் போய்விடுவான் என்று தான் நான் நினைத்தேன்.
ஆனால் அவனோ இருந்த இடத்தை விட்டு அசையவில்லை.
சம்பந்தமில்லாமல் கேள்வி கேட்கவுமில்லை. அவன் பால்,
என்றுமில்லாத ஒருவகை இரக்கம் என்னுள் உண்டாயிற்று.
நிமல் திருத்த முடியாத அளவுக்குக் கெட்டுப் போகவில்லை.
அவனைத் திருத்திவிடலாம். காலஞ் செல்லச் செல்ல இந்
தக் கில்லாடித் தனமெல்லாம் மறைந்துவிடும்.

வெலிகட கடைத் தெருப்பக்கம் போனால் அவனைத்
தெரியாத வியாபாரி எவருமே இருக்க முடியாது. நான்
வாழ்க்கையிலேயே கண்டு கதைக்காத ஆண்களும் பெண்
களும் கூட அவனை அறிவார்கள். வீதியில் இறங்கி நடக்கத்
தொடங்கினால் போதும் அவனை பத்துப் பன்னிரண்டு
பேர் குழ்ந்து கொண்டு பேச ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.
நிமல் என்கே போகிறாய்? எப்படி நிமல்? என்ன ரொம்ப
நாளாக வரவில்லை? நிமல் வா தேநீர் குடிப்போம்.
அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் பிரித் அல்லது தர்ம உபதேசம்
நடந்தால் எனக்கில்லா விட்டாலும் நிமலுக்குத் தவறா
மல் அழைப்பு வந்துவிடும். அழைத்தாலென்ன அழைக்கா
விட்டாலென்ன அவன் சுயவிருப்பத்தோடு சென்று உதவி
செய்வான். பிரித் மண்டபம் அமைப்பதற்கான மஹா
லராலவுக்குச் சென்று குருத்தோலைகள் சம்பாதித்து வரு
வான். யாராவது இறந்துவிட்டார்களென்றால் நண்பர்
களுடன் சேர்ந்து தெருவை அலங்கரிக்கும் வேலைகளில்
ஈடுபடுவான். நடுநிசியில் யாராவது நோயாளியை
மருத்துவ சாலைக்கு கொண்டு செல்லவேண்டி
நேர்ந்தால் தெருவில் காத்து நின்று எப்படியாவது ஒரு

டாக்கியை கொண்டு வந்து விடுவான். டாக்கிக்காரர்கள் யாருக்கு மறுத்தாலும் நிமலுக்கு மட்டும் மறுக்கமாட்டார்கள். சில சமயங்களில் பாடசாலை விட்டு வந்து சப்பாத்துக்களைக் கூடக் கழற்றாமல் தென்னை மரத்தில் ஏறி செவ்விளநீர் பறித்து நண்பர்களுக்குக் குடிக்கக் கொடுப்பான். நிமல் தான் தோன்றித் தனமாக நடக்கிறான் என்று ஒருவரும் சொல்லமாட்டார்கள். எல்லோரும் அவனை ஆயிரத்தில் ஒருவன் என்று போற்றுவார்கள். எந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் போனாலும் அவனுக்கு உதவியாகப் பெரிய பரிவாரம் ஒன்று அவனுக்குப் பின்னால்திரியும். எங்கள் வீடு கூட அவனுடைய பெயரால் தான் பிரபலமடைந்திருக்கிறது. “நிமலின் வீடு தெரியாதா அந்த நிமல் கால் பந்து விளையாடுவானே.” சின்னப் பையன்கள் மட்டுமல்ல பெரியவர்களும் இதே பெயரைத் தான் சொன்னார்கள்.

மூத்தவனின் பரீட்சைக்கு முத்திரைச் செலவு என்பது ரூபா தேடியாக வேண்டும். சென்றவாரம் முழுவதும் நான் இதைப்பற்றிப் பலவாறு சிந்தித்தேன். என்கையிலோ ஒரு தம்படி கூடக் கிடையாது. ஆபீசிலிருந்து ஆபத்துதவிப் பணமாக இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படி எடுத்தாலும் மாதச் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் போய்விடலாம் அல்லவா? வட்டியும் முதலுமாக மாதந்தோறும் இருபத்தொரு ரூபாய் வீதம் ஒரு வருடத்துக்கு கழித்து விடுவார்கள். நான் கடன் வாங்காததால் என்னிடம் பணப் புழக்கம் தாராளமாக இருக்குமென்று எல்லோரும் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். இல்லை என்றால் நம்ப மறுக்கிறார்கள். நாட்களை ஒட்டுவதற்கு நான் படும் பாடு எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும்.

நான் குடும்பத்தில் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் எல்லோரிடமும் கடன் பட்டிருக்கிறேன், இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன் இரண்டாவது தடவையாக மாலினியிடம் கொஞ்சம் பணம் வாங்கினேன். போனமாதம் சின்னவனின் உண்டியலிலிருந்து ஏதோ அவசரத்துக்காகப் பத்து ரூபாய்

எடுத்தேன். என்ன தான் இக்கட்டான நிலை வந்தாலும் சுமனாவதி சேமிப்பு புத்தகத்தில் கைவைக்கவிடமாட்டாள். வங்கியிலிருக்கும் இரண்டு துட்டையும் முடித்து விட்டால் பிள்ளைகளின் கதி என்ன ஆவது. என்று என்னை ஏசுவாள். ஆரியக் கூத்தாடியாவது சரத் பணம் கேட்பதற்கு முன் எல்லாவற்றையும் தயாராக்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வீட்டிலுள்ள குறைபாடுகளைப் பிள்ளைகளுக்குத் தெரிய விடுவது தவறு, அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தால் மனம் வருந்துவார்கள். படிப்பில் கவனஞ் செல்லாது. பிள்ளைகளின் மனத்தில் தேவையற்ற பாரத்தைச் சுமத்துவது பிழையான செயல். நானும் சுமனாவதியும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தான் சம்சார வண்டியை கட்டி இழுக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் சாப்பாட்டிலோ பண விஷயத்திலோ குறைபாடு இருந்ததாக எவருக்குமே காட்டிக் கொண்டதில்லை.

திண்ணையில் கட்டெறும்புகள் நிரையாக வந்து நின்றன. தற்செயலாகத் தான் இவை என் கண்ணில் பட்டன. பின்னர் முற்றத்தைப் பார்த்தேன். அங்கே ஏறும்புப் புற்றொன்று உருவாகியிருப்பது தெரிந்தது. ஊற்றிலிருந்து தண்ணீர் ஊறி வருவது போல இவை புற்றுக்களிலிருந்து வெளியே வந்து முற்றத்தில் எங்கும் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன. தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் மண்புழு நெளிவது போலத் தெரிந்தது. நான் கண் இமைக்காமல் அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

சுமனாவதி தைப்பதற்கு எதையோ கையில் எடுத்துக் கொண்டு தாழ்வாரத்துக்கு வந்து சீமெந்துப் படியில் உட்கார்ந்தாள். அவள் என்னுடைய பழைய சட்டையொன்றை வைத்திருந்தாள். அதில் பல இடங்களில் ஓட்டுப் போடப் பட்டிருந்தது. அது வெளியே பயணத்துக்கு அணியக் கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை. வீட்டுக்குப் போட்டுக் கொள்ளலாம். நன்றாக நைந்து கந்தையாகி இருந்தது. நான் அவற்றை அணிந்தாலும் அணியாவிட்டாலும் அவளுக்குக் கவலையில்லை. கிழிந்த சட்டைகள் பணியன்கள் எதுவாயிருந்தாலும் தைத்து அலுமாரியின் கீழ்த் தட்டில் அடுக்கி வைப்பாள்.

“மூத்தவனின் பரீட்சை எப்பொழுது?” அவன் என் முகத்தைப் பார்க்காமலே கேட்டான்.

“செப்டம்பர் மாசத்தில் நடக்குமாம். நாளை அல்லது மறுநாள் பணம் கட்ட வேண்டிவரும். என்பது ரூபாய் தேவை.”

“என்பது ரூபாயா யாரிடம் வாங்கப் போகிறீர்கள்?”

“அதைத் தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். புத்தகத்தில் இருந்தாவது எடுக்கத்தான் வேண்டும் அல்லது வேறு வழியில்லை.”

அதற்கு அவன், வேறு பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு “ஆமாம் அதிலிருக்கும் நாலு பணத்தையும் எடுத்துவிட்டால் எல்லோரும் நிம்மதியாக மூச்சு விடுவார்கள்” என்றான். “வேறு மார்க்கம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று யோசித்து நாளைக்குச் சொல்லுகிறேன்.”

“வேறு வழி எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரிய வில்லை.” அப்படியானால் யாரிடமாவது கைமாற்றாகப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தான்.

“என்னிடம் ஒரு சோடிக் காப்பு இருக்கிறதே அதை ஈட்டுக்கு வைத்து பணம் எடுக்கப் பாருங்கள். இரண்டொரு மாதத்தில் மீட்டுக் கொள்ள முடியாதா என்ன?”

என்னுடைய மனம் அனலாகத் தகித்தது.

நானோ ஒன்றுமே பேசாமல் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தேன். உடுப்பு வைக்கும் அலுமாரியில் ஒரு மாலையும் இரண்டு காப்புகளும் ஒரு சோடித் தோடும் இருந்தன. இவையெல்லாம் சுமனாவதிக்குச் சீதனமாகக் கிடைத்த நகைகள். இவை மட்டும் தான் அவளிடமிருந்த பெறுமதியான பொருள்கள். நானோ அவளுக்கு ஒரு மஞ்சாடி பெறுமதியுள்ள பொருள் கூடக் கொடுத்தது கிடையாது. அவற்றை ஈட்டுக்கு வைப்பதற்கு என் மனம்

இடங்கொடாது. அவற்றை மீட்டுக் கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டால் எந்தக் கடவுளிடம் போய் முறையிடுவது? சமையலறையிலிருந்த தேங்காய் முடியொன்றை நாய் திருடிக் கொண்டோடியதை மறந்து விடுவது போல சுமனாவதியும் இதை மறந்துவிடுவாள். நானோ இதைத் தாங்க மாட்டேன். சுமனாவதிக்கோ தங்கம், வெள்ளி மட்டுமல்ல வேறெந்தப் பொருளின் மேலும் ஆசை கிடையாது. நாள் முழுவதும் பாடுபட்டு வீட்டுக்கு உழைப்பது தான் அவளுடைய செல்வம். எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் வாய்க்கு ருசியாக சமைத்துப் போடுவாள். என்ன விந்தை? இப்படியும் ஒரு ஆத்மா இருக்கிறதே என்று நான் சில சமயங்களில் நினைத்துக் கொள்வேன்.

நாளை அல்லது மறு நாள் சேமிப்புப் புத்தகத்தைக்கொண்டு போய் பணம் எடுத்து வரவேண்டும். சுமனாவதி மனஸ்தாபப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. வீட்டிலுள்ள பொருள்களை விற்றுச் சாப்பிடுவது வெட்கங்கெட்ட வேலையாச் சே. புத்தகத்திலிருந்து எடுத்தால் சாத்தியப்படும் பொழுது திருப்பிப் போட்டுக் கொள்ளலாம். புத்தகத்திலிருந்து பணத்தை எடுத்தால் அது பழக்கமாகப் போய்விடும் என்று சுமனாவதி நினைக்கிறாள். மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய். நான்கு திசையிலிருந்தும் இருள் வந்து கவியத் தொடங்கியது. சுமனாவதி இருந்த இடத்தை விட்டெழுந்து வீட்டிற்குள் போனாள்.

படலையருகில் டாக்சியொன்று வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டு நான் எட்டிப் பார்த்தேன். கையில் ஒரு பொதியையும் ஏந்திக் கொண்டு மாலினி பின்புற ஆசனத்திலிருந்து இறங்கினாள். மறு கணம் கார்க் கதவு மூடிக் கொண்டது. டாக்சி மீண்டும் எதிர்த் திசையை நோக்கி நகர்ந்தது. அவள் விஜேசுந்தரவுடன் சினிமாப் பார்க்க வோ கடைத் தெருவுக்கோ போயிருக்க வேண்டும்.

“அந்தப் பிள்ளை ஏன் வரவில்லை?” என்று நான் கேட்டேன்.

“நேரமாகிவிட்டதால் வரமுடியாதென்று போய்விட்டார்.”

“வாசல் வரை வந்தவர் வீட்டிற்குள் வந்துவிட்டுப் போயிருக்கலாமே.”

“அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது.”

“விஜேசுந்தர இப்போ எங்களுடன் முகங்கொடுத்துப் பேசுவதில்லை.”

“என்னுடனும் அதிகம் பேசுவதில்லை அப்பா, அது அவர்களுடைய குணம். கடைக்குப் போனாலும் இதே இலட்சணம் தான். ஊமைபோல் ஒரு மூலையில் பதுங்கிக் கொள்வார்.

மாலினி அடுப்படியில் உட்கார்ந்து ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூன்று தடவையாவது விஜேசுந்தரவின் குணத்தைப் பற்றி வர்ணிக்காமல் விடமாட்டாள். சுமனாவதியும் உச்சி குளிர்ந்தவளாக இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். “கேட்டீர்களா அம்மா அவர் மிகவும் நல்லவர். சின்னக் குழந்தை போல, கடுகளவுகூடக் கோபம் வராது. பத்தரமுல்லைப் பக்கத்தில் சின்னக் காணியொன்று வாங்கி வீடு கட்டுவதாகச் சொன்னார். அந்த வீடு அமெரிக்க பாணியில் இருக்குமாம். சுமனாவதி மிளகாய் அரைத் தபடி தனக்குள் சிரிப்பாள். அது மனதிலுள்ள மகிழ்ச்சியைப் பறைசாற்றும் சிரிப்பாகவே தெரியும்.

மாலினி எதைத் தான் சொன்னாலும் இந்தச் சம்பந்தம் நிறைவேறும் வரை சந்தேகம் தான். விஜேசுந்தர எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போகத் தொடங்கி நான்கு மாதங்கள் ஆகின்றன. இருந்தும் தனது வீட்டுப் பெரியவர்களை எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவில்லை. இந்த விஷயத்தைத் தாமதப்படுத்த வேண்டாமென்று நான் சுமனாவதிக்கு மறைமுகமாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் அவளோ பிறகு பார்க்கலாம் என்று காலந்தாழ்த்திக் கொண்டே

வந்தாள். மனிதரின் மனம் இருக்கிறதே அது எந்த நிமிடமும் மாறக்கூடியது. சிலர் ஒரு இடத்தில் சொன்னதை அதே இடத்தில் மறந்து விடுவார்கள், அவர் எங்களை நட்டாற்றில் கைவிட்டுவிட்டால் எங்கள் கதி என்ன ஆவது? இந்தக் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வஞ்சனைகள் ஏராளமாக நடைபெறுகின்றனவே. மாலினியைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து எவனாவது ஒருவனுடைய கழுத்தில் கட்டவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் தெரிந்து கொண்டும் அவள் படுகுழியில் விழுவதை பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா?"

“அன்று சாப்பிடும் பொழுது நான் மாலினியிடம் “இந்த விஷயத்தைப் பற்றி அந்தப் பிள்ளை இன்னும் வீட்டுக்கு அறிவிக்கவில்லையா? என்று கேட்டேன்.”

“நான் அதைப்பற்றிச் சொன்னால் போதும் உடனே அதற்கேன் இவ்வளவு அவசரம் என்று கேட்கிறார்.”

“எங்களுக்கும் அவசரம் ஒன்றுமில்லை ஆனால் இந்தக் காரியம் நடக்குமா இல்லையா என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா? சரி சரி என்று சொல்லிவிட்டு கடைசி நேரத்தில் பின்னுக்கிழுத்தால் என்ன செய்வது? ஆறு மாதங்களாகிவிட்டன தாய் தகப்பனை இன்னும் எங்களுக்கு காட்டவில்லை.

“அப்பா சொன்னதாக நான் இன்னுமொரு முறை அவருக்க நினைவூட்டுகிறேன். அவர் அப்படிப்பட்ட வஞ்சகர் அல்லர். எனக்கு தெரியாதா அவருடைய குணம். அப்பா எல்லோரையும் ஒரே அளவுகோலால் அளக்கிறீர்களே.

“அவர் வஞ்சகனோ நல்லவனோ எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? நீ என்ன கடித்துப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாயா? எங்களைப் போல் தான் எல்லோரும் இருப்பார்கள் என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். இந்தக் காலத்தில் ஒருவருடைய முகத்தைப்பார்த்து குணத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாதம்மா.”

“அப்பாவுக்கு அவர் பேரில் இவ்வளவு அவநம்பிக்கையென்றால் இனி மேல் இங்கே வரவேண்டாமென்று அவரிடம் சொல்லிவிடுகிறேன்.” என்று மாலினி முகத்தை மூடிக்கொண்டு விம்மத் தொடங்கி விட்டாள். “என்ன இது கங்கு கரையற்ற கதையாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறதே இப்படியென்றால் நான் ஒரு நாளும் திருமணஞ் செய்யப் போவதில்லை. கிழவியாகும் வரை வீட்டிலேயே இருக்கிறேன் சரிதானே.”

“மாலினி கோபிக்காதேம்மா இந்த விஷயங்கள் மிகவும் பாரதூரமானவை. உனக்கு இவற்றைப் பற்றி விளங்காது என்று தான் நான் சொல்ல வந்தேன்” என நான் சிரிக்க முயற்சி செய்தவாறு சொன்னேன். “கல்யாணஞ் செய்வதாக வாக்குக் கொடுத்துப் பின் கைவிட்டுச் செல்வபவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அதனால் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டாமா? என்ன நான் சொல்வது சரிதானே?”

“இதோ பாருங்கள் அவளை வீணாக அழப்பண்ணாமல் உங்கள் திருவாயை மூடிக் கொள்ளுங்கள்” என்று சுமனாவதி என்னைத்திட்டினாள். “அதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம் மாலினியும் நானும் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்.”

“நான் அதற்குப் பிறகு பேசவில்லை.”

“அதோ யாரோ வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. கலுவாகுரைக்கிறது என்று மூத்தவன் சொன்னான்.”

“அடே குட்டிப்பயலே யார் வந்திருக்கிறார்கள் என்று போய் பாரடாமகனே.”

“கரோலிஸ்.”

நான் தாழ்வாரத்துக்கு வந்தேன்.

கரோலிஸ் படலையருகில் நின்றான். கலுவா அவனைப் பார்த்துத் தான் குரைக்கிறது. கலுவாவை வீட்டிற்குள் துரத்திவிட்டு நான் தெருவை நோக்கிச் சென்றேன். கரோலிஸ் ஒரு கம்பித் துண்டால் அடிப்பாதத்தைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் என்னுடைய முகத்தைப் பாத்துவிட்டுச் சிரித்தானே தவிர ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

“காலில் என்ன?”

“முள் குத்திவிட்டது.”

“எங்கே இப்படி வா பார்க்கலாம் எனக்குக் கண்ணாடியில் லாமல் ஒன்றுமே தெரியாது எழும்பு” என்று நான் அவனுடைய தோளைப் பற்றிய வண்ணம் சொன்னேன். “அட முட்டாள் மனிதா கப்பித் துண்டுகளைப் போட்டுக் கிளறாதே புண்ணாகி விடும் வா வீட்டுக்குப் போகலாம் அங்கே யாரிடமாவது சொல்லி எடுத்து விடுகிறேன்.

அவன் நொண்டியபடி என் பின்னால் வந்தான்.

நிமல் தானாகவே வந்து கரோலிசைப் படியில் உட்கார வைத்து முள்ளை எடுத்து விடத் தயாரானான். காலைத் தூக்கி மடியில் வைத்து அடிப்பாதத்தை அழுத்திப் பார்த்தான். ஒன்றையும் காணவில்லை. கால் முழுவதும் தார் ஒட்டியிருந்தது. அடிப் பாதத்துக்குச் சற்று மேற்புறமாக ஒரு புண் இருந்தது. அதிலிருந்து சிதள் வடிந்து கொண்டிருந்தது. துணியால் கட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் காயத்தைப் பார்த்தால் யாருக்குமே அருவருப்பாகத் தான் இருக்கும். இருந்தும் நிமல் அதைக் கணக்கெடுக்கவில்லை. அவன் ஒரு தட்டில் தண்ணீர் எடுப்பித்து அடிப்பாதத்தைக் கழுவி முள்ளை எடுத்து விட்டான். அது உன்மையில் முள் அல்ல அரை அங்குல நீளமான ஈர்க்கு. கரோலிஸ் கண் இமைக்காமல் நிமலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அழுவதற்குத் தயாராவது போல் அவனுடைய உதடுகள் துடிப்பதைக் கண்டேன். ஆனால் அவன் அழவில்லை. பேசவுமில்லை.

“இன்னும் வலிககிறதா” என்று சுமனாவதி கேட்டாள்.

“இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் எழுந்தான்.

“தேநீர் குடித்துவிட்டுப் போகலாமே அடுப்பில் தண்ணீர் வைத்திருக்கிறேன்.”

“நாளை வருகிறேனே”

“எப்படி இருந்த மனிதன் எப்படியாகிவிட்டான்” என்று சுமனாவதி அவன் போன பிறகு சொன்னாள். இந்த உலகத்தில் பிள்ளைப் பாசத்தை விடப் பெரியது ஒன்றுமே இல்லை.

“சே” ஒரு கோப்பை தேநீர் கொடுத்தனுப்ப முடியாமல் போய்விட்டதே.”

“நாளைக்கு வராமலா போகப்போகிறான்?”

“நாளை வருவதாகச் சொன்னதெல்லாம் பொய்” என்று நிமல் சிரித்தபடி சொன்னான். நாளை பொழுது விடிந்த தும் இதையெல்லாம் மறந்து விடுவான். அடுத்த வீட்டு சிரிசேனவின் மகளுக்கு வருகிற மாதம் கலியாணம் அது தரகர் மூலம் பேசி முடித்த சம்பந்தம். எங்களையும் விருந்துக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள், சிரிசேன அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்து போன வருடந் தான் ஓய்வு பெற்றார். அவர் நகரத்து ஆளாயிருந்தாலும் கிராமத்துப் பழக்க வழக்கங்களைப் பொன்னெனப் போற்றுபவர். புதிய பாணிகளை வெறுப்பவர். “மிஸ்டர் நந்தசேன எனக்கு இந்த நாகரிகக் கூத்துக்கள் ஒன்றும் பிடிக்காது ஐயா.” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொல்வார். இரண்டு மூன்று குடும்பங்களை மட்டும் தான் கலியாணத்துக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள்.

கடந்த சில நாட்களாக நிமல் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் சுவருக்கு பூச்சுப் பூசுவதில் உதவி செய்தான். நானும் வேலை விட்டு வந்து சிரிசேனவுடன் சேர்ந்து

முற்றத்தைக் கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தமாக்குவேன். சிரி
சேன குடும்பத்தினர் பழகுவதற்கு நல்ல மனிதர்கள். எங்
கள் வீட்டில் நல்லது கெட்டது எது நடந்தாலும் ஏனென்று
கேட்பதற்கு அயலில் இருப்பவர்கள் அவர்கள் மட்டும் தான்.
மனதில் கறை கிடையாது. மற்றவரின் முன்னேற்றத்துக்
குக் கைகொடுத்து உதவுவார்களேயன்றி அதற்குத் தடை
யாக இருக்க மாட்டார். அவருடைய மனைவியும் மிகவும்
இளகிய மனமுடையவர். கண்ட இடத்திலெல்லாம் நிம
லுக்கு புத்திமதி சொல்லுவாள். அவர்களுடைய வீட்டில்,
நாங்கள் இல்லாதபோது, இடைக்கிடை எங்கள் கலுவா
வை அழைத்து இறைச்சி எலும்பு மீன், முள்ளு என்று
ஏதாவது போடுவார்கள். தின்பண்டங்கள் செய்தால் எங்
கள் பங்கை அனுப்பிவைக்க மறக்க மாட்டார்கள். நான்
போய் நாட்களில் அங்கே போயிருந்து பத்திரிகை வாசிப்
பேன். நான் வாசலில் காலெடுத்து வைக்கும் போதே
சுஜாதா சிரித்தபடி வெளியே வந்து நிற்பாள். “உட்கா
ருங்கள் மாமா. பத்திரிகை பிறகு படிக்கலாம். முதலில் தேநீர்
குடியுங்கள்,” என்பாள். சுஜாதா வழியில் தெருவில் எங்கே
கண்டாலும் உடனே தயங்காமல் வந்து பேசுவாள். வெட்
கப்படவே மாட்டாள். சுமனாவதியும் அவளை நன்கு
அறிவாள். “அந்தப் பெண் எங்கே போனாலும் நல்ல
படியாக வாழ்க்கை நடத்துவாள். முகத்தைப் பார்த்
தாலே பசி தீரும்” என்று சொல்லுவாள்.

சுஜாதாவை அழைத்துச் செல்லும் நாள் நானும் பய
ணத்தில் சேர்ந்து கொண்டேன். அவர்கள் என்னையும்
சுமனாவதியையும் அழைத்திருந்த போதும் சின்னவனை
தனியே விட்டுச் செல்ல முடியாததால் அவள் வீட்டில்
தங்கவேண்டியதாயிற்று. பயணத்துக்குத் தயாராகியிருந்த
கூட்டத்தில் உறவினர்களும் நண்பர்களுமாக பத்துப் பன்னி
ரெண்டு பேர் இருந்தார்கள். போகும் பொழுது இரண்டு
கார்களில் போனோம். ஆனால் வரும் பொழுது ஒரு
கார் தான் கிடைத்தது. ஏழெட்டுப் பேர் நெருங்கி
யடித்துக்கொண்டு அதற்குள் ஏறினார்கள். நான்
பஸ்ஸில் வந்தேன்.

எதைச் செய்தாலும் எனக்கு சரத்தின் பரீட்சை தான் கண் முன்னால் நின்றது. ஆபீசில் வேலைபார்க்கும் குணவர்த்தனவின் பிள்ளையும் சரத்தின் வகுப்பில் தான் இருக்கிறான். பகலில் ஓய்வாக இருக்கும் பொழுது இருவரும் 'மார' மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து எங்கள் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்போம். என்னைப் போலவே அவரும் தன்னுடைய பிள்ளையைப் பற்றி பெரிய மனக்கோட்டைகளெல்லாம் கட்டியிருந்தார். பெற்றோர்கள் எல்லோருமே அப்படித்தான். பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றிச் சந்தேகமிருந்தாலும் அவற்றை வெளியே காட்டாமல் மனதைச் சரிப்படுத்திக் கொள்வார்கள். இல்லை அவன் பாஸ்பண்ணியே விடுவான் பஸ்ஸில் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது அரசமரங்களைக் காணுந்தோறும் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து வணங்கினேன். அந்த நேரங்களில் நான் மூத்தவனை நினைத்துக் கொள்வேன். கடவுள் அருளால் இந்தத் தடவையாவது அவன் சித்தியடைந்து விடவேண்டும். என்று எனக்குள் பிரார்த்திப்பேன். படுக்கைக்குப் போகும் பொழுதும் தவறாமல் அவனைப் பற்றிக் கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்வேன். அண்ட சராசரங்களையும் ஆளும் தெய்வங்கள் அவனைக் காப்பாற்றுவாராக.

சரத் ஆரம்ப நாட்களில் செய்தது போல் விழிந்திருந்து படித்தான். இரவு ஒரு மணி இரண்டு மணிவரை தூங்குவதில்லை. சுமனாவதி சுடு தண்ணீர்ப் போத்தலில் காப்பி ஊற்றிக் கொண்டுபோய் அவனுடைய அறையில் வைப்பாள். சிலவேளைகளில் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட்டபடி மகனுக்குக் காவல் இருப்பாள். சில சமயங்களில் அவனுடைய அறைக்குப்போய் மேசையில் குவிந்து கிடக்கும் புத்தகங்களைப் புரட்டிப் பார்ப்பாள். அவனிடம் கேள்விகள் கேட்பது கூட உண்டு.

“இது என்ன புத்தகமடா”

“பௌதிக ரசாயனம்”

“எனக்குச் சிதம்பர சக்கரமாக இருக்கிறது”

“அம்மா போய்த் தூங்குங்கள் நீங்கள் விழித்திருப்பதால் என்ன பயன்? போங்கள்.”

“போகிறேன் இன்னும் நேரமாகவில்லையே”

சுமனாவதியைப் போலப் பிள்ளைகளுக்காகப் பாடுபடும் பெண்ணை நான் எங்குமே கண்டதில்லை. வீட்டில் ஒரு வர் குறைந்தாலும் அவள் சாப்பிட மாட்டாள். நிமலை ஊர் சுற்றி என்று எவ்வளவு தான் ஏசினாலும் அவன் வரும் வரை இரவில் காத்திருப்பாள். பிள்ளைகளுக்கு நோய் நொடி வந்தால் கட்டிலருகிலேயே தவமிருப்பாள். நடுநிசியில் எதிர்பாராத விதமாக மழை பெய்தால் உடனே எழுந்து போய் பிள்ளைகளின் அறைச் சாளரங்கள் மூடியிருக்கிறனவா என்று பார்ப்பாள்.

கடந்த வாரம் எதிர்பாராத விதமாக வெலிகடை சந்தியில் ரத்னபால ஐயாவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர் புதிய கார் வாங்கியிருந்தார். நான்கு ஸ்ரீ காரைத் தெருவோரத்தில் நிறுத்திவிட்டு என்னருகில் வந்து பேசியது எனக்கும் பெருமையாகத் தான் இருந்தது. பலர் என்னைப் பார்ப்பதைக் கவனித்தேன். “நான் இப்பொழுது நாவல வீதியில் வசிக்கிறேன். ஓய்வான நேரத்தில் எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்து போங்கள்” நானும் தலையைக் குனிந்து சம்மதம் தெரிவித்தேன். அவர் புறப்படுவதற்குத் தயாரானார். எஜமானரின் உள்ளத்தை வெல்லும் வகையில் வேலை செய்தால் எவ்வளவு மதிப்புக் கிடைக்கிறது. என்று நான் எனக்குள்ளே நினைத்துக் கொண்டேன். நானும் பொய் களவு செய்பவனாக இருந்தால் அவர் என்னருகில் வந்து பேசியிருப்பாரா? இல்லை முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போயிருப்பாரே.

ஒரு நாள் ரத்னபால ஐயாவின் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். போகாவிட்டால் நான் அவர்களை மறந்து

விட்டதாக நினைக்கக் கூடும் அல்லவா? போகும் போது என்ன கொண்டு போகலாம்? ஒரு டின் சீசம் ஒரு விஸ்கோத்துப் பெட்டியும் எடுத்துச் செல்லலாம். எனக்கு இந்தப் பொருள்கள் மகாமேரு பார்வதத்தைப் போலப் பெரிசாகத் தோன்றினாலும், பெரிய இடத்திலுள்ளவர்களுக்கு இதெல்லாம் சர்வசாதாரணம். அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் சீஸ் விஸ்கோத்து சாப்பிடுபவர்களாச்சே. அதை விட சின்னவனின் கைவண்ணத்தில் உருவாகிய கடதாசிப் பூச்செண்டொன்றைக் கொடுப்பது எவ்வளவு சிறந்தது? சாடியில் போட்டு வைப்பார்கள்.

நிமல் ஐந்து ரூபாய் கேட்டு நச்சரிக்கத் தொடங்கி விட்டான். என்னிடம் இல்லையென்று நான் சொன்னேன். உண்மையிலேயே என்னிடம் பணம் இருக்கவில்லை. சற்று நேரத்தின் பின்னர் சுமனாவதி அவனை ஏசும் குரல் கேட்டது. ஐந்து ரூபாய் ஏன் எதற்கு சினிமாப் பார்க்கப் போகிரானோ. “அதோ முன்பக்கத்தில் அப்பா இருக்கிறார் போய்க் கேட்டு வாங்கிக் கொள்,” நிமல் சிறிது நேரம் வீட்டிற்குள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். இரவு சாப்பாட்டு நேரமாகியதும் அவனைக் காணவில்லை. யாரிடமும் சொல்லாமல் எங்கோ போய்விட்டான் போலிருக்கிறது. பத்து மணியாகிவிட்டது. நிமலை இன்னும் காணவில்லை. சுமனாவதி சாப்பிடாமல் தாழ்வாரத்தில் ஒரு தூணில் சாய்ந்தபடி தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். உள்ளத்தில் எண்ணற்ற சந்தேகங்களும் சிந்தனைகளும் மின் மினிப் பூச்சி போல் கண் சிமிட்டின. என்னுடைய. உள்ளமோ இப்பொழுது நன்றாகப் பதப் பட்டுவிட்டது. அற்பச் செயல்களுக்காக வருத்தப்படுவது கிடையாது. நிமல் வாரம் ஒரு தடவை அல்லது இரண்டு தடவை சினிமாப் பார்க்கப் போவான். இருந்தும் கையில் பணமில்லாமல் எங்கே போவது. வீட்டிலிருந்தோ ஒரு

சதங்கூட எடுத்துச் செல்வதில்லை. எந்தச் சீமைக்குப் போனாலும் நேர காலத்தோடு வீட்டுக்கு வரவேண்டாமா? அந்த அப்பாவிப் பெண் நெஞ்சில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு காத்திருக்கிறாளே, நான் இவ்வளவு காலமும் செய்த உபதேசமெல்லாம் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காயிற்றே, அதை எவரும் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. நிமல் இதற்கு முன்னரும் ஏழெட்டுத் தடவை என்னுடைய மனத்தை நோகப்பண்ணியிருக்கிறான். அவன் திருந்து வதற்கான அறிகுறி எதுவும் தெரியவில்லை, மலடாகிக் கொண்டு வரும் மரத்தைப் போல நாளுக்கு நாள் அழிந்து கொண்டிருந்தான். எதிர்காலத்தில் எப்படிப்பட்ட மனிதனாவானோ தெரியாது. அவன் கெட்டுப்போவது நிச்சயமாக எங்கள் தவறினால் அல்ல என்பது இப்பொழுது எனக்கு நன்கு தெளிவாயிற்று. நானும் சுமனாவதியும் பெற்றோருக்குரிய கடமைகளை எங்களால் இயன்ற வகையில் இன்றுவரை நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறோம், என்னுடைய சம்பளத்தில் செய்து முடிக்க முடியாத விஷயங்களைக் கூடப் பிள்ளைகளுக்காகச் செய்திருக்கிறேன். கிராமத்திலிருந்திருந்தால் வீட்டிலிருந்தே கண்டிக் கச்சேரிக்கு வேலைக்கு வந்திருக்கலாம். பொறுப்புகளிலிருந்து தப்புவதற்காகப் பிள்ளைகளைத் தலாத்து ஓயாவிலுள்ள சிங்களப் பள்ளிக்கூடத்தில் தள்ளி விட்டிருக்கலாம். அறியாத ஊரில் வந்து வீட்டு வாடகையும் பள்ளிக்கூடக் கட்டணமும் செலுத்திக் கொண்டு கஷ்ட ஜீவனம் நடத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. எனக்கு உடுப்பு இல்லை புத்தகங்கள் இல்லை. சப்பாத்து இல்லை என்று ஒருவரும் நச்சரித்திருக்க மாட்டார்கள். எல்லாம் ஒழுங்காகக் கிடைத்திருக்கும். போன வருடம் நிமல் இரண்டு ஊற்றுப் பேனாக்களைத் தொலைத்துவிட்டான். நான் புதிதாக ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்தேன். எங்களால் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வளவு நன்மைகளும் ஏற்பட்ட பின்னும் அவர்கள் தீய வழியில் செல்லுகிறார்களென்றால் நானும் சுமனாவதியும் என்ன செய்வது? முற்பிறவியில் செய்தபாவங்களைத் தொலைப்பதற்கு இந்த ஜன்மத்தில் புண்ணியஞ் செய்து என்ன பயன்?

கூரையில் மழைத்துளிகள் விழுந்த வண்ணமாக இருந்தன. புயல் காற்று பெருங் குரலில் பிரலாபித்துக் கொண்டு வந்து வீட்டு ஜன்னல் கதவுகளில் மோதியது. முற்றத்தில் நின்ற மரங்களின் உச்சாணிக் கிளைகள் மேலும் கீழுமாகச் சுழலும் சத்தம் கேட்டது. என் மனம் திடுக்குற்றது. நான் தலையை நிமிர்த்திச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். எங்கும் ஒரே இருட்டு. “சுமனாவதி சுமனாவதி” என்று இரண்டு தடவை உரத்த குரலில் அழைத்தேன், வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா? பதிலைக் காணோம். நான் கட்டிலை விட்டெழுந்து தாழ்வாரத்துக்கு வந்து லைட்டைப் போட்டேன். சுமனாவதி முழங்கால்களுக்கிடையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு இருட்டில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் பின்னால் திரும்பி என்னைப் பார்த்த பொழுது அவளுடைய இரண்டு கண்களிலும் நீர் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டேன். அவள் தழுதழுத்த குரலில் இப்போ நேரம் என்ன தெரியுமா? பன்னிரண்டு தாண்டிவிட்டது” என்றாள்.

“அதற்கென்ன?”

“நிமலை இன்னும் காணவில்லை”

“இந்நேரம் வழியில் வந்து கொண்டிருப்பான். அவன் என்ன பால் குடிக்கும் குழந்தையா? அவனும் வாலிபன் தானே? தன்னைப் பார்த்துக் கொள்ளத் தெரியாதா? என்ன?”

“சினிமா பார்ப்பதற்கு பணம் கொடுக்கவில்லையென்று கோபித்துக் கொண்டு போனவன் மனஸ்தாபத்தில் எங்காவது தூரதேசம் போயிவிட்டானோ என்று பயமாக இருக்கிறது.”

“கையில் பணம் இல்லாமல் எங்கே போகப்போகிறான்.”

“சின்னவனின் உண்டியலை உடைத்துப் பணம் எடுத்துச் சென்றிருக்கிறான்.”

“ஓ ஹோ” அப்படியானால் ஊரெல்லாம் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி விட்டுத் தான் வருவார் மாப்பிள்ளை. மழையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு வரமுடியாமல் நிற்கிறான் போலிருக்கிறது. வா நனையாமல் உள்ளே போவோம். மழைத் தண்ணீர் விழுவது தெரியவில்லையா?”

“இப்பொழுது மழை நின்று விட்டது”

“அப்படியானால் சரி நான் படுக்கப் போகிறேன்”

“சரி”

நிமலை விட சுமனாவதியைப் பற்றி நினைக்கும் போது தான் எனக்குத் துக்கமாக இருக்கிறது. இரக்கம் என்பது எல்லோரிடம் ஏற்படக்கூடாது. அதைப் பெறுவதற்கு ஏற்றவர் பால் தான் இரக்கப்படவேண்டும். நிமல் வீட்டிலிருந்து காசு திருடிக்கொண்டு ஊர்சுற்றப் போயிருக்கிறான். அவனுக்காகச் சாப்பிடாமல் தூங்காமல் இருப்பது எவ்வளவு முட்டாள்தனம், வயது வந்த இளம் பெண்பிள்ளையென்றால் காவல் அவசியந்தான். எங்கே போனாலும் நிமலுக்குப் பாதை கண்டுபிடித்து வீட்டுக்கு வரத்தெரியும். அதில் தவறவேமாட்டான். கொழும்பில் அவனுக்குத் தெரியாத சந்து பொந்து முடுக்கு எதுவுமே இல்லையென்றே சொல்லலாம். சென்ற வாரம் ஒரு நாள் அவன் இரவு ஏழு மணியளவில் வீட்டுக்கு வந்து தேனீர் வேண்டும் என்று கேட்டான். இப்பொழுது தேநீர் குடிக்கும் நேரமா சாதம் வேகிறது. சாப்பிடலாமே என்று சுமனாவதி சொன்னாள். நிமல் மேசையிலிருந்த புத்தகமொன்றை எடுத்து அவளுடைய முகத்துக்கெதிரே வீசி எறிந்தான். அவன் ஆளே ஒரு புதிர், நல்லவன் என்று சொல்ல முடியாது கெட்டவனும் அல்ல.

மழையின் கோரப்பிடியில் சிக்கிய ஊர் பரம நிசப்தமாக இருந்தது. காற்று வீசும் சத்தம் கூடக் கேட்கவில்லை. வெளியே உள்ளது போலவே படுக்கையறையும்

குளிராக இருந்தது. நான் துணியை நன்றாக இழுத்துப் போர்த்து அதற்குள் முடங்கியபடி கண்களை மூடிக் கொண்டேன். பாதி நித்திரையாயிருக்கும் போது கலுவா குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது, எழுந்து தாழ்வாரத் துக்கு வந்தேன். நிமல் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான்.

“இவ்வளவு நேரமும் எங்கேடா போயிருந்தாய்?” என்று சுமனாவதி கோபத்தோடு கேட்டாள்.

“படம் பார்க்கப் போனேன்”

உன்னுடைய வாயில் என்ன கொழுக்கட்டையா? போகிற இடத்தைச் சொல்லி விட்டுப் போக தெரியாதா?

“எனக்கு எவருடைய அனுமதியும் தேவையில்லை. போக வேண்டும் போல் தோன்றியது போனேன்.”

“வெட்டிப் பேசினாயானால் பல்லை உடைத்து விடுவேன் ஜாக்கிரதை! மற்றவர்களை வாயால் மிரட்டுவது போல் என்னையும் மிரட்டலாம் என்று பார்த்தாயா? காதில் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுவேன். அதிகம் பேசாதே வீரன் போல் போனால் ஒரேயடியாகப் போகவேண்டியது தானே. ஏன் திரும்பி வரவேண்டும்? உனக்கு எவருடைய அனுமதியும் தேவையில்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஒவ்வொருத்தனும் ஊர் சுற்றிக் கொண்டு வரும் வரை நாங்கள் இங்கே தூங்காமல் காத்திருக்க முடியாது. பத்து மாதம் சுமந்து பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்ட பிறகு எங்களையே கேள்வி கேட்க வந்துவிட்டார்கள். எல்லாம் என் தலைவிதி.”

நான் நிமலுடன் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை.

ஆபீஸ் வாசலின் எதிரில் ஒரு குழந்தையைக் கையில் ஏந்திய பெண்ணொருத்தி நிற்பதை நான் தூரத்தில் வரும் பொழுதே கண்டு விட்டேன். அவளுக்கு நடுத்தர வயதிருக்கும். கறுப்புச் சட்டையும் சாயம் போன ரோஜா

நிறச் சேலையும் அணிந்திருந்தாள். தலைமயிர் கலைந்திருந்தது. உடம்பு எலும்புந் தோலுமாகக் காட்சியளித்தது. முகமும் வெளிறியிருந்தது. பார்த்த பார்வையில் ஒரு மாதம் சாப்பாடில்லாமல் இருந்தவளைப் போலத் தோன்றினாள். வாரம் ஓரிரு முறை இந்த மாதிரி ஆட்களைக் ஆபீஸ் பக்கத்தில் காணக்கூடியதாயிருக்கும். ஊழியரும் அதிகாரிகளும் இவர்களைக் கவனிக்காமல் அங்குமிங்குமாக நடந்து திரிவார்கள். ஒருவரும் இவர்களைக் கணக்கெடுக்கமாட்டார்கள். கந்தோர் தொடங்கிய பின் அவள் உள்ளே வந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். யாரைத் தேடுகிறாய் என்று சேவகன் ஒருவன் வந்து கேட்டான். தலைவரைக் காணவேண்டும். சேவகன் கடதாசித் துண்டொன்றில் அவருடைய பெயரையும் வந்த காரணத்தையும் எழுதிக் கொண்டான். “சரி நான் வந்து அழைக்கும் வரை வெளியே நின்று கொள், தலைவரின் அறைக்குப் போவதானால் என்னுடைய மேசையைத் தாண்டித் தான் செல்ல வேண்டும். அவள் பிள்ளையையும் தூக்கிக் கொண்டு பயத்தோடு உள்ளே செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏதோ இக்கட்டில் சிக்கிய பெண்ணாக இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஒரு கணம் பேச்சு மூச்சையே காணவில்லை திடீரென அவள் விக்கி அழும் குரல் அறைக்குள்ளிருந்து கேட்டது. “என்ன நடந்தது?” பெரியவர் கருணை ததும்பும் குரலில் கேட்டார்.

“எங்கள் வீட்டுக்காரர் இரண்டு மாதங்களாக வரவில்லை என்னோடு கோபித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். இப்பொழுது கண்டியில் வேலை செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன். உங்களுக்குக்கோடி புண்ணியம்கிடைக்கும் ஐயா அவரைக் கொழும்புக்கு மாற்றி விடுங்கள்.”

“அவருடைய பெயர் என்ன?”

“அல்பேர்ட், யூ. டி. அல்பேர்ட்.”

“சரி நான் பார்க்கிறேன்.”

பத்து மணிக்குத் தேநீர் குடிப்பதற்காக நான் வெளியே வந்தேன். அந்தப் பெண் ஆபீஸ் கார் நிறுத்தும் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள். குழந்தை மடியை விட்டிற் றங்கி மண் அளைந்து கொண்டிருந்தது. ஊழியர்கள் சிகரட் புகைத்தபடி சிரித்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். நான் படியில் நின்றவாறு அவளைச் சிறிது நேரம் உற்று நோக்கினேன். அவள் தலை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. எனக்கு சுமனாவதியின் நினைவு வந்தது. இவளும் ஒரு தாய் தானே. சட்டைப் பையில் கைவிட்டுப் பார்த்தேன். ஐம்பது சதம் அகப்பட்டது. இதைக் கொடுத்தால் அவள் ஏற்றுக் கொள்வாளா? தன்னை இழிவு படுத்துவதாக நினைப்பாளா? அப்படி நினைக்க மாட்டாள். நான் நல்ல மனதோடு தானே கொடுக்கிறேன். “பஸ்குக்கு இதை வைத்துக் கொள்ளம்மா” என்றேன். அவளோ அதை வாங்குவதா வேண்டாமா எனத் தீர்மானிக்க முடியாதவளாக மௌனமாக இருந்தாள். நான் நாணயத்தை எடுத்து அவளுடைய கையில் வைத்தேன். அவளுடைய கண்களில் நீர் நிரம்பி வழிந்தது.

பகல் சாப்பாட்டுக்கு என்னிடம் பணம் இருக்கவில்லை. சைவக் கடையொன்றினுள் நுழைந்து ஏதோ ஒரு விதமாகப் பொழுதை ஒட்டிவிட்டேன்.

கடைக்குட்டிப்பயல் இப்பொழுதெல்லாம் தோட்டத்தில் தான் அதிகமாகச் சஞ்சரிப்பான். காலையிலும் மாலை யிலும் மனிதர்கள் வேலைக்குப் போய் வரும் நேரங்களில் படலையருகில் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பான். எவ்வளவு தான் தடுத்தாலும் கேட்கமாட்டான். சில நேரங்களில் தெருவில் போகும் பெண்களில் சிலர் இரக்கத்துடன் வண்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போவதுண்டு. சில சமயங் களில் இரண்டு மூன்று பேர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனுடைய நோயைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். “ஐயோ பாவம் என்ன நடந்தது. பிறப்பிலேயே இப்படித் தான் போலிருக்கிறது. இது போலியோ அல்ல ஒருவகை சன்னி. இவன் யாருடைய பிள்ளை?” அவனோ சிரித்தபடி

அவர்களுடைய பேச்சுக்களை சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். அந்நியர் தன் பால் இரக்கப்பட்டுப் பேசுவதைக் கேட்பதில் அவனுக்கு விருப்பம் அதிகம். சில சமயங்களில் தெருவில்போகும் பையன்கள் நெருங்கி வந்து அவனைக் கேலி செய்து விட்டு ஓடுவார்கள். “ஏய் வண்ணான் வீட்டு நொண்டிக் கழுதை நொண்டிக் காலை எங்கிருந்தடா பெற்றாய்” என்றும் பையன்கள் கேலி செய்வார்கள். அதற்கு சின்னவன் கற்களைப் பொறுக்கி அவர்களை நோக்கி எறிவான். ஆனால் எல்லாம் குறி தவறிவிடும். செய்வதறியாது அவனுடைய முகம் வேதனையில் சுருங்கும். கண்களில் நீர் நிறைந்து விடும். விரைவாக வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி வருவான். மன வேதனையாலும் கோபத்தாலும் அவனுக்குப் பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் தடைப்படும். “அப்பா அம்மா அதோ பாருங்கள் அந்தப் பையன்கள் என்னைக் கேலி செய்கிறார்கள்.” அவன் திக்கித் திணறிச் சொல்வான். சுமனாவதி அவனுடைய தலையைத் தடவிவிட்டு ஒரு துண்டு ரொட்டி அல்லது ஒரு வாழைப்பழத்தை அவனுடைய கையில் கொடுப்பாள். பிறகு “இதுவும் வேண்டும் இன்னும் வேண்டும். தெருப் பக்கம் போகவேண்டாமென்று எத்தனை தடவை சொல்வது நீயோ கேட்கமாட்டேன் என்கிறாய்.” என்று அவனுக்குப் புத்திமதியும் சொல்வாள். நான் எழுந்து மெதுவாகப் படலையை நோக்கிச் செல்வேன். என்னைக் கண்டதும் பையன்கள் நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடிவிடுவார்கள். ஓரிருவர் மட்டும் தூரத்தில் மரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். “உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு குட்டுத் தேவைப்படுகிறது போலிருக்கிறது. என்னிடம் அகப்படாமலா போகப் போகிறீர்கள்.” என்று நான் கோபத்தோடு சொல்வேன். நான் போவதற்குத் திரும்புவேன். அப்பொழுது அவர்களின் சிரிப்பொலி படிப்படியாக உயர்ந்து காதை அடைக்கும்.

குட்டிப்பயலுக்கு இன்று நடந்த விஷயம் எதுவுமே மறுநாள் நினைவில்லை. பையன்கள் தொல்லை கொடுப்பதை நன்கு அறிந்திருந்தும் மறுதினமும் படலையருகில் போய்ப் பார்த்திருப்பான். ஆளுக்கு ஒரு நாவல் பழம்வீதம் பையன்களுக்குக் கொடுப்பான். நிமல் அவனுடைய உண்டியலை உடைத்துப் பணம் திருடியிருக்கிறான்.

சிலவேளைகளில் கையில் வைத்திருக்கும் பொருளைக் கூடப் பறித்துக்கொண்டு ஓடி விடுவான். இருந்தும் சின்னவன் இதையெல்லாம் மனதில் கொண்டு பழிவாங்க நினைப்பதில்லை. நிமல் பணம் கேட்ட பொழுதெல்லாம் இல்லை என்னாமல் கொடுப்பான். ஆனால் தான் செய்த விளையாட்டுப் பொருள்களை யாராவது உடைத்தால் மட்டும் தாங்கமாட்டான். சின்னக் குழந்தை போல் விக்கி விக்கி அழுவான்.

படலையைத் திறந்து கொண்டு நான் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்ததும் என் கண்களில் முதலில் பட்டவன் சின்னவன் தான், அவன் ஒரு பக்கமாகத் திரும்பி தோட்டத்துக்குப் பின் காட்டிக் கொண்டு நின்றதால் என்னைக் காணவில்லை. வாசலடியில் தண்ணீர் தேங்கி நிற்பதால் சுமனாவதி சரளைக் கற்களைக் கொண்டு வந்து பரப்பியிருந்தாள். அவற்றின் மேல் கால்களை வைத்து நடக்கும் பொழுது பரக் பரக் என்று எழும் சத்தம் வெகு தூரத்துக்குக் கேட்கும்.. சின்னவன் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். என்னைக் கண்டதும் அவனுடைய இதழ்களில் புன்சிரிப்பு மலர்ந்தது.

“அப்பா”

“என்னடா”

“இன்று சுஜாதா அக்கா வந்திருந்தார்கள்”

“அடடே அப்படியா? என்கே இன்னும் இருக்கிறார்களா?”

“அப்பா வருவதற்கு இரவாகிவிடும் என்று போய்விட்டார்கள். நீண்ட நேரமாகக் காத்திருந்தார்கள்.”

“ஐயோ பாவம்”

சுஜாதாவுடன் ஒரு வார்த்தையாவது பேசமுடியாமல் போய்விட்டதே என்று எனக்கு உண்மையிலேயே வருத்தம் தான். அவள் வீட்டுக்கு எழுதும் கடிதங்களில் எங்களைப் பற்றி யெல்லாம் விசாரித்திருப்பாள். ஒரு சமயம் சிரிசேன

அந்தக் கடிதங்களில் ஒன்றை என்னிடம் வாசிப்பதற்குக் கொடுத்தார். 'நந்தசேன மாமாவையும் மாமியையும் தினமும் நினைத்துக் கொள்வேன். அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கிறது. அம்மா, முடியுமானால் மாமாவை இந்தப் பக்கம் வந்து போகும்படி சொல்லுங்கள்'' என்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒரு சமயம் சுஜாதா என்னுடைய பெயருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தாள். நான் மாலினியைக் கொண்டு அதற்குப் பதில் எழுதி அனுப்பினேன். சுஜாதா எங்கள் மாலினியை விட வயதில் இளையவளானாலும் உலக அனுபவம் உள்ளவள். இவள் என்னுடைய மகள் என்று எந்தச் சபையிலும் பயமில்லாமல் அறிமுகப்படுத்தலாம். வெவ்வேறு வீடுகளில் வசித்தாலும் என்னைப் பொறுத்த வரையில் மாலினிவேறு சுஜாதா வேறு அல்ல. அவள் எங்கிருந்தாலும் சந்தோஷமாக வாழ வேண்டும். அவள் சகல சௌபாக்கியங்களுடனும் வாழ வேண்டும். என்பதுதான் என் பிரார்த்தனை. சுமனாவதியின் விருப்பமும் அதுதான்.

“பாவம் அந்தப் பெண் நீங்கள் வருவீர்கள் என்று பகல் முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்” என சுமனாவதி தேநீர் கோப்பையை என் கைகளில் வைத்தபடி சொன்னாள்.

“அதுதானே எனக்கும் மனதுக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. ஓய்வு கிடைக்கும் பொழுது ஒரு நாள் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும். தம்பதிகள் எப்படி சந்தோஷமாக இருக்கிறார்களா?”

“எங்கள் சுஜாதாவின் குணம் தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. எப்பொழுது பார்த்தாலும் சிரித்தபடி இருக்கிறாள். முன்னர் இருந்ததை விடச் சற்று நிறம் கூடியிருக்கிறது. உடம்பும் பருத்திருக்கிறது.”

சரத் இந்தத் தடவையும் பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை. பரீட்சைப் பெறு பேறுகள் வெளியாகிய தினத்துக்கு மறுதினம் தான் எனக்கு இந்த விஷயம் தெரிய வந்தது. முதல் தடவை போல மனம் தடுமாறவில்லை.

இருந்தும் கண் எதிரே ஒளி விட்டுக் கொண்டிருந்த தீபச் சுடர் அணைந்தது போன்றதொரு உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. பகல் பன்னிரெண்டு மணிக்கு சூரியன் அஸ்த மித்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருந்தது. இது மூத்த வனின் தவறினால் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவனைக் குற்றஞ் சொல்லிப் பயனில்லை. தேவைக்கதிகமாகவே அவன் தன்னை வருத்திப் படித்தான். எல்லாவற்றுக்கும் என்னுடைய துரதிஷ்டம் தான் காரணம். மகன் என்னினியராகி உயர்ந்த பதவி வகிப்பதைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கெங்கே அதிஷ்டமிருக்கிறது.

அதைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தால் என்னுள்ளம் மரத்துப் போகும்.

நான் அடிமை போலச் சாப்பாடு தண்ணீர் இல்லாமல் பொருள் சேர்க்கிறேன். சுமனாவதியோ முன்னூற்று முப்பத்தைந்து நாளும் சாம்பலும் கரியும் பூசிக் கொண்டு அடுப்படியில் பாவந் தொலைக்கிறாள். இவ்வளவு செய்தும் விடிவைக் காணவில்லையே. வரவர அது எம்மைவிட்டு அகன்று சென்று கொண்டிருக்கிறதே. நேற்றையையிட இன்று அது வெகு தூரம் சென்று விட்டது. எனக்குச் சுமனாவதியை நினைத்தால் தான் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. அவளுடைய வேலைகளை ஒரு வேலைக்காரியிடம் ஒப்படைக்கும் நாள் வராதா என்று நான் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த நாள் என்றுமே வராமல் போய்விடும் போலிருக்கிறதே.

நான் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்த பொழுது சரத் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். என்னுடன் முகங்கொடுத்துப் பேசமுடியாமலோ என்னவோ அறைக்குப் போவதற்கு எழுந்தான். ஆனால் மீண்டும் சற்றுத் தாமதித்தான். வழக்கம் போல சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து சுருட்டொன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்தேன். நான் எந்த மாற்றத்தையும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவன் தூணில் சாய்ந்தபடி மௌனமாகப்

படலையைப் பார்த்தவாறு நின்றான். நம் எல்லோரையும் விட அவனுடைய உள்ளம் தான் மிகவும் நொந்து போயிருந்தது. முகத்திலும் வாட்டம் தெரிந்தது. அவன் வாய்விட்டு அழவில்லை. இருந்தும் அவன் மனதுக்குள் வெம்பிக் கொண்டிருப்பதை நான் அறிவேன். சரத்தின் இயல்பே இது தான். எந்தக் கஷ்டமானாலும் மனதில் புதைத்துக் கொள்வானேயன்றி வெளியே காட்டித் திரியமாட்டான். ஐந்தாம் ஆறாம் வகுப்புகளில் இருக்கும் பொழுது அவன் ரிபோட் புத்தகத்தை எடுத்து வந்து எனக்கும் சுமனாவதிற்கும் காட்டுவான். “அம்மா இதோ பாருங்கள் இந்தத் தடவையும் நான் முதலாம் பிள்ளை” என்பான். என் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டோடும். “டேய் நீ மற்றவனைப் பார்த்து எழுதினாயோ” என்று நான் வேடிக்கையாகக் கேட்பேன். அட்டா அந்தக் காலத்தில் என்னென்ன மனக் கோட்டைகளைக் கட்டியிருந்தேன். எவ்வளவு ஆசைகளை மனதில் சுமந்து திரிந்தேன். இன்று அந்த ஆசைகளை விரும்பியோ விரும்பாமலோ உள்ளத்திலிருந்து களைந்தெறிய வேண்டியிருக்கிறதே. இன்னும் ஏழு எட்டு வருடங்களில் நான் ஓய்வு பெற்று விடுவேன். அதற்குள் பிள்ளைகளின் காரியங்களை ஒழுங்கு செய்யாவிட்டால் அவர்கள் நடுத்தெருவில் நிற்க நேர்ந்து விடுமே. இவ்வளவு தூரம் படித்த படிப்பினாலும் பயனடைய முடியாமல் போய்விடும். என்மேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்கள் அநந்தம். அவற்றில் பாதியைக் கூட நான் இன்னும் நிறைவேற்றவில்லை. என்னுடைய அநாதரவான நிலையை எண்ணி மனம் வருந்தினேன். நான் தலையை உயர்த்தி சரத்தைப் பார்த்தேன். அவனோ பேச்சு மூச்சின்றி வேறுபக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனருகில் போய்த் தலையைத் தடவி “வருத்தப் படாதே அப்பா” என்று அவனைத் தேற்ற எண்ணினேன்.

“என்னப்பா யோசனை பலமாக இருக்கிறதே” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை அப்பா.”

“மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளாதே. இந்தத் தடவை நிறையப் பிள்ளைகள் பரீட்சையில் தோற்றுவிட்டதாகக் கேள்வி. நீ மறுபடியும் பரீட்சை எழுத வேண்டும்.”

“மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் அப்பா, அதைமட்டும் என்னிடம் கேட்காதீர்கள். வேலையொன்று தேடிக் கொள்ளலாமென்றிருக்கிறேன். இப்படியே ஒவ்வொரு தடவையும் பணஞ் செலவழிப்பது அப்பாவுக்கும் சிரமந்தானே. செய்த காரியங்களால் ஏதும் பலன் கிடைப்பதாகவுந்தெரியவில்லை. அத்துடன் நாலைந்து பிள்ளைகள் இருக்கும் குடும்பத்தில் ஒருவனுக்கு மட்டும் செலவு செய்வது சரியா?”

“செலவு விஷயங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாமென்று இதற்கு முன்னரும் ஒரு தடவை சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா? என்றாவது நீ கேட்டு நான் இல்லையென்றிருக்கிறேனா?”

அவன் ஒரு கணம் மௌனம் சாதித்தான். பிறகு:

“கடந்த சில காலமாகப் பரீட்சைக்கென்று தூங்காமல் சாப்பிடாமல் இருந்து உடம்பு கூடக் கெட்டு விட்டது. புத்தகத்தைத் திறந்து படிக்கத் தொடங்கினால் நாலைந்து வரிகள் வாசித்ததும் எழுத்துகள் மங்கிப் போகின்றனவே. வேலை தேடிக்கொண்ட பிறகு வேண்டுமானால் படிக்கிறேன். அப்படிச் செய்வதால் மாதமுடிவில் வருமானமும் வரும் நிம்மதியாக இருந்து படிக்கலாம்.”

“உன்னுடைய உழைப்பில் உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம் என்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. உங்களிடமிருந்து ஒரு சதம் கூட எனக்குத் தேவையில்லை. நீ தொழில் பார்த்தாலென்ன விட்டாலென்ன. உயிர் இருக்கும் வரை உணவும் உடையும் கொடுப்பதற்கு என்னிடம் பலம்

இருக்கிறது. எனக்கும் அம்மாவுக்கும் நீங்கள் சந்தோஷமா வாழ்வதைப் பார்ப்பது ஒன்றுதான் குறிக்கோள். எங்களைக் கவனித்தாலும் விட்டாலும் எல்லாம் ஒன்றுதான்.” இதற்கு மேல் நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. கீழே குனிந்து தரையைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தேன்.

எங்களிடையே நிசப்தம் குடிகொண்டது.

தோட்டத்தின் வடக்கு பக்க எல்லை ஓரமாக இரண்டு பூனைகள் சண்டை போடும் சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தம் இருளைத் துளைத்துக் கொண்டு வெகு தூரம் பரவியது. இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு அவைகளின் சண்டைக் குரல் மரண ஓலமாக கேட்டது. தோட்டத்தில் இறங்கி அவைகளைக் கலைப்பதற்கு என் உடம்பில் சக்தியில்லை. உடலும் உள்ளமும் நிலை தளர்ந்து போயிருந்தன. மெதுவாக அசைந்து அசைந்து வந்து தோட்டத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்ட காரிருள் மோப்பம் பிடித்தபடி வீட்டிற்குள்ளும் எட்டிப்பார்த்தது. ஏதோ பெரிய அழிவு ஏற்படப்போகிறதென என் உள் மனம் பறைசாற்றியது.

சரத் என்னை விட்டு மெதுவாக எழுந்து சென்றான்.

நான் தாழ்வாரத்தில் தனியாக விடப்பட்டேன்.

என்னுடைய உள்ளம் உளுத்துப்போன பலவகையான எண்ணங்களால் நிறைந்திருந்தது. எந்தக் குடும்பத்தைப் பார்த்தாலும் மற்றப் பிள்ளைகள்விட மூத்த ஆண் பிள்ளைக்கு விசேஷ இடம் கொடுக்கப்படுவது இயல்பு. மூத்தவள் பெண்ணாயிருந்தால் அவளுக்கடுத்த ஆணுக்கு அந்த இடம் கிடைக்கும். அவன் என்றுமே சிவனொளிபாத மலை போல மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்வாகவே தெரிவான். எல்லோரும் அவனிடம் அன்பு செலுத்துவார்கள்.

அவனுக்கு மரியாதை செய்வார்கள். மாலினி திருமணமாகிப் புருஷன் வீட்டுக்குச் சென்ற பின் குடும்பத்துடன் உள்ள தொடர்பும் அறுந்துவிடும். பெற்றோருக்கும் சகோதரங்களுக்கும் ஆசார உபசாரங்கள் செய்வதற்கு அவளாகக் கெங்கே நேரமிருக்கப் போகிறது? அப்படிச் செய்வாள் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது தவறு. மூத்தவனின் நிலை அப்படியில்லையே. இளையவர்களைக் கைகொடுத்துக் கரையேற்றிவிடுவது அவனுடைய கடமையல்லவா? நான் இல்லாத காலத்தில் வீடு வாசல்களைப் பார்த்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு அவனைச் சேர்ந்தது தானே. சரத்தின் நன்மையை மட்டும் கருதி அவனை இன்னினியராக்குவதற்கு நான் இவ்வளவு தூரம் முயற்சி எடுக்கவில்லை. குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்தையும் கருத்தில் கொண்டு தான் நான் இந்த நடவடிக்கையை மேற்கொண்டேன். மூத்தமகன் குறிப்பிடத்தக்க பெரிய பதவியிலிருந்தால் இளையவர்களையும் நல்ல இடங்களில் அமர்த்துவது இலகு அல்லவா? என்னுடைய மகன் ஒரு இன்னினியர் என்று கிராமம் முழுவதும் தண்டோராப் போட்டுப் பரப்ப வேண்டுமென என்னுடைய மனதில் நீண்ட காலமாக ஒரு விருப்பம் இருந்து வந்தது. அந்த ஆசைகள் எல்லாம் கண்முன்னாலேயே தவிடுபொடியாயிற்று. தொழில் செய்து கொண்டு பரீட்சைக்குப் படிப்பதென்பது பொய். ஒரு வேளை என்னுடைய மனதைத் தேற்றுவதற்காக அவன் அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம். அவனுக்கு இளகிய மனம், ஆனால் ஒரு விஷயத்தைத் தீர்மானித்து விட்டால் யார் சொன்னாலும் மாற்ற மாட்டான். அது கல்லில் பொழிந்தது போல ஸ்திரமாகிவிடும். நானோ துக்கத்தில் உழன்று பழக்கப்பட்டவன். நான் எதையும் தாங்கிக் கொள்வேன். இருந்தும் இந்தக் கதை காதில் விழுந்த மாத்திரத்திலிருந்து சுமனாவதி மனத்துக்குள் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருப்பதை நான் அறிவேன்.

நான் மீண்டும் சரத்தின் அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்து “என்ன தொழில் செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கிறாயப்பா” என்று கேட்டேன்.

“பிரௌன் கம்பனியில் பயிற்சியாளனாகச் சேரலாமென எண்ணி இருக்கிறேன்” என்று அவன் உறுதியான குரலில் சொன்னான். “எங்கள் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் ஒருவரின் நண்பர் தான் அங்கே பிரதான இன்ஜினியராக இருக்கிறார்; அதில் சேர்வது மிகவும் இலகு.”

“எனக்கென்னவோ நீ இன்னுமொரு தடவை பரீட்சை எடுத்தால் நல்லதென்று தோன்றுகிறது.”

“அது முடியாது அப்பா: வேலைக்கு விண்ணப்பித்து விட்டேன்.”

“எப்பொழுது விண்ணப்பித்தாய்?”

“போன வாரந் தான் விண்ணப்பித்தேன். உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றிருந்தேன் மறந்து விட்டேன்.”

“அம்மாவுக்கும் சொல்லவில்லையா?”

“இல்லை.”

நான் தழுதழுத்த குரலில் “எனக்குச் சொல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. ஆனால் அம்மாவுக்குச் சொல்ல மறந்து விடாதேடா. அம்மா தான் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி உங்கள் காரியங்களைக் கவனித்து வந்தாள். உங்கள் முன்னேற்றத்துக்காக என்னைவிட அவள் தான் அதிகம் பாடுபட்டாள்.” என்று சொன்னேன். என்னுடைய குரல் மேலும் தளரத் தொடங்கியது. “நீ என்ஜினியராவதைப் பார்ப்பதற்கு அவள் எவ்வளவு ஆவலாக இருந்தாள் தெரியுமா? எனக்கு அந்தச் சம்பவம் இன்று நடந்தது போல நினைவிருக்கிறதடா. ஒரு நாள் உன் பரீட்சைக்குக் கட்டுவதற்குப் பணம் தேவைப்பட்டது. உடனே தன்னுடைய இரண்டு வளையல்களை அடகு வைக்கக் கொடுத்தாள். இப்படி ஒரு தாயை எங்கே தேடினாலும் பெறமுடியாது.”

கண்களில் நீர் நிரம்பிவிட்டது. நான் அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

சுமனாவதி சாப்பிட வந்து அழைத்துச் செல்லும் வரை நான் இருட்டில் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அவள் வந்து கூப்பிட்ட குற்றத்துக்காகச் சென்றேனே தவிர உணவில் நாட்டம் இருக்கவில்லை. சாட்டுக்கு இரண்டு கவளம் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தேன். “அம்மா இதோ அப்பா சோறு மிச்சம் விட்டு விட்டார். என்று சின்ன வன் சொன்னான். அவனுடைய குரல் சுமனாவதிக்குக் கேட்கவில்லை. மனத்தில் ஏதாவது துக்கம் உண்டானால் எனக்குப் பசிக்காது. அது என்னுடைய இயல்பு. இந்த நிலையில் எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் சாப்பிடாமல் இருந்துவிடுவேன். மூத்தமகனுக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும் போது வலிப்பு நோய் வந்தது. பற்கள் செருகிக்கொண்டன. மூச்செடுக்க முடியவில்லை, இரண்டு வாரங்கள் மருந்துவ மனையில் வைத்திருந்தோம். அவன் அங்கே தங்கியிருந்த பதினான்கு நாட்களுள் எண்ணி இரண்டு அல்லது மூன்று வேளைதான் நான் சாப்பிட்டிருப்பேன். தொண்டை வரண்டு விடுவதால் ஒன்று அல்லது இரண்டு தம்ளர் தேநீர் மட்டும் பருகுவேன். அவ்வளவு தான். மகனுடைய வருத்தம் சுகமாகியது. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து சுமனாவதி நோய்வாய்ப்பட்டாள். உணவு உறக்கம் இல்லாமலிருந்ததால் அந்த இரண்டு வாரங்களுள் அவளுடைய தோற்றமே மாறிவிட்டது. அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியாதவாறு மெலிந்து விட்டாள். நானும் அவளும் பிள்ளைகளுக்காகச் சிந்திய கண்ணீருக்கு அளவு கணக்கு இல்லை.

தூக்கம் வரும்வரை நான் தோட்டத்தில் இறங்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். சிரிசேன வீட்டார் இன்று நேரத்தோடு படுக்கைக்குச் சென்று விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. தாழ்வாரத்து விளக்குகளும் அணைந்தாயிற்று. சுஜாதாவின் கலியாணத்துக்கு முன்னென்றால் கோப்பி குடித்தபடி நடுநிசிவரை பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்த நாட்களில் பேச்சுக்குரலும் சிரிப்பொலியுமாக வீடே நிறைந்து காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று அந்தக் கல கலப்பு எங்கே? அங்கே இருந்தவர்கள் எல்லோரும் வீடு விட்டுப் போய்விட்டார்களோ என்று எண்ணத் தூண்டும் படியாக நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. இடைக்கிடை நான் அவர்களுடைய வீட்டுக்குப் போய் சிரிசேனவுடனும் அவருடைய மனைவியுடனும் இரண்டொரு வார்த்தை பேசிவிட்டு வருவேன். எங்களுடைய பேச்சு எங்கே தொடங்கினாலும் முடிவு சுஜாதாவைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். “நேற்றுக் கூட சுஜாதாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் நந்தசேனவையும் விசாரித்திருக்கிறாள்.” என்று இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன் நான் அங்கே போயிருந்த பொழுது திரு. சிரிசேனவின் மனைவியார் சொன்னார். “அவள் தினமும் என் கனவில் வருகிறாள். சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன் நந்தசேன அவள் போன திலிருந்து மனம் விரும்பி ஒரு கவளம் சோறு சாப்பிட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை.”

“ஓரே பிள்ளையென்றால் அப்படித்தான் இருக்கும். மனந்தாங்காது என்று நான் சொன்னேன்.”

“போன வாரந்தான் நாங்கள் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தோம். அப்படியிருந்தும் மனங்கேட்கிறதில்லையே. என்னைவிட சுஜாதாவின் அப்பா தான் அதிகம் துக்கப் படுகிறார்.”

“சுஜாதாவையும் புருஷனையும் இங்கே வந்து தங்கும் படி சொன்னால் என்ன”

“அங்கே தோட்டந்துரவுகளைப் பார்ப்பதற்கு ஆளில்லையென்று மருமகன் அதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டார். பதிலாக எங்களை அங்கே வந்திருக்கும்படி சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் சிறிது காலம் பார்த்துவிட்டு அங்கே போய் அவர்களுடன் தங்கலாமென்று தான் நினைத்திருக்கிறோம்.”

“இந்த வீட்டை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“இதை வாடகைக்குக் கொடுக்க வேண்டியது தான்.”

“அங்கே போனதும் எங்களையெல்லாம் மறந்துவிட வேண்டாம். இடைக்கிடையாவது எங்களை வந்து பார்த்து விட்டுப் போகவேண்டும்.”

“உங்களுக்கென்ன பைத்தியமா? அப்படி மறந்து விடுவோமா?”

சிரிசேன என்னைவிட ஐந்து வயது இளையவர். இருந்தும் அவரும் அவருடைய மனைவியும் என்னையும், சுமனாவதியையும் விட ஒல்லியாக இருந்தார்கள். சுஜாதா போன நாள் தொட்டு அவர்கள் இருவரும் தனியே விடப்பட்டவர்கள் போல் எனக்குத் தெரிந்தது. வீடும் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. குடும்பத்தின் சந்தோஷத்தையெல்லாம் மூட்டை கட்டிக் கொண்டு போய்விட்டாளா என எண்ணத் தூண்டியது. நாள் முழுவதும் வீட்டுக் கதவுகளும் ஜன்னல்களும் மூடியே இருக்கும். நாள் ஆபீசுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் அவர்களுடைய வீட்டுப்பக்கம் போய் வரும் படி சுமனாவதிக்கு ஞாபகப்படுத்தினேன்.

தோட்டத்திலிருந்து வீட்டுக்குள் நுழையும் போது இரவு பத்துமணி அடிப்பது காதில் விழுந்தது. படுக்கைக்குச் சென்ற பின்னரும் சிரிசேனவின் நினைவு என்னை விட்டு போகவில்லை. அவர்கள் இருவரையும் எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து ஒருவேளை சாப்பாடு போடவேண்டும் என்று என் மனத்தில் பெரிய ஆசையொன்று இருந்து வந்தது. இரு குடும்பத்தினரும் சிங்கள வருடப்பிறப்பன்று மட்டும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவோம். அதைவிட விசேஷ சாப்பாடு ஏதாவது தயாரித்தால் சுமனாவதி ஒரு பங்கை அவர்களுக்கு அனுப்பத் தவறமாட்டாள். சிரிசேன எனக்கு சகோதரனைப்போல. வீட்டில் யாராவது நோய்வாய்ப்பட்டால் இருவரும் ஓடிவருவார்கள். நாங்கள் ஊருக்குப் போய்த் திரும்பும் வரை வீடு வாசலெல்லாம் அவர்கள் பொறுப்புத் தான். வீட்டில் ஏதாவது பிரச்சினை ஏற்பட்டால் இருவரும் தாமாக வந்து பிள்ளைகளுக்கும் எனக்கும் புத்திமதி சொல்லுவார்கள். ஒரு நாளைக்காவது எங்களைக் காணாவிட்டால் கடைசி வேலி ஓரமாக

வந்தாவது தேடிப்பார்ப்பார்கள். “மாலினி அப்பா இருக்கிறாரா அம்மா?” “இருக்கிறார் மாமா.” சரி சரி இருந்தால் சரி இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லை அது தான் கேட்டேன்” என்பார். இரத்த பாசம் உடையவர்களுக்குக் கூட இவ்வளவு அக்கறை இருக்காது.

சுமனாவதி இருட்டில் படுத்திருந்தபடி “என்ன தூங்கி விட்டீர்களா” என்று கேட்டாள்.”

“இல்லை என்ன விஷயம்?”

“மாலினி இன்று அந்தப் பிள்ளையை மிகவும் இழிவாகப் பேசிவிட்டாள்.”

“யார் விஜயசுந்தரவையா?”

“ஆமாம்,”

“ஏன் என்ன காரணம்?”

“ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். பெரிய சத்தம் போட்டு ஏதேதோ பேசுவது எனக்குச் சமையலறைக்குக் கேட்டது. நான் என்ன ஏது என்று விசாரிக்கவில்லை.”

“கேட்காததும் நல்லது தான். அவர்களுடைய விஷயங்களில் நாங்கள் தலையிடுவது சரியல்ல. அவர்கள் என்ன சின்னக் குழந்தைகளா?”

“எனக்கொன்றுமே புரியவில்லை” என்று சுமனாவதி பெருமூச்செறிந்தாள்.

இப்பொழுதே இப்படியென்றால் ஒன்றாக இருந்து வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கியதும் எப்படியிருக்குமோ என்று பயமாக இருக்கிறது.”

“அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது. நாங்களா பிடித்துக் கொடுத்தோம். மாலினி, தேடிக் கொண்ட சம்பந்தந் தானே.”

சுமனாவதி ஒன்றும் பேசவில்லை.

ஒரு நாள் கடைக்குட்டிப்பயல் என்னருகில் வந்து “அப்பா நாங்கள் இந்த வீட்டை விட்டு வேறு இடத்துக்குப் போகலாம் வாருங்கள்... இது பழசாகி விட்டதப்பா” என்றான்.

“சரிதான் வயதாகிவிட்டதென்று தாய்தந்தையரைக் கூட நீங்கள் வெறுத்து விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே” என்று சுமனாவதி அவனுக்கு ஏசினாள். “உனக்குப் போக வேண்டும் போலத் தோன்றினால் நீ போய்விடு நாங்கள் பிடித்து வைத்திருக்கவில்லை.”

“நடக்க முடியுமானால் இந்நேரம் போயிருப்பேன்”

என் இதழ்களில் குறுநகை மலர்ந்து மறுகணம் மறைந்து போயிற்று.

“சின்னவன் பிறத்ததும் இந்த வீட்டிலல்லவா?” என்று நான் அன்போடு கேட்டேன். “வாடகை கொடுத்தாலும் இது என்னவோ எனக்குச் சொந்த வீடு மாதிரி. நாங்கள் இங்கே வந்து இருபது வருடங்களாகிவிட்டன. வெலிகட பக்கத்தில் இதைப்போன்ற அமைதியான இடம் வேறெங்கும் கிடையாது.”

“நாங்கள் இந்த வீட்டை விட்டு விட்டுப் போகமாட்
டோமா அப்பா?”

“போகத்தான் வேண்டும். இந்த வீடு எங்களுக்குச்
சொந்தமில்லையே?”

“எங்கே போவீர்கள்?”

“ஏன் ஊரில் உன்னுடைய தாத்தா வீடு இருக்கிறதே
அங்கே தான்”

இந்தக் கேள்வி என் உள்ளத்தில் மின்சாரம் போல் பாய்ந்து
சென்றது. இருந்தும் நான் அதுபற்றி அதிக கவனம் எடுக்க
வில்லை, என்றாவது ஒருநாள் இந்த இடத்தை விட்டுப்
போகவேண்டி நேரிடும் என்பதை மட்டும் நான் அறிந்திருந்
தேன். இன்னும் சில வருடங்களில் நான் வேலையிலிருந்து
ஓய்வு பெற்றுவிடுவேன். அதற்குப் பிறகு வாடகை
செலுத்திக்கொண்டு இங்கே இருப்பதில் அர்த்த
மேயில்லை. அந்த நாள் வரும் பொழுது பிள்ளைகளின்
பொறுப்புக்களிலிருந்தும் அநேகமாக விடுதலை கிடைத்து
விடும். தற்பொழுது கிராமத்து வீட்டை சுமனாவதியின்
தூரத்து உறவுக்காரர்கள் தான் கவனித்துக் கொள்
கிறார்கள். அவர்கள் எங்களுக்கு வாடகை கொடுப்ப
தில்லை. நான் இடைக்கிடை போய் அரிசி தேங்காய்
என்று ஏதாவது எடுத்து வருவேன்.

வரவர குட்டிப்பயலின் போக்கு வாக்குகள் மாறத்
தொடங்கின. முன்போலப் பணிவு அடக்கம் எதுவும் இருக்க
வில்லை. எங்கோ விழாவுக்குப் போவதற்குத் தயாராகு
பவன் போல எப்பொழுதும் தன்னை அலங்கரித்துக்
கொள்வான். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூன்று தடவை
பவுடர் போடுவான். கண்ணாடியருகில் சென்று அழகு
பார்த்து சுருள் விழக்கூடியதாகக் கேசத்தை வாரி விடு
வான். இளம் பெண்ணைப்போல எடுத்ததுக்கெல்லாம்
ஒரே சிரிப்பு. ‘எண்ணி எண்ணிப் பார்க்க மனம் இன்பங்
கொண்டாடுதே’ என்று ஏதாவதொரு சினிமாப்பாட்டை

வாயில் முணுமுணுத்தபடிதான் வீட்டிற்குள் வலம் வருவான். புதிய பிறப்பெடுத்தவன் போல இப்படி மாறுவதற்குக் காரணம் யாதாயிருக்கலாமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. வண்ண வண்ணக் கைவேலைகளையெல்லாம் அவன் மறந்துவிட்டான். இப்பொழுது அவனுக்கு அவற்றில் நாட்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினால் 'சின்ன வயதில் செய்த காரியங்களை வயதாகிய பின்னரும் செய்யச் சொன்னால் எப்படி அப்பா முடியும்' என்று கேட்பான். முன்னர் செய்த பொருள்கள் வீட்டின் மூலை முடுக்குப் பாக்கியில்லாமல் எங்கும் சிதறிக் கிடந்தன. அவற்றில் சிலந்தி வலையும், தூசும் படிந்து அழுக்கடைந்து கிடந்தன. அவன் சில நாட்களாகப் புத்தகம் வாசிக்கவும் தொடங்கியிருந்தான். யாரிடமிருந்து தொற்றிக் கொண்ட பழக்கமோ தெரியாது. துப்பறியும் கதைகள், சித்திரக் கதைகள், கவிதைகள், பாடல்கள் என்று வகை வகையான புத்தகங்களை வாசிப்பான். இவற்றில் பெரும்பாலானவை காதலைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட குப்பைகள். அவற்றில் கற்பனை உலகக் காதலன் ஒருவன் இருப்பான். அவனுடைய பெயரைச் சொன்னாலே மனத்துக்கு அருவருப்பாக இருக்கும். புத்தகத்தின் அட்டைப்படத்திலுள்ள பெண் உருவத்தைப் பார்த்தாலும் அதே உணர்வுதான் ஏற்படும். பெரிய மனிதர் முன்னிலையில் திறக்கவே உடல் கூசும். நிமல் தான் இந்தக் குப்பைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து வாசிக்கும் படி தூண்டுகிறானோ என்று நான் ஆரம்பத்தில் நினைத்ததுண்டு. நிமலின் புத்தகப் பெட்டியில் வெறும் காதல் கதைப் புத்தகங்கள் தான் நிறைந்திருக்கும். ஆனால் நிமலிடமிருந்துதான் சின்னவனுக்கு இந்தப் பழக்கம் உண்டாயிற்று என்று நினைப்பது தவறு. பள்ளிக் கூடம் செல்லும் இரண்டு மூன்று பையன்களுடன் இவன் நட்புக் கொண்டிருந்தான். அவர்களிடையே தான் புத்தகம் பரிவர்த்தனைகள் நடந்தன. சென்றவாரம் அந்தப் புத்தகங்களில் ஒன்றினுள்ளிருந்து ஒரு கவிதை ஏட்டைக் கண்டெடுத்தேன். என்னுடைய மனம் வெட்கத்தால் துவண்டது. அது ஒரு பெண்ணின் காதலை யாசித்து

எழுதப்பட்ட இரங்கற் பாடல். இந்தக் கவிதைகளுள் அதிகப்படியானவற்றில் இளம் வயதுப் பையன் ஒருவனின் மனதில் உருவாக முடியாத அர்த்தமற்ற கருத்துக்களே பொருளாக அமைந்திருந்தன. வீட்டுத் தோட்டத்தைக் கடந்து அப்பால் சென்றறியாத சின்னவனுக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரிந்திருக்கும்? யார் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்?

“பகல் வேளையில் சின்னவனின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக்கொள்.” என்று சுமனாவதியிடம் சொல்லியிருந்தேன். “பள்ளிக்குடம் போகும் பையன்களுடனும், பெண்களுடனும் அதிகம் பழக விடாதே என்ன புரிகிறதா? மகா மோசமான பயல்கள்.”

“அவன் என்ன சின்னக்குழந்தையா?”

“அதனால்தான் அவன் மேல் ஒரு கண் வைத்துக்கொள் என்று சொல்லுகிறேன். நிமலைபோல் கெட்டலைந்து போகவிடக்கூடாது.”

“வாலிபப் பையனை நான் எப்படி வீட்டிற்குள் பூட்டி வைப்பது.” என்று சுமனாவதி சிரித்தபடி சொன்னாள். “பயப்படாதீர்கள் எங்கள் சின்னவன் அப்படியெல்லாம் கெட்டுப் போகக் கூடியவனல்ல. ஆனால் இப்பொழுது முன்னர் போல இல்லை. ஆடம்பரமாக உடையணிந்து மிடுக்காக இருக்க விரும்புகிறான். இந்த வயதில் யாரும் அப்படித்தான்.”

“நிமல் கூட கமதவத்தைப் பக்கத்தில் யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் சிநேகமாக இருக்கிறான். நேற்றுக் கண் ஆஸ்பத்திரிச் சந்தியில் இரண்டுபேரும் பேசிக்கொண்டு போவதைக் கண்டேன்.” இதைச் சொல்லும் பொழுது என் குரல் தழுதழுத்தது. நீண்ட காலமாக மனதில் புதைத்து வைத்திருந்த விஷயங்களை வெளியே எடுத்தெறிய நினைத்தேன். “நான் இன்னும் இரண்டு மூன்று

நாட்களில் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் விடுவேன் போலிருக்கிறதடி. ஒவ்வொரு பயலும் இப்படியே கெட்டலைந்து போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க யாரால் முடியும். ஒரு புறத்தில் சரத்தினுடைய பரீட்சை நாசமாகியது. மறுபுறத்தில் பால்மணம் மாறுவதற்கு முன்னரே ஒருவன் பெண்ணைத் தேடிப்போய்விட்டான். மாலினியும் தான் தோன்றித் தனமாக நடக்கிறாள். கடைசியில் நாங்கள் எதிர்பார்த்தது போல எது தான் நடக்கிறது? நாங்கள் அவர்களுக்கு என்ன குறையை வைத்தோம். இவ்வளவு சிரமப்பட்டு காரியங்களைச் செய்தும் கடைசியில் நல்ல பெயர் கிடைக்கவா போகிறது? பிள்ளைகளை வளர்க்கத் தெரியாதவர்கள் என்று உலகம் கூட எங்களைத்தான் தூற்றும். எல்லாக் குற்றங்களும் எங்கள் தலையிலே சுமத்தப்படும். எங்கள் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பார்ப்பதற்கு யாரிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிறவியில் நான் நிம்மதியாகக் கண்முட முடியாது.”

எனக்கு ஆறுதல் கூறும் முகமாக சுமனாவதி “இதற்கெல்லாம் மனதைப் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். நீங்கள் நினைப்பது போல எங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெரிய ஆபத்தெதுவும் ஏற்படவில்லை. நிமலை போல தான் தோன்றித் தனமாக நடக்கும் பிள்ளைகள் மற்றக் குடும்பங்களிலும் இருக்கிறார்கள். பரீட்சையில் தோற்கும் பிள்ளைகள் மற்றக் குடும்பங்களில் இல்லையா? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எங்கள் மூத்த மகன் எவ்வளவு அக் கறையோடு படித்தான். படிப்பில் கவலையினமாகத் திரிந்தானா? பாஸ் பண்ண முடியாமல் போனதற்கு என்ன செய்வது? அவன் பரீட்சையில் தோற்றத்தைப் பற்றி இந்த வீட்டில் மற்றவர்களை விட அதிக துக்கப்பட்டவள் நான் தான். அவனைச் சீராட்டி தாலாட்டி வளர்த்துப் பெரிய வனாக்கியனும் நான் தான்.” சுமனாவதி பெருமூச்சுவிட்டாள். “எங்களுக்கு மட்டும் தான் இப்படி நடக்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். கிராமத்தில் ஆராய்ச்சியின் குடும்பத்துக்கு நடந்த காரியங்கள் நினைவில்லையா? அவளுடைய மகள்மார் இருவரும் வீட்டைவிட்டுக்

களவாக ஓடிய பிறகும் மனுசன் எல்லாவற்றையும் பொறுத் துக்கொண்டு இருக்கிறானே. இதுதான் வாழ்க்கை. மாலினி எங்களிடம் கேட்காமலே ஒருவனை ஜோடியாக்கி கொண்டாள். எனக்கென்னவோ அவள் செய்த காரியத் தில் ஏதும் தவறு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்படி யான சம்பவங்கள் ஆயிரக் கணக்கில் நடைபெறுகின்றனவே எங்களுடைய கருத்துக்கிசைய அவற்றைத் தயார்ப்படுத்த முடியாமல் போய்விட்டதே என்று நினைத்தால் துக்க மாக இருக்கிறது. துக்கம் என்று சொல்லி என்ன செய்வது? உயிரைப்போக்கிக் கொள்வதா?"

“ நீ சொல்வதும் உண்மைதான்.”

“ அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியவற்றைக் குறை வில்லாமல் செய்வதுதான் எங்கள் கடமை. பிறகு யார் என்ன சொன்னாலும் பரவாயில்லை. எங்கள் மனதுக்கு நிம்மதி.”

“ நாங்கள் மட்டுந்தானா கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். பிள்ளைகள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டாமா ?”

“மற்றவர்களைப்பற்றி நாங்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? என்னைப் பொறுத்தவரை என்னை யாரும் கவனிக்கவில்லையென்று துக்கப்பட மாட்டேன்.”

“நான் அதைச் சொல்லவில்லையே சுமனாவதி. இந்தப் பயல்களிடமிருந்து ஒரு துரும்பளவு பிரயோசனங் கூட எனக்குத் தேவையில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு வயதாகி கைகால்கள் முடங்கிப்போகும் காலத்தில் எங்களை இவர் கள் கவனிப்பார்களா? அல்லது ஒரு வாய்த் தண்ணீர் ஊற்றவும் ஆள் இல்லாமல் போய்விடுமோ ?”

சுமனாவதி கண்களை அகலத் திறந்து என்னைப் பார்த்தாள்.

“உங்களுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. நன்றாக இருட்டிவிட்டதே. வாருங்கள் உள்ளே போவோம்” என்று சொன்னபடி சீமெந்துப்படியிலிருந்து எழுந்தான். நானோ யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டேன். நீண்ட நேரத்தின் பின்னர்தான் வீட்டுக்குள் போனேன்.

வீட்டில் நாலைந்துபேர் இருந்தார்கள். ஆனால் நான் மட்டும் தனியே விடப்பட்டிருப்பதாக என்னுள் ஓர் உணர்வு எழுந்தது. ஆகாயத்திலிருந்து தவறி விழுந்து விட்டது போன்ற பிரமை, என்னைத் தேடுவார் இல்லை. கவனிப்பாரும் இல்லை. இவ்வாறு விபரீத எண்ணங்கள் என் உள்ளத்தில் இடம் பிடித்துக் கொள்ளும். உயிர் போகும் தருணத்தில் துடிதுடித்துப் பதறும் மரங்கொத்திக் குருவியைப் போல இந்த எண்ணங்கள் என் அடிமனத்தில் சிறகடித்துக் கொண்டிருக்கும். இவற்றுக்கு ஆரம்பந்தான் இருந்தன. முடிவு எங்கே என்று தெரியவில்லை. திடீரென நான் இறந்துவிட்டால் என் குடும்பத்தின் கதி என்னவாகுமோ என்று சில சமயங்களில் நினைத்துக் கொள்வேன். அன்று வீட்டில் எப்படியெல்லாம் கலவரம் ஏற்படுமோ என்று கற்பனை செய்து பார்ப்பேன். நான் இல்லாவிட்டால் சுமனாவதி கண்டிப்பாகக் குடும்ப பாரத்தைத் தாங்க வேண்டியிருக்கும். இப்படியே ஒன்றினுள் ஒன்றாக என் சிந்தனைகள் விரிந்து வியாபித்துக் கொண்டே போயின. என்கண்கள் கண்ணீரில் தோய்ந்தன, பேயைக் கண்டு பயந்தவன் போல நான் திடுக்கிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன். கட்டெறும்பு போல வாழ்க்கையே சதமெனக் கிடந்து பல வகையான பந்தங்களுள் அகப்பட்டுக்கொண்டால் வண்டி இழுக்கும் கிழட்டு மாட்டைப்போல இறக்கும் வரை துயரங்களைச் சுமந்து திரிய வேண்டியதுதான், மெதுவாகக் கால்களைப் பெயர்த்து வைத்தால்தான் விமோசனங்கிடைக்கும். பந்தங்கள் குறைந்தால் பிரச்சினைகளும் குறையும். அப்படியிருந்தால் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி நிம்மதியாக வாழலாம். சின்னஞ்சிறு விஷயத்துக்காக மனம் தளரக்கூடாது. நாளையைப் பற்றி இன்று சிந்திக்கத் தேவையில்லை. கிடைப்பதைக் கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டியது தான்.

என்னுடைய போக்கு சிலசமயங்களில் எனக்கே விசித்திரமாக இருக்கும். கரோலிசைப்போல உன்மத்தம் பிடித்தவனுக்குத்தான் இப்படி எண்ணத் தோன்றும். சுயபுத்தியோடு இருப்பவன் இப்படியெல்லாம் சிந்திக்க மாட்டான். சுமனாவதி சொல்வதும் உண்மைதான். பிள்ளைகளின் எதிர்கால முன்னேற்றத்துக்கு உதவுவது பெற்றோரின் கடமைதான். தாம் எதிர்பார்த்தவாறு பிள்ளைகள் வளரவில்லையே என்று வேதனைப்படுவது வீண். கிணற்றுக்குள் விழுந்தவன் நனையாமலிருக்க முயற்சிப்பது போல கிருகஸ்தனாக இருந்து கொண்டு கடமைகளிலிருந்து விலக நினைப்பது முட்டாள்தனம்.

மரஞ்செடி கொடிகளும் நிலமும் இருட்போர்வையுள் முடங்கி கொண்டன. சுற்றுப் புறத்தில் மயான அமைதி நிலவியது. வழி தெருவில் ஈ காக்கை கூட இல்லை. ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களையே காணவில்லை. எங்கும் ஒரே இருள். இடைக்கிடை காற்று வீசியதால் மரங்களின் இலைகுழைகள் அசையும் சத்தம் கேட்டது, நாவல் மரத்தின் இலைகளா அல்லது றம்புட்டான் மரத்தின் இலைகளா இப்படி சலசலக்கின்றன என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

நித்திரை மயக்கம் கண்களைச் சுழற்றியது. நான் வீட்டிற்குள் நுழைந்து கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டேன்.

அன்று சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு மருதானை வழியாக வந்து கொண்டிருந்தேன். காலையில் முற்றத்தில் இறங்கும் பொழுதே சுமனாவதி வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களை ஒரு பட்டியலில் எழுதி என் கையில் கொடுத்தாள். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நாங்கள் சில்லறைச் சாமான்களை மருதானை கூட்டுறவு மொத்த விற்பனைக் களஞ்சியத்திலேயே வாங்கி வருகிறோம். அங்கே எல்லாச் சாமான்களும் மலிவு. எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஜனக்கூட்டம் நிரம்பியிருக்கும். நான் இடிபட்டு, நெரிபட்டு கியூவில் நிற்பேன். மனேஜர் ஒருவரும் அறியா வண்ணம்

என்னை அழைப்பார், இதற்கு “நானோ வேண்டாம் ஐயா, நான் கியூவில் நின்று கொள்ளுகிறேன். பரவாயில்லை” என்பேன். அவரோ என் வார்த்தைகளைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் ‘மிஸ்டர் நந்தசேன உள்ளே வாருங்கள்?’ என்பார். இப்படி அவர் எனக்கு விசேஷ சலுகைகள் பல செய்து கொடுப்பார். கியூவில் நெருக்கத்தினுள் நிற்கவிட மாட்டார். நான் தரகனல்லவே. அதை விற்பனை உத்தியோகத்தார்கள் நன்கறிவர். ஒரு நாள் சாமான்களை எடுத்துச் சென்று கணக்குப் பார்த்த பொழுது தவறுதலாக ஐந்து ரூபாய் அதிகப்படியாக இருப்பது தெரிந்தது. மறு நாள் அதிகாலையிலேயே நான் அதை எடுத்துச் சென்று கஷியரிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். மனேஜர் இதனைப் கேள்விப்பட்டு தொலைபேசியில் என்னை வாயாரப் புகழ்ந்து நன்றி செலுத்தினார். பலசரக்குச் சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டதும் நான் சேலை துணி வாங்கும் பகுதிக்குள் எட்டிப்பார்த்தேன். புதிதாக வரவழைக்கப்பட்ட சேலைகள் ராக்கைகளில் நிறைந்திருந்தன. பெண்கள் கூட்டமொன்று அவற்றை எடுத்து அப்படியும் இப்படியும் புரட்டிப் புரட்டி பார்த்தது. நான் சுமனாவதியை நினைத்துக் கொண்டேன். ஏற்கனவே திட்டம் போட்டால் எந்தக் காரியமும் செய்ய முடியாது. ஒன்றில் கையில் பணமிருக்காது அல்லது மனத்துக்குப் பிடித்தமான பொருள் கிடைக்காது. இன்று அருமையான சந்தர்ப்பம். இரண்டும் இருக்கிறது. முப்பத்தைந்து ரூபாய்க்கு ஒரு சேலையைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

“கிழவிக்கு எதற்கு இவ்வளவு அழகானசேலை”. என்று சுமனாவதி சிரித்தபடி கேட்டாள்.

மாலினிக்கென்றால் இது ஏக பொருத்தம். சுமனாவதி சேலையை மறுபடி கடதாசிப் பையினுள் திணித்தவாறு “உங்களுக்கு ஒன்றுமே புரியாது. இளம் பெண்ணைப் போல இதைக் கட்டிக் கொண்டு தெருவில் இறங்கி நடக்க முடியுமா? நிறத்தைப் பாருங்கள். கண்களை அப்படியே அள்ளுகிறதே” என்றாள். “இதை மகளுக்குக் கொடுத்து

விட்டு அவளிடமுள்ள பழைய சேலைகளின் ஒன்றை நான் எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன். மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு தடவை கூட நான் வெளியே செல்வேனோ தெரியாது. வீட்டிற்குள் கிடந்து கறையானுக்கு இரையாவதை விட அதனால் பயனடையக் கூடியவரிடம் சேர்ப்பிப்பது நல்ல தல்லவா? ”

“எனக்குத் தெரியாது உன் இஷ்டம் போல் செய்து கொள்.”

அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக ஆபீஸ் விட்டதும் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன். நாலரை மணி பஸ்ஸைப் பிடிப்பது முயற்கொம்பு. இன்று ஏதோ தெய்வாதீனமாகக் கிடைத்து விட்டது. நான் முற்றத்து நாவல் மரத்தண்டை வந்து கொண்டிருக்கும் போது வீட்டுப் பக்கத்திலிருந்து ஒரு ஆண்பிள்ளையின் முணு முணுப்புக்குரல் கேட்டது. பேச்சுக் குரலிலிருந்து ஆளைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. மாலினியும் விஜேசந்தரவும் தாழ்வாரத்தில் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நாற்காலிகளை நெருக்கமாகப் போட்டுக் கொண்டு ஒருவருடைய கைகளை மற்றவர் பற்றியபடி இருந்தார்கள். விஜேசந்தர என்னைக் கண்டதும் தனது கையை விடுவித்துக் கொண்டார், மாலினி என்னிடம் முகங் கொடுக்க முடியாதவளாக அப்படியும் இப்படியுமாக நெளிந்தாள். நான் அவர்களுடன் ஒன்றும் பேசாமல் வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். என்னுடைய உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு வித ஏக்கம் நிரம்பி வழிவதை உணர்ந்தேன். மாலினி விஜேசந்தரவை மணம் முடிக்கக் காத்திருப்பது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் ஒரு பெண் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பெண்மைக்கு அணியான் அச்சம், நாணம் என்பவற்றை மறந்து விடக்கூடாது. அவள் விஜேசந்தரவின் உடம்பில் சாய்ந்திருந்ததை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது எந்தேகம் விறைத்துப் போகிறதே. சாப்பிடுவதற்கு உணவும் உடுப்பதற்கு உடையும் இல்லையென்றொரு நிலை வந்தாலும் ஒரு பெண் அச்சம், நாணம்முதலிய குணங்களை இழந்துவிடக்கூடாது.

மாலினியின் நிச்சயதார்த்தங் கூட இன்னும் முடிவடையவில்லை. கல்யாண ஒப்பந்தம் முடிந்திருந்தாலும் கூட ஒரு ஆண் பிள்ளையின் எதிரில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதை அவள் அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியம். குறைந்த பட்சம் தான் மணக்கவிருக்கும் ஆண்மகன் அருகில் இருக்கும் பொழுதாவது இளம் பெண் அடக்கவொடுக்கமாக இருக்க வேண்டாமா? அல்லது அந்த ஆண்மகன் அவளைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடுமல்லவா? எதற்கும் சம்மதிக்கக் கூடிய பெண் என்று அவர் நினைக்கவும் இடம் உண்டு. அதனால் ஏற்படும் கெட்ட பெயரெல்லாம் மாலினிக்கு அல்ல. எங்களைத் தான் சூழ்ந்து கொள்ளும். பிள்ளை குட்டிகள் செய்த தவறுக்காக உலகத்தின் பழிச் சொல்லைக் கேட்க நேர்வதைப் போன்ற அவமானம் வேறெதுவுமே இல்லை. என்னைப் பற்றி நானே இரக்கப்பட்டுக் கொண்டேன். சாளரத்தருகில் உட்கார்ந்தபடி வெறுமனே ஏகாந்த வெளியை நோட்டமிட்டேன். எந்தக் காரியமும் நான் எதிர்பார்த்தபடி நடக்கவில்லை. எதிர் காலத்திலாவது நடக்குமா என்பதும் நிச்சயமில்லை. எல்லாம் தலைகீழாக மாறிவிட்டது.

விஜேசுந்தர புறப்பட்டுச் செல்லும்வரை நான் வெளியே தலை காட்ட வில்லை.

யார் செய்த பாவத்தினால் மாலினி இப்படி பாதாளத்தில் விழுந்து கிடக்கிறாளோ தெரியாது. சுமனாவதிக் கிருக்கும் குணத்தின் நிழல் கூட அவளில் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தாய்க்கும் மகனுக்குமிடையில் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வித்தியாசம் காணப்பட்டது. மாலினி சிறுவயதிலும் அடம்பிடிப்பதுண்டு. பெரியவளாகும் பொழுது இந்தக் குணம் நீங்கிவிடும் என நினைத்தேன். கடைசியாக நான் அவளை எப்பொழுது தண்டித்தேன் என்று எனக்கே நினைவில்லை. ஆனால் எச்சரித்திருக்கிறேன். சுமனாவதியோ சிறுவயதில் ஈர்க்கினால் அடித்திருக்கிறாள். அவ்வளவு தான். சமீபத்தில் சில நாட்களாக

மாலினி விஜேசுந்தரவுடன் தனியாக வெளியே செல்லத் தொடங்கியிருந்தாள். ஒருவரிடமும் கேட்பது கிடையாது. நான் ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வரச் சற்றுத் தாமதமாகிவிட்டது. அன்று மாலினி சுமனாவதியின் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி விட்டு விஜேசுந்தரவுடன் வெளியே கிளம்பியிருந்தாள். இது நடந்து இற்றைக்கு ஏழு எட்டு மாதங்களாகிவிட்டன. இப்பொழுது அவள் நினைத்த நேரத்தில் நினைத்த இடத்துக்குப் போய்வரப் பழகியிருந்தாள். திருமணமானவர்களைப் போல் நடந்து கொண்டார்கள். இடைக்கிடை கடைத் தெருப்பக்கத்தில் அல்லது பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் இருவரையும் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் காணாதவன் போல வேறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டு சென்று விடுவேன். “நேற்று மருதானையில் ஐயாவின் மூத்த மகள் யாரோ ஒருவனுடன் போவதைப் பார்த்தேனே” என்று ஒருவன் வந்து சொல்வான். “மாலினிக்குப் பின்னால் திரியும் இளைஞன் யாரப்பர்” என்று மற்றொருவன் கேட்பான். இந்த வார்த்தைகள் என் காதில் விழும்போது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குறுகிவிடும். காதுகள் சிவக்கும். அந்த நேரத்தில் வாய்க்கு வந்ததைச் சொல்லிவிட்டுப் பேசாமல் இருந்து விடுவேன். மாலினியை ஒருவன் கையில் கொடுக்கும் வரை நானும் சுமனாவதியும் நெஞ்சில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு தான் இருக்கிறோம்.

“இங்கே உட்கார்ந்து எதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று சுமனாவதி அறைக்குள் வந்து கேட்டாள்.

“ஒன்றும் இல்லையே”

“முகங்கூட மாறியிருக்கிறது. ஏதாவது சுகமில்லையா?”

“ஆமாம் உடம்புக்குச் சுற்றுக் கஷ்டமாக இருக்கிறது.”

“பூடு அவித்துத் தரட்டுமா?”

“சரி”

“உடைகளைக் கூட மாற்றிக் கொள்ளவில்லையே.”

“இப்பொழுது தான் வந்தேன்.”

“என்ன இப்பொழுது தான் வந்தீர்களா? உங்கள் சப்பாத்துச் சத்தம் எனக்குக் கேட்கவில்லையே?”

சுமனாவதி கதவைப் பாதி மூடியபடி வீட்டிற்குள் சென்றாள். நான் கட்டிலில் உட்கார்ந்து சப்பாத்து நாடாக்களை அவிழ்க்கலானேன். தற்செயலாகத் தலையை உயர்த்திப் பார்த்த பொழுது சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த திருமணப் படம் என் கண்களில் பட்டது. அது இற்றைக்கு இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் நானும் சுமனாவதியும் திருமணஞ் செய்து கொண்ட போது எடுத்த படம். சுமனாவதி வெள்ளைப்பட்டுச் சேலைகட்டி நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளருகில் கருப்பு சூட் அணிந்து நின்று கொண்டிருப்பவன் சாட்சாத் நானே தான். அந்தப் புகைப்படத்தில் சில இடங்களில் கீறல் விழுந்து பழுதடைந்திருந்தது. படத்தின் சட்டம் கூட அங்குமிங்குமாகப் பட்டை உரிந்து போய் நிறம் மங்கியிருந்தது. சுமனாவதியோ அன்றிருந்தது போலவே இன்றும் இருக்கிறாள். உடம்பில் சுருக்கம் விழுந்து தலைமயிர் நரைத்திருப்பது பெரிய மாறுதல் என்று சொல்ல முடியாதே. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மனம் தான் பிரதானமானது. புத்தரும் இதைதான் உபதேசித்திருக்கிறார். சுமனாவதியின் மனம் மாறவேயில்லை. அன்றிருந்தது போலவே இன்றும் இருக்கிறது. நாமிருவரும் போன ஜன்மத்திலிருந்தே ஒருவரை ஒருவர் விரும்பியிருக்கவேண்டும் என்று நான் பல தடவைகள் நினைத்ததுண்டு. நாங்கள் மணம் முடித்த பொழுது அம்மாவும் இதையே தான் சொன்னார்கள். அவள் இறந்து இற்றைக்கு பன்னிரெண்டு வருடங்களாகிவிட்டன. இன்று சுமனாவதி தாய் போலிருந்து என்னைக் காத்து எனக்கும் பணிவிடைகள் செய்து வருகிறாள். மனதுக்கு ஏதாவது துயரம் ஏற்பட்டால் உடனே சுமனாவதியை நினைத்துக் கொள்வேன். அவள் உயிருடன் இருக்கும் வரை எனக்குத் தனிமை கிடையாது.

சுமனாவதி என்னை நிலல்போலத் தொடருகிறாள். இனி சரத் பரீட்சையில் சித்தியடைவதென்பது துர்லபம். அவன் எந்தக் காலத்திலும் என்ஜினியராக மாட்டான். மாலினியோ நாங்கள் கனவிலும் நினைத்திருக்காத இளைஞனைக் கைப்பிடிப்பதற்கு நாள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். நிமல் உதவாக்கரையாகிவிட்டான். சுமனாவதி மட்டும் என்னருகில் இல்லாமல் போயிருந்தால் இத்தனை விஷயங்களும் சேர்ந்து என் மூளையைக் குழப்பிவிடும். அவள் என்னை ஒரு நாளும் விழவிடமாட்டாள். எனக்கு இதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. நான் எவ்வளவு பெரிய பாவியாக இருந்தாலும் சிறிதளவு புண்ணியமும் செய்து தான் இருக்கிறேன். அல்லது சுமனாவதியைப் போல ஒரு மனைவி வாய்த்திருக்க முடியாது.

சரத் சென்ற மாதம் பிரெளன் கம்பனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்து விட்டான். காலையில் ஆறரை மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டால் இருட்டிய பிறகு தான் வீடு திரும்புவான். பகல் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்கு வருவதற்கு நேரமில்லாததால் காலையில் போகும் போது சாப்பாட்டைக் கையோடு எடுத்துச் சென்று விடுவான். வேலைத் தலத்தில் அணிந்து கொள்வதற்கு ஒரு கட்டைக் காற் சட்டையும் கட்டைக் கைச்சட்டையும் வைத்திருந்தான். இவை காக்கித் துணியினால் தைக்கப்பட்டவை. சட்டைப் பையில் பச்சை நிற நூலினால் 'பிரெளன் அன்ட் கம்பனி' என கம்பனியின் பெயர் தைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த உடைக்கு நிமல், மஜன் சூட் என்று பெயர் சூட்டியிருந்தான். இதை அணிந்து கொண்டு தான் வேலைத் தலத்தில் வாகனங்களுக்கடியில் புகுந்து அவற்றின் பகுதிகளைக் களற்றிப் பூட்டுவான். எனக்கோ அந்த உடைகள் அருகில் இருந்தாலே பிடிக்காது. மசகு எண்ணெய் நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கும். அன்று சுமனாவதி வழக்கத்துக்கு மாறாக நேரத்துடன் எழுந்திருந்தாள். அப்படி எழுந்திராவிட்டால் சரத்தின் சாப்பாடு தாமதமாகிவிடும். எங்கள் படுக்கை அறையில் ஒரு கடிகாரம் உண்டு. அது

பழைய காலத்துக் கடிகாரம். இப்பொழுது நன்றாகத் துருப்பிடித்திருந்தது. குறித்த நேரத்தில் மணி அடிக்காது. மணி அடித்தாலென்ன அடிக்காவிட்டாலென்ன சுமனாவதி நான்கு மணிக்கு எழுந்துவிடுவாள். தோட்டத்தில் விழும் சூரியனின் நிழலைக் கொண்டு இம்மியும் பிசகாமல் சரியான நேரத்தைச் சொல்லுவதில் சுமனாவதிக்கு நிகர் சுமனாவதியே.

சரத் தனது முதல் சம்பளத்தன்று கைநிறையப் பொருள் களைச் சுமந்தவாறு வீட்டுக்கு வந்தான். வீட்டில் உள்ள எல்லோருக்கும் பரிசுகள் கொண்டு வந்திருந்தான். சுமனாவதிக்குச் சீத்தைத் துணி, எனக்கு ஒரு பளையகாட் சாரம். துணிப் பொதியைக் கண்டதும் என் உள்ளத்தில் ஏக்கம் பொங்கி வழிந்தது. நான் முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைக்க முயன்றேன். ஆனால் அந்த முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. பலவந்தமாக ஏற்படுத்திய செயற்கைச் சிரிப்பு என் முகத்தை மேலும் விகாரப்படுத்திருக்க வேண்டும்.

“எனக்கு எதற்கடா மகனே பரிசு?”

“அம்மாவுக்கும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் அப்பா.”

“அம்மாவுக்கு வாங்கி வந்தது சரி. எனக்கு எதற்கு” என்றேன். “அந்தக் காசை உன் பெயரில் புத்தகத்தில் போட்டுக்கொள்.” அவன் அறையை விட்டு வெளியே சென்ற பின்னர் நான் பொதியை அவிழ்த்தேன். அதற்குள் ஒரு சாரமும் பெனியனும் இருந்தன. நானோ சரத்தை என்ஜினியராக்க வேண்டுமென எண்ணியிருந்தேன். என் இலட்சியங்கள் நீர்க்குமிழி போல் உடைந்து போயிற்று. இது தான் என் வாழ் நாளில் எனக்கேற்பட்ட மிகப்பெரிய தோல்வி. அன்று உடைந்து சிதறிப் போன என் உள்ளத்தை மீண்டும் ஒழுங்கு படுத்தி ஒட்டவைப்பது சிரமமாக இருந்தது. அன்று தான் மூத்தவன் கம்பனி வேலைக்குப் போகப் புறப்பட்ட முதல் நாள். எனக்கு அந்தக் காட்சியைக் காணச் சகிக்கவில்லை. அழுகை வந்துவிடும் போலிருந்தது. என்

பின்னால் சுமனாவதி நின்று கொண்டிருந்தாள். மனத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால் இப்படியே உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு அதிக நேரம் இருக்க முடியவில்லை. கண்களில் கண்ணீர் ததும்பி வழிந்தது. நான் சமையலறைப் பக்கம் சென்று கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு மீண்டும் வெளியே வந்து பார்த்த பொழுது சரத்தைக் காணவில்லை. அவன் சென்று விட்டான்.

அறைக்குள் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்ததில் இருட்டியது கூடத் தெரியவில்லை. சிந்தனை வசப்பட்ட வனாக வெளித் தாழ்வாரத்துக்கு வந்தேன். எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் தான் தெரு விளக்குக் கம்பம் இருந்தது. தாழ்வாரத்துக்கு வந்து நேராகப் பார்த்தால் முதலில் தெரிவது இந்தக் கம்பந்தான். அந்தக் கம்பத்தின் அடியில் நாலைந்து பையன்கள் ஒருவர் கழுத்தில் மற்றவர் கையைப் போட்டு வளைத்தபடி சிகரட் புகைத்த படி நின்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் எங்கள் நிமலும் இருப்பது தெரிந்தது. சிவப்பு நிறக் கட்டைக்கைச் சட்டையை அணிந்து உரத்த குரலில் பேசிக்கொண்டிருப்பவன் அவனே தான். திடீர் திடீரென்று அவர்கள் பல மாகச் சிரித்தார்கள். அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு விட்டு சுமனாவதி கூட வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தாள். அவள் கன்னத்தில் கையை வைத்தபடி தெருவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாளேயன்றி ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. நானும் வாய் மூடி மௌனியானேன். செவிட்டு யானைகளுக்கு வீணா கானத்தின் இனிமை எங்கே புரியப் போகிறது.

நிமல் காரணமில்லாமல் வீட்டிலுள்ளவர்களுடன் கோபித்துக் கொண்டான். எவருடனும் அதிகம் பேசவில்லை. நாள் முழுவதும் ஊர் சுற்றிவிட்டு இருட்டிய பிறகு வீட்டுக்கு வருவான். அவன் இப்பொழுது பெரிய விடலைப் பையனாகிவிட்டான். சில நாட்களில் வீட்டை விட்டுப் போனால் இரவிலும் திரும்பமாட்டான். இரவில் எங்கே தங்குகிறான் என்று எவருக்குமே தெரியாது. சுமனாவதி

அவனுடைய பகல் சாப்பாட்டுப் பங்கை மூடிவைத்திருந்து இரவில் கலுவலாவுக்குக் கொடுப்பான். இரவுச்சாப்பாட்டுப் பங்கை காலையில் மாலினி சாப்பிடுவாள். பழஞ்சோறென்றால் அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். எங்களுடைய பலவந்தத்தின் பேரில் தான் நிமல் பள்ளிக்கூடம் போகிறான். இன்று போனால் நாளை போகமாட்டான். தொடர்ச்சியாக ஒரு வாரத்துக்குப் பள்ளிக்குப் போகாமல் சிநேகிதர்களுடன் சேர்ந்து ஊரூராகச் சுற்றுவான். கதிர்காமம், யாலா, கண்டி, பொலன்னறுவை என்று ஒவ்வொரு இடங்களுக்கு-உல்லாசப் பிரயாணஞ் செல்வான். வந்ததும் மீண்டும் பள்ளிக்கூடம் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு அதிகாலையில் ஆடம்பரமாக உடையணிந்து புறப்படுவான். வேலைக்குப் போவது போல் தான் பள்ளிக்கும் போவான். புத்தகங்களை எடுத்துச் செல்வதில்லை. இடைக்கிடை ஒரு கொப்பி அல்லது நாவலை சுருட்டிக் கைக்குள் எடுத்துச் செல்வான். பாடப் புத்தகங்களை எடுத்துச் செல்லும் வழக்கம் அவனிடமில்லை. பாடப் புத்தகங்களை என்றோ கடைக்கு விற்றுவிட்டான். சிநேகிதர்களுடன் படம் பார்ப்பதும், சிகரட் புகைப்பதும் எல்லாம் அவற்றை விற்ற பணத்தை கொண்டு தான். சுமனாவதி அவனைப் பற்றி அதிகம் அக்கறை எடுப்பதில்லை. நானும் அவன் செத்தானா இருக்கிறானா என்று கூடக் கவனிப்பதில்லை. கண்களையும் காதுகளையும் மூடிக் கொள்வேன். வாலிபப் பையனை வீட்டுக்குள் அடைத்து வைத்துக் காவலிருக்க முடியுமா?

பழைய வாடியைச் சேர்ந்த ஒரு பிள்ளை சண்டையில் மாட்டிக் கொண்டு இறந்துவிட்டதாகச் சென்ற வாரப் பத்திரிகையில் செய்தி வெளியாகியிருந்தது. முன்பின் தெரியாத ஒருவன் அவனுக்கு உடம்பில் நாலைந்து இடங்களில் கத்தியால் குத்திவிட்டானாம். அந்தப் பிள்ளை நிமலின் சிநேகிதன். இருவரும் ஒரே வகுப்பில் தான் படித்தார்கள். கொலையுண்டிறந்த பையன் வீட்டவர் களால் வெறுத்தொதுக்கப்பட்டவன் என பஸ்ஸில் சிலர் பேசிக் கொள்வது எனக்குக் கேட்டது. பிணத்தைக்

கனத்தைக்கு எடுத்துச் சென்ற பொழுது விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களே மயானத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். ஆசிரியர்கள் எவரும் வரவில்லை. அவன் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படவிருந்த அடங்காப்பிடாரிப் பையன் என்று சரத் வந்து சொன்னான். “மகாமோசக்காரன் அப்பா. பள்ளிக்கூடத்தில் அவனுக்கு ஐ. ஆர். சீ. காரன் என்று பட்டம்.”

நான் நிமலிடம் “நீ செத்த வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது ஜாக்கிரதை. கனத்தைக்குப் போய் முகத்தைக் காட்டி விட்டு வந்துவிடு” என்றேன்.

“நான் போகத்தான் வேண்டும். அந்தப் பையன் என்னுடைய அத்தியந்த நண்பனாச்சே.”

“யாராயிருந்தாலும் போகாதேடா. நான் சொல்வதைக் கேள். பழகுவதற்கு நல்ல குடும்பமாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை, கடைசியில் உன்னையும் யாராவது கொலை செய்து விடுவார்கள்.”

“அதைப் பற்றி எனக்கு கவலையில்லை, நான் போகத்தான் வேண்டும்.”

“சரி சரி போடா பார்க்கலாம். அங்கே போய்விட்டு இந்த வீட்டுப் படி மிதிக்காதே. அவர்களுடைய வீட்டிலேயே தங்கிவிடு.”

“எனக்கும் இங்கே அதிக நாள் தங்குவதாக உத்தேசமில்லை.”

“என்னடா சொன்னாய், முணுமுணுக்காமல் சொல்ல வேண்டியதை கேட்கும்படி பலமாகச் சொல்லடா.”

“கேட்கும் படி தான் சொன்னேன்.”

“நிமல் வாயை மூடடா “என்று நான் கத்தினேன். “நீ எங்கேவேண்டுமானாலும் போ. நாங்கள் தடுக்கமாட்டோம். நீ இப்பொழுது பெரியவனாகி விட்டதாக நினைத்துக்

கொண்டிருக்கிறாய். அப்படித்தானே. பாம்புக்குப் பால் வார்த்து என்ன பயன்.” என்று சுமனாவதி துயரத் தோடு சொன்னாள். “தாய் தந்தையுடன் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்றாவது உனக்குத் தெரிகிறதாடா. உண ஜூட்டி, சீராட்டித் தாலாட்டிப் பெரியவர்களாக வளர்த்து விட்ட எங்களுக்கு இதுவும் வேண்டும். இன்னமும் வேண்டும்.”

“பிள்ளைகளுக்கு உணவும் உடையும் கொடுப்பது பெற்றோரின் கடமை. புரிந்ததா?”

“தாய்மார் இந்தச் சிறிய பணியைக் கூடச் செய்ய முடியாவிட்டால் பிள்ளைகளை எதற்காகப் பெற்றெடுக்க வேண்டும்?”

“எல்லாப் பெற்றோரும் எங்களைப்போல வீடு வாசல்களை விற்று பிள்ளைகளுக்காக உயிரைக் கொடுத்து பாடுபடமாட்டார்கள். அதை நீ நன்றாக அறிந்து கொள். உங்களைக் கிராமத்திலேயே வைத்து அரிச்சுவடி படிப்பித்து பால் மணம் மாறாத பருவத்திலேயே வேலைக்கனுப்பிப் பணம் சம்பாதித்திருக்கலாம். ஊர் தேசம் விட்டு இங்கு வந்து உங்களைக் கல்லூரிகளில் சேர்த்திருக்கத் தேவையில்லை. நாங்கள் அப்படிச் செய்தோமா? உங்களுக்கு எந்தவகையில் நாங்கள் குறைவைத்திருக்கிறோம். சொல் பார்க்கலாம். ஒருவேளை பட்டினி போட்டிருக்கிறோமா? பெரிய ஆள்போல் வந்துவிட்டார் கடமையைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு. தேவைக்கு அதிகமாகவே நாங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். நீ கெட்டழிந்து போவதற்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?”

“ஆமாம் நான் கெட்டுக்குட்டிச்சுவராய் போகிறேன். அதனால் என்ன? மாலினி அக்கா விஜேசுந்தரவுடன் ஊரைச் சுற்றி வலம் வருகிறாள். அதெல்லாம் உங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. நான் ஏதாவது செய்தால் தான் எல்லோருக்கும் உறுத்துகிறது.”

“டேய் அதிகப்பிரசங்கித் தனம் பண்ணாமல் உன்னுடைய வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போடா. மற்றவர்களின் காரியம் உனக்கெதற்கு.”

நானும் சுமனாவதியும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே நிமல் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். போகும் போது வாய்க்குள் ஏதோ முணு முணுத்துக் கொண்டு சென்றான். ஆனால் அது எங்களுக்குக் கேட்கவில்லை. செத்த வீட்டுக் காரியங்களில் பாதிக்கு மேல் நிமலின் தயவில் தான் நடந்தது. நிமல் இரண்டு மூன்று பேரைத் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டு, கனத்தைக்குப் போகும் பாதையின் இரு பக்கத்திலும் மரண அறிவித்தல் கடதாசிகளை ஒட்டிக் குருத் தோலைகளினால் அலங்கரித்தான். சுவப் பெட்டியை தார்ப்பாதை வரை தோளில் தாங்கி உதவி செய்தான்.

அன்று போனதற்கு நிமல் இரண்டு நாட்களாக வீட்டுக்கு வரவேயில்லை.

இன்னும் மூன்று மாதங்களில் எனக்கு ஐம்பத்தேழு வயதாகிவிடும். என்னுடைய சேவையை நீடிக்கும்படி இன்றோ நாளையோ திறைச்சேரிச் செயலாளருக்குக் கடித மொன்று எழுதவேண்டும். திரு. ரத்னபால அவர்கள் போனபிறகு புதிதாக வந்திருக்கும் தலைவரும் என்னோடு அன்பாகத் தான் இருக்கிறார். அவருடைய பெயர் டி. பி. விக்கிரமசிங்க, டி. பி. என்னும் எழுத்துக்கள் டிகிரி பண்டா என்பதைக் குறிக்கும். அவர் மலை நாட்டைச் சேர்ந்தவர். நான் பொய்களவு இல்லாமல் எட்டு மணி நேரமும் உண்மையாகச் சேவை செய்வதை அவர் அறிவார். சென்றவாரம் கண் ஆஸ்பத்திரிச் சந்தியில் நான் பஸ்சுக்காகக் காத்திருந்தேன். காரில் எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்த திரு. விக்கிரமசிங்க என்னைக் கண்டதும் காரை நிறுத்தினார். “மிஸ்டர் நந்தசேன ஏறுங்கள் ஏறுங்கள்” என்றார். நாலாபக்கமும் மனிதர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானோ சிங்கம் போல கம்பீரமாக காரில் ஏறி அமர்ந்தேன். அவர் என்னைப் பொரளையில் இறக்கிவிட்டுச் சென்றார். கந்தோரில் எந்தப் பிரச்சினை எழுந்தாலும் சீ. சீ. என்பக்கம் தான். நோய் நொடியென்று வீட்டில் தங்கும் பழக்கம் எனக்குக்

கிடையாது. ஆண்டவன் புண்ணியத்தில் இன்னும் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் என்னால் வேலை செய்ய முடியும்.

கடைக்குட்டிக்குச் சுகமில்லை. தொய்வு, உள்ளே இழுத்த மூச்சை வெளியே விடுவதற்கு முடியாமல் தத்தளித்தான். இவனைப் பார்ப்பவர்கள் பயந்து விடுவார்கள். இரண்டு மாதங்களாக ராஜகிரி மருத்துவ சாலையில் மருந்து வாங்கிக் கொடுத்து வருகிறேன். திடீரென்று நோய் முற்றிக் கண்கள் மேலே செருகிக்கொள்ளும். கைகால்கள் மரத்து விடும். பிறகு இரண்டு மூன்று நாட்கள் சுகமாக இருப்பான். சுமனாவதிக்கு இந்த நாட்களில் இரவில் தூக்கமில்லை. அவன் மெதுவாக முணங்கும் சத்தம் கேட்டாலே போதும். அவன் எழுந்து சென்று பார்ப்பான். பகல் பொழுதிலோ அவனை விட்டு அசையவே மாட்டான். நானும் வேலை முடிந்து வந்தால் வீட்டுக்குள்ளேயே சுற்றிக் கொண்டிருப்பேன். ஆபீசில் இருக்கும் போதும் சின்ன வனின் நினைவு வரும். எந்த நேரத்தில் என்ன விபத்து ஏற்படுமோ என்ற பயன் என்னுள்ளே வேரூன்றியிருந்தது.

கடைக்குட்டிப்பயல் முன்னர் போல தோட்டத்தில் உலாவுவதில்லை. எவரும் சொல்லி அவன் இப்படிச் செய்யவில்லை. தானாகவே நினைத்துத் தான் செய்தான். சிறுவயதில் அவனுடைய கதையே வேறு. இப்பொழுது மனிதர்களின் முகத்தில் விழிக்க விரும்புவதில்லை. ஈர்க்கும் போன்ற தனது கைகால்களைப் பார்த்துவிடுவார்களோ என்று வெட்கப்படுகிறான் போலிருக்கிறது. வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினர்களைத் தூரத்தில் கண்டவுடனேயே சமையலறைக்குள் போய் மறைந்து விடுவான்.

சுமனாவதி காலையும், மாலையும் விளக்கேற்றி தெய்வத்தை வணங்குவாள். அப்படிச் செய்தும் எங்கள் குடும்பத்துக்கு ஏதேனும் நன்மை கிட்டுவதாகத் தெரியவில்லையே. சில வேளைகளில் கடவுளைப் பற்றிக்கூட என் உள்ளத்தில் சந்தேகங்கள் தோன்றுவதுண்டு. போன ஜன்மத்தில்

செய்த பாவச் செயல்களின் பயனாக சின்னவன் நொண்டி யாகப் பிறந்திருக்கிறான், இது வாழ்க்கை முழுவதும் அனுபவித்துத் தீர்க்க வேண்டிய பெரிய தண்டனை. இது போதாதா? வேறு நோய்களும் வந்து சேரவேண்டுமா? இதை யார்தான் பொறுப்பார்கள்? அப்படி நினைப்பது கூடத் தவறோ என்று நான் எண்ணுவேன். முன்னொரு காலத்தில் மித்த விந்தகன் இதே போலத் தான் பாவங் களைத் தீர்த்துக் கொண்டானாம். அகழ்வாரைத் தாங் கும் நிலம்போல நானும் சுமனாவதியும் எல்லாக் கஷ்டங் களுக்கும் தலை கொடுக்க நேர்ந்துள்ளது. இரவில் தூங் காமல் விழித்திருப்பதால் அவளுக்கு நோய், நொடி ஏதே னும் வந்துவிடுமோ என்று நான் பயந்தேன். நானும் அவளும் துயரப் பொதிகளை உடைமைகளாக்கிக் கொண்டு இந்த பூலோகத்தில் பிறந்தோம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களாக நாம் அந்தப் பொதிகளை தோளில் சுமந்து கொண்டு வந்து விட்டோம். இந்தச் சுமையைக் கீழே இறக்கிவைக்கும் நாள் இந்த யுகத்தில் வராது. இந்தத் துயரச் சுமையின் பாரத்தால் கைகால்கள் வலுவிழந்து தானாக நிலத்தில் விழும்வரை அவற்றை ஒருவாறு இழுத்துச் செல்ல வேண்டியது தான்.

தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு போவதற்காக கிணற்றடிக்கு வந்த சுமனாவதி என்னைக் கண்டதும் நின்றாள்.

“கரோலிசை சமீபத்தில் சந்திக்கவில்லையா?”

“இல்லை இப்பொழுது இந்தப்பக்கத்தில் ஆளையே காணவில்லை.”

“இன்று புறக்கோட்டை பஸ்நிலையத்தருகில் கண்டேன் அம்மா” என்று சரத் சொன்னான். “வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தப்படி தனக்குத் தானே ஏதோ பேசிய படி மருதானைப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந் தான்.”

“ஐயோ பாவம், ஏதோ உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறானே அது போதாதா.”

“அம்மா இப்பொழுது அவனைப் பார்த்தீர்களானால் இனங்கண்டு கொள்வே மாட்டீர்கள். பெண்களைப் போலத் தலைமயிர் வளர்ந்திருக்கிறது. உடைகளோ பார்க்கச் சகிக்காது. சல்லடைபோல் நைந்து போயிருந்தன. காலில் ஒரு காயம் இருந்ததல்லவா? அந்த இடம் இப்போ கோரையாகிவிட்டது. அருகில் செல்ல முடியாது. ஒரே நாற்றம்.”

“கர்மம். கர்மம்” என்றவாறு சுமனாவதி கன்னத்தில் கைவைத்துக் கொண்டாள். உண்மையிலேயே இந்த மனுஷனுக்கு உறவினர் சகோதரர் என்று ஒருவருமே இல்லையா? மறுதலவை அவனைத் தெருவில் கண்டால் அழைத்து வாடா. அப்பாவின் பழைய கோட் அல்லது சட்டை ஏதாவது கொடுக்கலாம் புண்ணியம் கிடைக்கும்.

“ஆமாம் மறுமுறை சந்தித்தால் அழைத்து வந்து வயிறு நிரம்பச் சாப்பாட்டு போட்டு அனுப்பலாமென்று நினைத்திருக்கிறேன்.”

“ரொம்ப நல்லது.”

நித்திரைக்குச் சென்ற நான் நீட்டிநிமிர்ந்து படுத்திருந்து என் சிந்தனைக்குள் சிக்கவைப்பதற்கு ஏதாவது விஷயம் கிடைக்காதா என்று தேடலானேன். ஆனால் அப்படி எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. எதிர்காலத்தில் இன்னது செய்ய வேண்டுமென நான் எதையும் திட்டமிட்டு வைக்கவில்லை. அறையைப் போலவே என் உள்ளமும் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. நான் தலையை உயர்த்திச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன், வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கி விட்டார்கள். எங்கும் நிசப்தம் குடி கொண்டிருந்தது. தெருவில் இரண்டு மூன்று பேர் பேசிக் கொண்டு போகும் குரல் கேட்டது. ஒன்பது மணி சினிமாக் காட்சிக்குப்

போனவர்களாயிருக்க வேண்டும். 'அடுத்தவீட்டுப் பெண்' என்ற பெயர் அவர்களின் பேச்சில் அடிப்பட்டது. ராஜகிரியிலுள்ள நந்தன படமானிகைக்கு நிறையத் தமிழ்ப் படங்கள் வருவது வழக்கம்.

நான் நித்திரையாகிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது யாரோ விக்கி விக்கி அழும் குரல் கேட்டது. நான் கவனமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டேன். அந்தச் சத்தம் கூடத்துப் பக்கத்திலிருந்து தான் வந்தது. "யார் அங்கே அணுங்கிக் கொண்டிருப்பது?" என்று நான் கட்டிலில் படுத்திருந்த படியே கேட்டேன். மூச்சுப் பேச்சில்லை. கூடத்துக்குப் போய் விளக்கைப் போட்டுப்பார்க்கலாமா என்று நினைத்தேன். மாலினியின் அறைக்கதவில் ஒரு பாதி திறந்திருந்தது. அங்கிருந்து தான் விம்மல் சத்தம் கேட்டது. இரண்டு மூன்று தடவை பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். அவளிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. சுமனாவதியை எழுப்பி அவளுக்கு என்னவாயிற்றென்று பார்க்கும்படி சொன்னேன். மாலினி அழுதபடி நீண்ட பாரதம் வாசிப்பது கேட்டது. அதை அமைதியாக இருந்து கேட்பதற்கு என் உள்ளத்தில் பொறுமையில்லை. சுமனாவதி விவரம் அறிந்து கொண்டு வரும்வரை நான் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். மாலினி இரண்டு நாட்களாக ஆபீசுக்கும் போகவில்லை. உடல் நலமில்லையென்று சொல்லி வீட்டில் தங்கிவிட்டாள். இப்பொழுது நோய் அதிகமாகிவிட்டதோ தெரியவில்லையே. அப்படியானால் இந்த நேரத்தில் மருந்துக்கு எங்கேபோவது? ராஜகிரி மருத்துவசாலையும் இரவு எட்டுமணிக்கு மூடி விடுவார்களே. இந்த வேளையில் பெரியாஸ்பத்திரியைத் தவிர வேறெங்கேயும் மருந்து எடுக்க முடியாது.

சுமனாவதி வந்து என் தோளைத் தொட்டுப் பேசும் வரை அவள் என்னருகில் நிற்பது எனக்கே தெரியாது. பலதையும் பத்தையும் யோசித்ததில் என் மூளை குழம்பியிருந்தது. நான் பின்புறமாகத் திரும்பி மாலினி எங்கேயென்று பார்த்தேன். அவள் தாழ்வாரத்துக் கதவின்

திரைச்சேலைக்குப் பின்னால் மறைந்து தலைகுனிந்தவாறு நின்றிருந்தாள். அவளுடைய அழகைமட்டும் குறைய வில்லை. இடைக்கிடை கீழே குனிந்து சட்டையின் ஓரத்தால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வதைக் கண்டேன்.

“என்ன மகளே என்ன நடந்தது” என்று நான் கேட்டேன். அவளுடைய விம்மல் அதிகரித்தது. அவள் முகத்தை மூடிக்கொண்டு முன்னையதைவிடப் பலமாக அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

செய்வதறியாது நான் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன்.

“இனி அழுது என்ன பலன் மாலினி” என்று சுமனாவதி சொன்னாள். “நீ போய் படு நானும் அப்பாவும் அடுத்துச் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதைப் பேசி முடிவு செய்கிறோம்.”

“என்ன இது. எனக்கு எதுவும் புரியவில்லையே. என்னைப் பைத்தியமாக்க வேண்டாம் சுமனாவதி. என்ன நடந்ததென்பதை சுற்றி வளைக்காமல் சொல்லிவிடுங்கள்.”

“சத்தம் போடாமல் இருங்கள். பெண்களைக் காட்டிலும் மோசமாயிருக்கிறதே உங்கள் கதை.” என்று கூறியவாறு சுமனாவதி ஏதோ இரகசியமொன்றைச் சொல்ல விரும்புவள் போல என்னருகே வந்தாள். “அந்த விஜே சுந்தர இருக்கிறானல்லவா. அவன் மாலினியுடன் கோபித்துக் கொண்டானாம்.”

“ஏன்?”

“யாருக்குத் தெரியும்”

“காரணம் ஏதாவது இருக்க வேண்டுமே. இது என்ன மரத்திலிருந்து காய் விழுவதுபோல, திடீரென்று யாராவது கோபித்துக் கொள்வார்களா?”

“அவருடைய அம்மாவுக்கு இந்தச் சம்பந்தத்தில் விருப்பமில்லையாம். அம்மாவிடம் கேட்டுக்கொண்டா என் பின்னால் வந்தார்.” என்று மாலினி பொங்கிவரும் கோபத்தை அடக்க முடியாதவளாகக் கேட்டாள். “அதல்ல அவர் வேறெங்கேயோ ஒரு பெண் வைத்திருக்கிறார். சரியான கில்லாடிப் பயல்.”

“மாலினி மனிதர்களை இப்படி எடுத்தெறிந்து பேசாதேடி. பாவம் நீங்கள் இந்தப் பழக்கங்களை எங்கே கற்றுக் கொண்டீர்களோ தெரியாது. என்னவாயிருந்தாலும் அவனும் ஓர் ஆண்பிள்ளையல்லவா?”

“அம்மா வாயை மூடிக் கொண்டு இருங்கள். நாயை நாயென்று சொல்லாமல் வேறெப்படி அழைப்பது? நாளைக்கு அவருடைய ஆபீசுக்குப் போய் இப்படிக்கபட நாடகம் ஆடவேண்டாமென்று இரண்டு வார்த்தை சொல்லி விட்டு வரலாமென்று தான் இருக்கிறேன்.”

“உண்மையிலே நீ உன்னை யாரென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? நீ என்ன பெண்ணா அல்லது ஆணா.”

“மாலினி போகவேண்டாம் நானே போய் வருகிறேன்.”

“அப்பா எதற்குப் போக வேண்டும் வீணாகப் போய் அவர்களுக்கு அடிமைப்படத் தேவையில்லை.” அவரும் நாங்கள் போய் மன்னிப்பு கேட்போமென்று பெரிய துரைபோலப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்.”

“அப்படியென்றால் நீ என்ன தான் சொல்லுகிறாய் அந்தப்பிள்ளை உன்னை வெறுத்து நீயும் அந்தப் பிள்ளையை விரும்பவில்லையென்றால் நாங்கள் இங்கே கூப்பாடு போட்டு என்ன பலன்? வீணாக வாய் தான் வலிக்கும். ஊரில் ஆண்களுக்கா குறை? நீ அதை மறந்து விட்டுப் போய்த் தூங்கு. சுமனாவதியும் போ” என்று நான் சொன்னேன். “அவனைத் தெருவில் சந்திக்க நேர்ந்தால் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். காலிலிருக்கும் செருப்பைக் கழற்றி அறைகிறேனா இல்லையா பாருங்கள்,” என்றபடி மாலினி வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

மாலினி போனபிறகு, நான் நின்ற இடத்தில் அப் படியே உட்கார்ந்து விட்டேன். அதை நான் நினைத்துச் செய்யவில்லை. கால்கள் இரண்டும் தளர்ந்து போன தால் என்னையறியாமலே உட்கார்ந்து விட்டேன். முழங் கால்களுக்கிடையில் தலையைப் புதைத்தவாறு என்ன அநியாயம் நடக்கப் போகிறதோவென்று சிந்திக்கலானேன். விஜேசுந்தர எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போகத் தொடங்கி ஒரு வருடமாகப் போகிறது. அவர் மாலினிபால் காதல் வசப்பட்டுத் தான் வந்து போகிறார் என்பதை எல்லோ ரும் அறிவர். ஆரம்பத்தில் அவர் மாதம் ஒரு முறை அல்லது இரு முறை மட்டுமே மாலினியைப் பார்க்க வந் தார். போய் நாட்களில் மாலை நாலு அல்லது ஐந்து மணிக்கு வந்தால் இருட்டு முன் புறப்பட்டு விடுவார். காலையில் வந்தாலும் அப்படியே. சூரியன் உச்சிக்கு வரு வதற்கு முன் போய்விடுவார். அதிகநேரம் தங்குவதில்லை. அந்த நாட்களில் மாலினி பல தடவை வருந்திக் கேட்டுக் கொண்ட பிறகு தான் ஒரு வேளை சாப்பிடச் சம்மதிப் பார். வந்த காலோடு திரும்பியும் விடுவார்.

அந்தக்காலத்தில் அவரை ஓர் உத்தமர் என்று என்னி இருந்தேன். எங்களுக்கும் அவர்தான் ஒரே தஞ்சம். சுமனாவதியோ அவர் தூரத்தில் வருவதைக் கண்ட வுடனே பாதிவழியில் சென்று வரவேற்று அழைத்து வரு வாள். தேநீர் தயாரித்துக் கொடுப்பாள். செவ்விளநீர் வெட்டிக் கொடுப்பாள். சிகரட்டும் வாங்கி வைப்பாள், பலவந்தமாகச் சாதம் பரிமாறுவாள். மச்சம் மாமிசம் எது வும் வீட்டிலில்லாவிட்டால் யாரையாவது கடைக்கனுப்பி முட்டை வாங்கிப் பாகம்பண்ணிக் கொடுப்பாள். மேலதிக மாக ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் அவரை வீட்டில் தங்க வைப்பதற்குப் படாதபாடு படுவாள்.

திடீரென்று இந்தப் போக்கு மாறியது:

அவர் அகாலத்தில் கூட வீட்டுப்பக்கம் வந்து போகத் தொடங்கினார், அவருடைய போக்குவரத்துக்களைத் தடுப்பதற்கு எனக்கோ சுமனாவதிக்கோ எந்த

தேவையும் இருக்கவில்லை. அவர் மாலினியிடம் அசையாத நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். என்று தான் எல்லோரும் நினைத்தோம். போயாவுக்கு முந்திய நாள் ஆபீஸ் விட்டதும் அவர் மாலினியுடன் சேர்ந்தே வருவார். இரவுச் சாதம் பொங்கும்வரை இருவரும் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்து ஏதோ இரகசியம் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். வேறு மனிதர்களானால் இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர்தான் இளம் பெண்கள் இருக்கும் வீடுகளில் அதிகநேரம் தங்க மாட்டார்கள். விஜேசுந்தர முற்றிலும் புதுமையான மனிதர். சாப்பிட்ட பின்னராவது போகவேண்டாமா? அதுவுமில்லை. சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு இந்த ஜோடி “கரம்” விளையாடத் தொடங்கும். அல்லது பாண்டியாடுவார்கள். எங்களுக்குத் தூங்க முடியாது. விஜேசுந்தர இருப்பதால் தாழ்வாரத்துக் கதவையும் மூடவழியில்லை. மாலினிக்கு வெட்கம் ரோஷம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வயது வந்த இளம் பெண் என்ற நினைவே அவளுக்கு இல்லை. இரவுக்கும் பகலுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள். சிலசமயங்களில் விஜேசுந்தர நண்பரொருவரின் ஸ்கூட்டரை வாங்கிக்கொண்டு அகாலத்தில் வீட்டுப்படலையருகில் நிற்பார். முன்பக்கத்தில் ஒருவரும் தென்படாவிட்டால் ஓரிரு நிமிடங்கள் வரை வீட்டை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பார். ஒருவரும் வராவிட்டால் ஹோனை அடிப்பார். ஹோன் சத்தம் கேட்டுவிட்டால் போதும் மாலினி கையிலுள்ள வேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு ஓடிவருவாள். இப்படியான நாட்களில் தெருவிளக்குகள் ஏற்றப்படும் வரை இருவரும் படலையருகில் சந்தியா காலத்து மங்கிய ஒளியில் நின்று பேசுவார்கள். “என்ன இது தெருவில் நின்று பேசுகிறீர்களே. வீட்டிற்குள் இடமில்லையா?” என்று நான் கேட்பேன். “இல்லை அவர் ஒரு அவசரச் செய்தி சொல்லிவிட்டுப் போகவந்தார்.” என்று மாலினி பொய்யொன்றைப் புனைந்து விடுவாள். விஜேசுந்தரவுக்கு அவசரச் செய்தி சொல்வதற்குக்கூட ஒன்றரை இரண்டு மணித்தியாலங்கள் தேவைப்படுகிறதே. பஸ் நிலையங்களிலும் படமாளிகைகளிலும் கடைவீதிகளிலும் விஜேசுந்தரவும் மாலினியும் ஒன்றாகத் திரிவதை அடுத்த

வீட்டு சிரிசேன ஏழெட்டுத் தடவை கண்டிருக்கிறார். “இந்த விஷயத்தைத் தாமதிக்க வேண்டாம் சீக்கிரம் முடித்து விடுங்கள்” என்று அவர் எனக்கு புத்திகூட சொல்லியிருக்கிறார். இதைப் பின் போடுவது புத்திசாலித் தனமான காரியமல்லவென்று நான் தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றும் வரை மாலினிக்கு நினைவூட்டி வந்துள்ளேன். அவளோ என்பேச்சை ஒரு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. “இதெல்லாம் புளித்துப்போன பழைய கொள்கைகள் அப்பா, மணமுடிக்கவிருப்பவருடன் நெருங்கிப் பழக வேண்டும். அப்பொழுது தான் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளலாம். அதன் பிறகே இருவருக்குமிடையில் உறவு உண்டாகும்.” என்று மாலினி என்னுடன் வாதம் புரிந்தாள். சுமனாவதிக்கும் இது பாரதூரமான விஷயமாகத் தெரியவில்லை. எல்லோருக்கும் புளித்துப்போன பழங் கொள்கைகளின் அருமை இப்பொழுது தான் புரிகிறது. உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடுவது பெரியகாரியமல்ல. இருந்தும் ஏழெட்டு மாதங்களாக ஒரு வாலிபனுடன் சுற்றித் திரிந்த பெண்ணை மணமுடித்துக் கொடுப்பதென்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. பலரும் பலவிதமாகப் பேசுவார்கள். முற்காலத்தைப் போல இப்பொழுது ஜாதகத்தைப் பார்த்துக் கொள்வதோடு நிற்க மாட்டார்கள். முழுப் பரம்பரை பற்றியும் துருவித் துருவி ஆராய்வார்கள். மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஒற்றுப் பார்க்கும்பொழுது பெண்ணுடைய நடத்தைக் கேடுகள் எல்லாம் வெளிப்பட்டுவிடக்கூடும். மாலினி நடத்தைக் கெட்டவள் என்று அயலவர் மூலம் அறிய நேர்ந்தால் மாலினியின் கதி என்னவாகுமோ? ஆண்கள் சேற்றைக் கண்ட இடத்தில் மிதிப்பார்கள். நீரைக் கண்டால் கழுவிக்கொள்வார்கள். அவர்களில் ஏதாவது களங்கம் ஏற்பட்டால் நிரூபிக்க முடியாது. பெண்கள் அந்த வகையில் துரதிஷ்டசாலிகள். கடுகளவு குற்றம் நிகழ்ந்தாலும் போதும் எல்லாம் நாசமாகிவிடும். ஒருவரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

நடந்து முடிந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது என் உள்ளம் பிளந்து போகிறது. வாழ்க்கையை வெறுக்க தோன்றுகிறது. யாவும் பயனற்றவை என்ற

எண்ணம் எழுகிறது. இருந்தும் தொட்டாற் சுருங்கிக் கொடியைப்போல கஷ்டம் ஏற்படும் பொழுது கைகால் களை முடக்கிக்கொண்டிருக்க என்னால் முடியாது. தோன்றியுள்ள பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியது தான்.

“என்ன இது எப்பொழுது பார்த்தாலும் முகத்தைத் தொங்கப்போட்ட படி இதற்கெல்லாம் இப்படிச் சுவைப் பட்டால் முடியுமா? நீங்கள் பெண்ணாக மாறப்பார்க்கிறீர்களே.”

“எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை சுமனாவதி, தலையே குழம்பிவிட்டது. இதையெல்லாம் என்று தான் ஒன்று படுத்திச் சீராக்குவதோ தெரியவில்லை தெய்வமே.”

“என்றாவது ஒருநாள் அந்தக் கரோலிசின் கதிதான் உங்களுக்கும் ஏற்படும். கடைசியில் அங்கொடையில் போய்த் தங்கவேண்டியதுதான். இதோ இங்கே பாருங்கள். அந்த மனிதன் மாலினியை வேண்டாமென்றால் வேறு யாராவது ஒருவனைப் பார்த்து அவளைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டியது தானே எங்கள் கடமை. இதற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்தால் ஆகுமா? இப்படியொரு ஆண்பிள்ளையை நான் கண்டதேயில்லை. எதற்கும் அழத்தயாராக இருக்கிறீர்களே.”

“யார் அழுகிறார்கள்?”

“அது தான் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பியிருக்கிறதே” நான் புறங்கையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

“மாலினியும் சொன்ன பேச்சைக் கேட்காத பொம்மனாட்டி. சிலவேளைகளில் அவள் அந்தப் பிள்ளையுடன் சண்டைபோடுவது எனக்குச் சமையல் கட்டுவரை கூடக் கேட்கும். கத்தியால் குத்துவது போலச் சொல்லம்புகளை வீசுவாள். கோபம் வந்துவிட்டால் யார் எவரென்று தெரியாது. ஏன் எங்களையே ஏசுவது தெரியாதா.? போகப் போக விஜேசந்தரவுக்கே அவளுடைய போக்கு பிடிக்காமல் போயிருக்கலாம்.”

“இந்தக் காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிடும்படி நான் மாதக் கணக்காக உனக்குச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தேனே கேட்டாயா சுமனாவதி?”

“நான் என்ன செய்வது? நானும் மாலினிக்கு போதிய அளவு இதைப் பற்றி நினைவூட்டியிருக்கிறேன்? அவள் என்ன கைக்குழந்தையா? மற்றது நாங்கள் பிடித்துக் கொடுத்த மாப்பிள்ளையா? ஆண்பிள்ளையொருவனை நியமித்துக் கொண்டவளுக்கு மிகுதியையும் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா?”

“யார் செய்து கொண்ட வினையாக இருந்தாலும் ஈற்றில் எங்கள் தலையிலல்லவா சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது.” சுமனாவதி பெருமூச்சு விட்டாள். ஒன்றுமே பேசவில்லை.

தூங்கப் போனபோதும் என் சிந்தனை மாலினியைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது. அவளுக்கு நல்ல இடத்தில் சம்பந்தமொன்று பேசி ஒழுங்கு பண்ணும்படி டிங்கிரி பண்டாவுக்கு கடிதமெழுத வேண்டுமென எண்ணினேன். சுமனாவதிக்குத் தூரத்து உறவுக்காரரான இவர் இப் பொழுது கிராமத்தில் பெரிய வீட்டில் வசித்து வருகிறார். டிங்கிரி பண்டா என்னுடைய சொல்லைத் தட்டி நடக்க மாட்டார். அடுத்த வீட்டுச் சிரிசேனவிடமும் இதைப்பற்றி நினைவூட்ட வேண்டும். ஏனென்றால் தரகர் மூலம் தான் சுஜாதாவின் காரியம் நிறைவேறியது. சிரிசேன விடம் சொல்லி அந்தத் தரகரைப் பிடித்துக் கொள்ள லாம். எந்த நேரத்திலும் எனக்குக் கை கொத்துதவுவ வதற்கு ஆபீசில் ஏழெட்டு நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதுபோன்ற சந்தர்ப்பத்தில் என்னை நிச்சயமாகக் கைவிடமாட்டார்கள். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டியது தான் தாமதம். “ஏதாவது பிரச்சினை இருந்தால் எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். புரிகிறதா? இயன்றவரை உதவிசெய்ய நான் எப்பெழுதும் தயார். பண உதவியென்றாலும் சரிதான். மிஸ்டர் நந்தசேன எனக்கு எவ்வளவு உதவி செய்திருக்கிறீர்கள்,” என்று

ஜயவர்த்தன போனவாரங்கூட என்னிடம் சொன்னார்: மாலினி இன்னும் கடைந்தெடுத்த தங்கவிக்கிரகம்போல இருக்கிறாள். மெலிவுமில்லை பருமனுமில்லை. அவளுடைய தோற்றத்தில் என்னைக்காட்டிலும் சுமனாவதியின் சாயவே இருந்தது. பார்த்த பார்வையில் எவருடைய மனதையும் கவரக்கூடிய வசீகரம் அவளிடம் இருந்தது. நான் ஏன் வீணாக மனதை வருந்திக் கொள்ள வேண்டும்? விஜேசுந்தரவைக் காட்டிலும் நல்ல பையனாக ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்து இவளைக் கட்டிக் கொடுக்கலாம்.

சுமனாவதி தூங்கிவிட்டாள். வீட்டிற்குள் எந்தச் சந்தடியுமில்லை. நான் கட்டிலில் படுத்திருந்தபடி முகட்டுவளையை உற்றுப் பார்க்கலானேன். அறைக்குள் வெளிச்சம் வருவதற்காக இரண்டு தீராந்திகளுக்கிடையில் சதுரக் கண்ணாடித் தகடொன்று பொருத்தப்பட்டிருந்தது. அதனுடாக வெறுமையான ஆகாய வெளி தெரிந்தது. நீண்ட நேரமாக இமை கொட்டாமல் வானத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தேன். தாங்க முடியாத தனிமை என்னை வாட்டியது.

கலுவா வெளித் திண்ணையில் இருந்துகொண்டு யாருடைய வரவுக்கோ குரைத்தது. “புஹ்.....புஹ்.....” வருபவர் தெரிந்தவராக இருக்க வேண்டும். அது புதியவர்களைக் கண்டால் இதைவிடச் சற்று மிடுக்கான குரலில் தான் குரைக்கும். நான் கட்டிலில் படுத்திருந்தபடியே யாரது என்று கேட்டேன். “நான் தான் அப்பா” நிமல் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபடி பதிலளித்தான். அவன் வீட்டை விட்டுப் போய் நான்கு தினங்கள் கழிந்துவிட்டன. நிமல் உடைகளைக் களைந்து கொண்டிருக்கும் போது நான் சமையலறைக்குள் சென்று சோறு பரிமாறிக்கொண்டு வந்தேன். தண்ணீர்ச் செம்பையும், டம்ளரையும் அருகில் வைத்தேன். நான் சாப்பாட்டு மேசையை ஒழுங்கு படுத்தி முடியும் தறுவாயில் நிமலும் குளித்து விட்டு வந்தான். அவன் சாப்பிட்டு முடியும் வரை நான் சுருட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு தாழ்வாரத்

தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அவன் எங்கே போனான் என்பதைப் பற்றியோ. யாருடன் போனான் என்பதைப் பற்றியோ கேட்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இருக்கவில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் அவனுடைய போக்கு வரத்துக்களைப் பற்றி வீட்டில் எவரும் கவனிப்பதில்லை. சுமனாவதி காலையில் அறையைப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யும் போது அவனுடைய கட்டிலுக்கடியிலிருந்து எரிந்த சிகரட் துண்டுகளைப் பொறுக்கி எடுப்பான். சட்டை காற்சட்டைகளைக் கழுவும்போது மதுபானச் சாலைகளில் கொடுத்த பற்றுச் சீட்டுக்கள் அகப்படும். வாயைத் திறந்தானானால் வெறும் திண்ணைப் பேச்சுத் தான். “சும்மா ஜமாய்க்காதேடா. வாடா ஒரு கை பார்க்கலாம்.” பேச்செல்லாம் இதே பாணியில் தான் நடக்கும். சென்ற பூரணை தினம் பெரிய சண்டை மூண்டு விட்டது. சின்னவனின் உண்டியலிலிருந்து பணம் எடுக்க வேண்டாமென்று நான் நிமலிடம் தயவாகக் கேட்டுக் கொண்டேன், உடனே அவன் மேசையிலிருந்த பூச் சாடியை எடுத்து எனக்கு எறிந்தான். அதிஷ்டவசமாக ஜாடி என்மேல் படவில்லை. காயமின்றித் தப்பிக் கொண்டேன். அது கதவில் பட்டுச் சுக்குநூறாகியது. என்மேல் பட்டிருந்தால் இந்நேரம் என் கதையே முடிந்திருக்கும்.

நிமல் ஏழெட்டு மாதங்களாக கமதவத்தையில் ஒரு பெண்ணுடன் சிநேகம் கொண்டிருந்தான். அவளுடைய பெயர் சோமா. இந்தக் கூத்தை நிறுத்திவிடும்படி நானும் சுமனாவதியும் எத்தனையோ தடவை இரங்கிக் கேட்டிருக்கிறோம். நிமலுக்கு எங்களைவிட சிரிசேனவிடம் அன்பு அதிகம். ஆகவே அவர் மூலமும் நிமலுக்கு அறிவுரை கூறினேன். ஆனால் அதெல்லாம் ஆற்றில் கரைந்த புளியாயிற்று. ஒரு பலனும் கிட்டவில்லை. இருவருடைய சிநேகிதமும் இப்பொழுது நன்கு இறுகிவிட்டது. கொலைச் செய்தி எப்படி ஊரில் பரவிடுமோ அப்படியே இதுவும் பரவலாயிற்று. நிமல் வாரம் ஒரு தடவை அவளைப் பார்க்கப் போவான். துறவிகள் பிச்சை ஏற்கப் போவதைப்போல பூரணை நாட்களில் அவளிடம் போகத்

தவறுவதேயில்லை. சில நாட்களில் மாலையில் போனால் மறு நாள் தான் வருவான். தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று தினங்கள் தங்குவதுண்டு, பெண்வீட்டார் இதைப் பார்த்தும் பார்க்காதவர்கள் போலிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு யோகந்தான். நிமலைப் போன்ற இளைஞன் கிடைப்பது துர்லபம் என்பதை அவர்கள் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். எந்தவகையில் பார்த்தாலும் சோமா நிமலுக்குப் பொருத்தமானவனல்ல. அவள் மருதானையில் பயிற்சிக் கழக மொன்றில் படித்து வந்தாள். பாடசாலைகளிலிருந்து விலக்கப்பட்ட நடத்தை கெட்ட பிள்ளைகள் தான் இந்தக் கழகத்தில் பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். இவள் சுமார் ஒரு வருடத்துக்கு முன்னரே பயிற்சிக் கழகத்திலிருந்து நீங்கிவிட்டாள். அதைவிட்டு விலகிய நாள் முதல் கொடாரோட்டிலுள்ள தையல் கடையொன்றில் வேலைக் கமர்ந்திருந்தாள். அவளுடைய நடையுடை பாவனைகளைக் கண்ட எவருடைய மனமும் பேதலித்து துர்மார்க்கத்தில் சென்றுவிடும். அவள் தனி நிறத்திலமைந்ததும் உடம்புடன் ஒட்டியதுமான சட்டைகளைத்தான் அணிவது வழக்கம். சட்டையின் நிறத்துடன் பொருந்தும் படியாக செருப்பும் அணிந்து கொள்வாள். தலைமயிரை நாடாவால் கட்டி நெற்றியில் சிவப்புப் பொட்டிட்டுக் கொள்வாள். இதழ்களுக்கும் லேசாகச் சிவப்புச் சாயம் பூசுவாள். இவ்வளவு செய்தும் ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசமாட்டாள். அவளைப் பற்றிய கெட்ட கதைகள் வெலிகட முழுவதும் பிரசித்தம். ஆனால் தெருவிலிறங்கி நடக்கும் பொழுதோ பதிவிரதை போல் காட்டிக் கொள்வாள். அக்கம் பக்கம் பார்க்க மாட்டாள். இடைக்கிடை, கமத்தவத்தைக்குத் திரும்பும் சந்தியருகில் நான் அவளைச் சந்திப்பதுண்டு. நந்தசேனமாமாவேலை முடிந்து வருகிறீர்களா? என்று வழிமறித்துக் கேட்பாள். அவளை அலட்சியம் செய்ய முடியாததால் ஏதும் பேசாமல் புன்சிரிப்புடன் என் வழியே சென்று விடுவேன். அவளிடமிருந்து பரிசாகக் கிடைத்த தலை யணை உறையொன்று நிமலின் கட்டிலுக்குப் போடப்பட்டிருந்தது. அதில்

பூக்களும் குட்நைட், ஸ்வீட் டீம்ஸ், குட்லக் என்னும் வாக்கியங்களும் வெவ்வேறு நிற நூலினால் தைக்கப்பட்டிருந்தது. சுமனாவதி நிமல் இல்லாத நேரங்களில் அறைக்குப் போய் அந்தத் தலையணைகளைத் தொட்டுத் தடவிப் பார்ப்பாள். சோமா தையல் கலையில் மகா கெட்டிக்காரி என்பதில் சந்தேகம் இல்லை என்று சொல்வாள். சுமனாவதிக்கு நல்ல மனம், யாராவது கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டுப்போனால் கூட அவரைத் திட்டமாட்டாள். கிராமத்திலிருந்த காலத்தில் நானும் இப்படித்தான் நினைத்தேன். உலகத்தில் கெட்டவர்களே கிடையாதென்பது தான் என் எண்ணாமாயிருந்தது. ஆனால் இன்று எனது எண்ணங்கள் மாறிவிட்டன. உலகத்தில் கெட்டவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். சோமா இந்த வகையைச் சேர்ந்தவள். நிமலை எங்களிடமிருந்து பிரித்துக் கொள்வதற்கு அவள் முயற்சி பண்ணுகிறாள். அவளையொட்டி என் உள்ளத்தில் எள்ளளவு கூட இரக்கம் உண்டாகவில்லை.

நான் சோமாவை ஏசும் பொழுதெல்லாம் “அந்தப் பெண்ணை ஏன் குறை சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று சுமனாவதி என் பேச்சுக்குக் குறுக்கே பாய்வாள். “அவள் என்ன பலாத்காரமாக வந்து இழுத்துக் கொண்டு போனாளா? எங்கள் பையன் தான் அவளே தஞ்சமென்று கிடக்கிறான். எங்களுக் எங்கள் பிள்ளை பெரியவனாகத் தெரியலாம். அவர்களுக்கு அவர்களுடைய பெண் அருமையாக இருப்பாள்.”

“தெரியாத விஷயங்களைப் பற்றி அதிகம் பேசாதே சுமனாவதி. ஊரார் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதைத் தெருவில் இறங்கி சற்று விசாரித்துப்பார்.”

ஊர் வாயை மூடமுடியுமா கோயில் குருக்களுக்குக் கூட கதை கட்டி விடுகிறார்களே. நிமல் துறவியா என்ன?

“நிமலை அவள் தான் கெடுத்துவிட்டாள்.”

“ஊரில் உலகத்தில் உள்ளவர்களைத் திருத்துவதற்கு முன் எங்கள் வீட்டிலுள்ளவர்களைத் திருத்தப் பார்ப்போம்.”

நான் பேசாமல் முன் புறத்துக்கு வந்தேன்.

“என்ன தான் ஏசினாலும் பேசினாலும் உங்களுக்கு நிமலிடம் நிறைய அன்பிருக்கிறது.” என்று சுமனாவதி சிரித்தபடி சொன்னாள்.”

மாலினியைப் பெண்பார்ப்பதற்கு மூன்று நான்கு மாப்பிள்ளைகள் வந்தார்கள். அவர்களில் இருவரை மாலினிக்குப் பிடிக்கவில்லை. மிகுதி இருவரில் ஒருவர் அம்பலங்கொடையில் பெரிய வியாபாரி. மற்றவர் கம்பளைப் பக்கத்தில் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக இருக்கிறார். அம்பலங்கொடை மாப்பிள்ளைக்கு சிவந்த மேனி. அழகானவர். இருந்தும் எனக்கு அவரைப் பிடிக்கவில்லை. வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே சாராய நெடி மூக்கைப் பிளந்தது. அந்தக் கணமே எனக்கு அவரிடம் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. ஈற்றில் கம்பளைச் சம்பந்தம் முடிவாகியது. சிரிமான அவசரக்காரனல்ல என்பதைப் பார்த்த பார்வையிலேயே புரிந்து கொண்டேன். அம்பலங்கொட இளைஞரைப்போல அதிக அழகில் லாவிட்டாலும் அவரைவிடச் சாந்தமானவர். அவர் வெள்ளைச் சூட் அணிந்து ஓரமாக நின்றார். தேநீர் குடிப்பதற்கு மேசையருகில் வந்து உட்கார்ந்த பொழுது மிகவும் வெட்கப்பட்டார். அதிகம் பேசவில்லை. எதையும் அளவோடு நிறுத்திக்கொண்டார். சுமனாவதி பொங்கிவரும் சந்தோஷத்தோடு “அருமையான இளைஞன்” என்று பாராட்டினாள். ரொம்ப அடக்கமானவன் போல் தெரிகிறது. மாலினியைச் சம்மதிக்க வைக்க முடிந்ததும் அதிஷ்டம் தான். அவரிடம் மாலினியைப் பிடித்திருக்கிறதா என்று கேட்டபொழுது அவர் வெட்கத்தோடு உடம்பைக் கோணிக்கொண்டாரேயன்றி எதுவும் பேசவில்லை. மறுநாள் தான் அவருடைய விருப்பத்தை அறியக் கூடியதாயிருந்தது. நான் வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே சுமனாவதி ஓடோடி வந்து “மாலினியும், சிரிமானவை மணக்க விரும்புகிறாள்” என்றாள்.

நிமல் மாலினியுடன் என்னதான் மனஸ்தாபனங் கொண்டிருந்தாலும் கலியாண வீட்டு வேலைகளில் பெரும் பகுதியை அவன் தான் கவனித்தான். ஏழெட்டு நண்பர்களைத் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டு வீட்டைச் சுத்தஞ் செய்தான். தோட்டத்து வேலியோரம் நின்ற பூஞ்செடிகளை ஒரே மட்டத்துக்கு வெட்டி விட்டான். அன்னுடைய நண்பர்களிலொருவன் குருத்தோலையினால் மணவறை செய்தான். திருமண அழைப்பிதழ்களை அச்சடிக்கக் கொடுத்ததும், பொரளையில் வை. எம். பீ. ஏ. மண்டபத்தைத் திருமணத்துக்காக ஒதுக்கியதும் எல்லாம் நிமல் தான். நிமலுக்கு நன்கு அறிமுகமான வெலிகடை சந்தி முதலாளியொருவர் மாலினியின் கல்யாண ஊர் வலத்துக்கு இலவசமாகக் கார் கொடுத்துதவினார். அது ஓபல் வகையைச் சேர்ந்தது.

மாலினி நேற்றிலிருந்து ஆபீசுக்கு லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டில் தங்கினாள். சிறைக்குள் போட்டுப் பூட்டியது போல அறையே தஞ்சமென்றிருந்தாள். எப்பொழுது பார்த்தாலும் தையல் வேலை தான். திடீரென்று கையில் வைத்துத் தைத்துக் கொண்டிருக்கும் துண்டை எடுத்துக் கொண்டு சமையலறைப் பக்கமாக ஓடுவாள். அம்மா இதோ பாருங்கள் இந்தச் சட்டை எப்படி? என்று கேட்பாள். தாபால்காரன் வரும் சத்தம் கேட்டால் போதும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் சரி குடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் சரி எல்லாவற்றையும் போட்டுவிட்டு முற்றத்துக்கு ஓடுவாள். எதிலும் ஒரே அவசரம். சிலவேளைகளில் தனக்குத் தானே சலித்துக் கொள்ளும் சத்தம் எனக்குக் கேட்கும். சுமனாவதியோ அவளை ஒரு வேலையும் செய்ய விடமாட்டாள். 'போ போய் உன்னுடைய வேளையை பார் என்பாள். தேநீர் வேளையில் தேநீர்க்கிண்ணத்தைக் கொண்டு போய் மாலினியின் கையில் கொடுப்பாள். நேரகாலத்துடன் தட்டில் சோறு பரிமாறிக் கொண்டு போய் மாலினியின் கையில் கொடுத்து, அவள் சாப்பிட்டு முடியும் வரை கதவருகில் உட்கார்ந்திருப்பாள். "மிச்சம் விடாமல் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடு" என்பாள்.

அதற்கு மாலினி “இவ்வளவையும் எப்படிச் சாப்பிடுவது” என்று அடம்பிடிப்பாள். “சரிதான் ஊட்டிவிடவா சொல்லுகிறாய்” என்று சுமனாவதி தொடர்வாள். தாயும் மகளும் தினமும் இரண்டு மூன்று தடவை இப்படிப் பேச்சுப்பட்டுக் கொள்வது வழக்கம். சில வேளைகளில் நான் போய் மாலினியைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பேன். அவளுடைய அறை தையல் கடை போலக் காட்சியளிக்கும். வெவ்வேறு வடிவங்களில் துணிகள் நிலத்தில் குவிந்திருக்கும். அது என்ன? சட்டை? இவை தலையணை உறைகள், இவ்வளவு அதிகம் எதற்கு என்பேன். அவள் சிரிப்பாள். “பிறகு தைக்க முடியாமல் போய்விடும். அப்பா,” “ஆமாம். ஆமாம் இப்பொழுது செய்து கொண்டால் தான் உண்டு.” என்று சுமனாவதியும் பக்கப்பாட்டு பாடுவாள். அதுவும் உண்மை தான். மாலினியைப் பார்க்கும் பொழுது எனக்கு அவளுடைய குழந்தைப் பருவம் நினைவுக்கு வரும். ஆறேழு வயதில் அவளைப் போன்ற குறும்புக்கார பெண் குழந்தை சிங்களப் பாடசாலையிலேயே இல்லையென்று தான் சொல்ல வேண்டும் அவள் ஆண்பிள்ளையைப் போல மரம் ஏறுவாள், சடுகுடு ஆடுவாள். பிள்ளைகளுடன் ஏச்சுப்பட்டு அடிபடுவாள். சிலேட் குச்சியினால் கண்ணில் குத்துவாள். கோபம் வந்தால் அணிந்திருக்கும் உடைகளைக் கிழித்துவிடுவாள். அவளைக் கட்டுப்படுத்துவது பகீரதப் பிரியத்தனம் தான். அந்த மாலினியா நாளைக்கு மணப் பெண்ணாகப் போகிறாள். எனக்கு நம்ப முடியவில்லை.

திருமணத்தன்று மாலினியை அழைத்துக் கொண்டு பொறளைக்குப் போகும் சமயம் தெருவில் ஓரளவு நெருக்கடி இருந்தது. முகூர்த்த நாளாக இருந்தபடியால், வழமைக்கு மாறாகத் தெருவில் வாகன சஞ்சாரம் அதிகமாக இருந்தது. இராஜகிரி தாண்டும் வரை நடந்து செல்லும் வேகத்தில் தான் காரை ஓட்டினார்கள். “அதோ கரோலிஸ்” சுமனாவதி விரலை நீட்டிக் காட்டினாள். “எங்கே, எங்கே” என்று நான் கேட்டேன். “அதோ அரசமரத்தடியில்,” கரோலிஸ் தெருவோரமாக

நின்றபடி கண்களை அகலத் திறந்து மாலினியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் இரண்டு மூன்று தடவை கைகளை அசைத்தேன். இருந்தும் அவன் என்னை இனங்கண்டு கொள்ளவில்லை. கார்வரிசை கண்களை விட்டு மறையும் வரை அவன் பார்வையை அகற்றியிருக்க மாட்டான் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

வை. எம். பீ. ஏ. மண்டபத்துக்குள் போய் உட்கார்ந்த தும் ஏதோ புதிய உலகத்துக்குள் பிரவேசித்தது போன்ற உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. நிமலுடைய அலங்கார வேலைகள் பிரமாதமாக இருந்தன. முழு அலங்காரமும் குருத்தோலைகளினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. வான வில்லை ஒத்த நிறங்களில் வண்ண வண்ணச் சேலைகளும், சட்டைகளும் காற்சட்டைகளும் அணிந்த பெண்களும், ஆண்களும் மேசையைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களில் சிலர் என்னுடைய நண்பர்கள். வேறு சிலர் மாலினியின் கந்தோரில் வேலை செய்பவர்கள். எல்லோருடைய முகத்திலும் மகிழ்ச்சிப் புன்னகை நிறைந்திருந்தது. சுமனாவதியோ எதிர்ப்படும் எல்லோருடனும் பேசிக் கதைத்தாள். ரத்னபால ஐயா போவதற்குப் புறப்பட்ட வராக எழுந்து வந்து கையைப் பற்றினார்.

“இவள் மிஸ்டர் நந்தசேனவின் மூத்தமகளா?”

“ஆமாம் சார்”

“பெற்றோரின் கடமை இதுதான். என்ன நான் சொல்வது சரி தானே? எங்களால் சாத்தியமானவரையில் அவர்களுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையை முன்னேற்றி விடவேண்டியது தானே.”

“ஆமாம் சார்.”

“என்னிடமும் திருமணத்துக்குத் தயாராக ஒரு பிள்ளை இருக்கிறாள்: அவள் தான் எல்லோருக்கும் இளையவள். நான் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெறுவதற்கு முன் அவளையும் ஒரு இடத்தில் சேர்ப்பித்துவிட்டால் நிம்மதியாக இருக்கலாம்.”

“நானும் அடுத்த வருடம் ஓய்வு பெறுகிறேன் சார்.”

“ உண்மையாகவா? இப்பொழுது உங்களுக்கு என்ன வயதாகிறது? ”

“ ஐம்பத்தொன்பது.”

“ உங்களைப் பார்த்தால் அவ்வளவு வயதுக்காரர் என்று தெரியவில்லையே ” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் சிரிக்க லானார்.

“ சார் புறப்படப் போகிறீர்கள் போலிருக்கிறதே.”

“ ஆமாம் போய் வருகிறேன். ஓய்வு கிடைக்கும் பொழுது அந்தப் பக்கம் வந்து போங்கள்.”

“ சரி.”

நான் கைகளைக் கூப்பி மரியாதை செய்தேன்.

அவர் மெதுவாக மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார். நான் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். மணி ஐந்தேகால். மாலினி ஐந்தரை மணிக்குத் தான் புறப்படுகிறாள். ஒவ்வொருவராக வந்து எனக்கு மரியாதை செலுத்தி விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். “நாங்கள் போகிறோம். மிஸ்டர் நந்தசேன, நாங்கள் போய் வருகிறோம். நாங்கள் வரட்டுமா,” என்னும் கோஷமே என்னைச் சுற்றிக் கேட்டது. என் வாயிலிருந்து என்ன வார்த்தைகள் வெளி வந்தனவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆயிரமாயிரம் கைகள் வந்து என் கையைப் பற்றுவதை மட்டும் தான் உணர்ந்தேன். வெளியே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கார்களின் கதவுகள் அடிபடும் சத்தம் கேட்டது. செருப்புச் சப் பாத்துகளின் ஓசை சிறிது சிறிதாக மங்கித்தேயத் தொடங்கியது. மனிதரின் பேச்சுக் குரலும் சிரிப்பொலியும் தூரத் தூரச் சென்று மண்டபம் மெல்ல மெல்ல வெறுமையாகியது. சிற்றுண்டித் தட்டுகள் வெறுமையாகிக் கிடந்தன. ஐஸ்கிரீம் கிண்ணங்கள் வெறுமையாகிக்

கிடந்தன. மேசை கதிரைகள் வெறுமையாகின. எங்கும் ஒரே வெறுமைக்கோலம். குருத்தோலை அலங்காரங்களும் கணத்துக்குக் கணம் வாடிவதங்குவது தெரிந்தது. நான் புகைத்துக் கொண்டிருந்த சிகரட் துண்டு இரண்டு தடவையாகக் கை இடுக்கு வழியாக நழுவி கீழே விழுந்தது. நான் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு ஒருவரும் அறியாவண்ணம் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டேன். மாலினி என்னருகில் வந்து விழுந்து வணங்கினாள். இவ்வளவு நேரம் அடக்கி வைத்திருந்த கண்ணீர் மடை திறந்த வெள்ளமாகப் பாய்ந்தது. அடிமனத்திலிருந்து அழுகை வெடித்து வெளிவரப் பார்த்தது. நான் கைக் குட்டையை எடுத்து வாய்க்குள் புதைத்துக் கொண்டு தலை குனிந்தபடி நின்றேன். எனக்குப் பின்னால் யாரோ விம்மும் சத்தம் கேட்டது. நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். சுமனாவதி முகஞ்சிவக்க அழுதுகொண்டிருந்தாள். வீட்டுக்குப்போய் வெகுநேரமாகும் வரை அவளுடைய அழுகை நிற்கவில்லை.

நிமல் எங்கே போனானோ தெரியாது. கமதவத்தை சோமாவையும் கூட்டிக் கொண்டு எங்கோ போய்விட்டான். இந்தச் செய்தி வெலிகடை மூலைமுடுக்கெங்கும் பரவியது. நிமல் யாரோ ஒரு பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடிவிட்டானாம். சின்னஞ் சிறுசுகள் கூட இதைப் பற்றிப் பேசின. மாலினியின் திருமண நாளன்று பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் அவனைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்தேன். கலியாணச் சந்தடியில் எல்லோரும் அவனை மறந்துவிட்டார்கள். அன்று இரவு சாப்பாட்டு வேளையிலும் அவனைக் காணவில்லை. எப்பொழுதும் அங்கும் இங்கும் ஓடிக் கொண்டிருப்பதால் எவரும் அவனை இலட்சியம் செய்யவில்லை. சிலசமயங்களில் தொடர்ச்சியாக மூன்று நான்கு நாட்கள் வீட்டுக்கு வராமலிருப்பதுமுண்டு. ஆகவே இன்று வருவான் நாளை வருவான் என்று விரல் விட்டு எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். இருந்தும் அவனோ வருவதாகத் தெரியவில்லை. சோமாவும் அதே நாள் இரவு வீட்டை விட்டு ஓடிவிட்டான் என்ற செய்தி ஒரு வாரத்தின் பின் தெரிய வந்தது. இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட பிறகு தான் நிமல் திரும்பி வரும் உத்தேசமின்றி ஒரேயடியாகப் போய்விட்டான் என்ற விஷயம்

எனக்குப் புலப்பட்டது. அவர்கள் இருவரும் நீண்டகாலமாக இந்தத் திட்டத்தை வகுத்துச் செயல்படுத்தியிருக்கவேண்டும். மாலினியின் திருமண நாளன்று வீடு அமளிதுமளிப்படும். எவரும் நிதானமாகச் செயல்பட மாட்டார்கள். எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே வெளியேறிவிடலாம் என்று சோமாவும் நிமலும் நினைத்திருக்கலாம். அவர்கள் புறப்பட்டுப் போய் இன்றுடன் இரண்டு வாரங்களாகிவிட்டன. அவர்களைப் பற்றி ஒரு துப்பும் கிடைக்கவில்லை. ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூன்று பேர் வீதம் செய்தி அறிந்து செல்ல இன்னும் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். “நிமலைப் பற்றிச் செய்தி ஏதாவது கிடைத்ததா?” “நிமல் வரவில்லையா மாமா?” கடிதம் அனுப்பவில்லையா “இப்படிக் கேட்டவர்கள் எல்லோருக்கும் நான் ‘இல்லை’ என்ற ஒரே பதிலைத் தான் சொன்னேன். சுமாவதிக்கோ இந்தப் பேரிடியைத் தாங்க முடியவில்லை. அவள் அழுகை ஓயவில்லை. நிமல் போன நாளிலிருந்து சரியான சாப்பாடும் இல்லை. எந்த நேரம் பார்த்தாலும் யோசித்துக் கொண்டே இருப்பாள். நான் ஆபீசிலிருந்து வரும் பொழுது ஏதாவது செய்தி கொண்டு வருவேனா என்று வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருப்பாள்.

“என்னங்க ஏதாவது தெரிந்து கொண்டீர்களா?”

“இல்லை.”

“இருவரையும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று நிமலின் புகைப்படத்தோடு பத்திரிகையில் செய்தி கொடுத்தால் என்ன?”

“உனக்கென்ன பைத்தியமா? சின்னப் பிள்ளையாயிருந்தால் பரவாயில்லை, ஊர் சிரிக்குமே” என்றேன். “என்றாவது வராமலா இருக்கப் போகிறான்?”

“வரும் வரை எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.”

“இல்லை வந்துவிடுவான்.”

“பாவம் நிமல்: மாலினியின் கலியாண நாட்களில் ரொம்பப் பாடு பட்டான். எவ்வளவு தான் அடம்பிடித் தாலும் அவனுக்கு நல்ல மனம்.”

சுமனாவதி அழத் தொடங்கிட்டாள். நானோ செய்வ தறியாது திகைத்தேன். “அழுவதனால் என்னபலன் சுமனாவதி? நிமல் நாளை அல்லது மறுநாள் எப்படியும் வந்து விடுவான்.” என்று நான் ஆறுதல் சொன்னேன். நானும் அடுத்த வீட்டு சிரிசேனவும் நிமலைப் பற்றித் தகவல் அறிந்து வருவதற்காக இரண்டு மூன்று நாட் களாக அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்தோம்.

ஒருவருக்கும் விஷயம் தெரியவில்லை “நிமலா? ஆச்சரிய மாக இருக்கிறதே. நம்பமுடியவில்லையே?” என்ற பல்ல வியைந் தான் எல்லோரும் பாடினார்கள். ஈற்றில் வெலி கட பொலிசில் பணியாற்றும் ஒரு பொலிஸ்காரரிடம் நான் இந்த விஷயத்தைச் சொன்னேன். அதுவும் பயனற் றுப் போய்விட்டது. ‘நிமல் வயது வந்த இளைஞ னல்லவா? தான் விரும்பியவருடன் போவதற்கு அவனுக் குச் சுதந்திரம் உண்டு. பெண்பிள்ளைக்கு என்ன வயது? இருபத்து மூன்று. அப்படியானால் ஒன்றும் செய்ய முடி யாது. இருவரும் வயது வந்தவர்களே.” என்று அவர் சொன்னார். கந்தோரில் வேலை செய்யும் போதும் என் மனம் பலதையும் எண்ணி அலைபாய்ந்தது. நிமல் இந் நேரம் எங்கே இருப்பானோ? மாலினி எப்படியோ? நான் ‘பைலைப்’ புரட்டியபடி சிந்தித்தேன். டெலிபோன் மணி அடிக்கும். காற்றாடி சுழலும். மணி ஒலிக்கும். எனக்கோ, எதுவுமே கேட்காது. பஸ் கியூவில் நிற்கும் போதும் இதே கோலந்தான். நான் ஏதாவதொரு கட்டி டத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பேன். அவ சரமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் என் காலை மிதித்துவிடுவான். நான் திடுக்கிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்ப் பேன். அந்த குறுகிய காலத்துள் நாலைந்து பஸ்கள் போய் விடும். மனம் குறாவளியில் அகப்பட்ட கப்பல் போல் திக்குமுக்காடியது. உண்ணும் உணவு கூட உடம்பில் சேராதாம்.

சரத்துக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. வேலை முடிந்து வந்த கையோடு சுமானாவதியையும் என்னையும் ஒரே யடியாக ஏசத் தொடங்கிவிட்டான். நான் செவிடன் போல அறைக்குள்ளே பதுங்கிக் கொண்டேன்.

“இப்படி நடக்குமென்று நான் எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். ஒவ்வொருத்தன் செய்யும் சண்டாள வேளையினால் தெருவில் இறங்கி நடக்க முடியவில்லை.”

பதிலுக்குச் சுமானாவதி “தெருவில் நடக்க முடியா விட்டால் பறந்துபோ. இப்பொழுது தான் உனக்கு இறகு கள் முளைத்து விட்டனவே” என்றாள்.

“அது ஒன்றுதான் பாக்கி. அல்லது நானும் அங்கொ டைப் பக்கத்தில் விடுதி பார்க்க வேண்டியதாகி விடும்”. விஜேசுந்தர மாலினியை மணக்காமல் போனதற்குக் காரணம் யாதாயிருக்குமென கொஞ்சக் காலமாக எங்கும் ஒரே பேச்சாக இருந்தது. அந்த விஷயத்தை இவர்கள் ஒருவாறு மறந்துபோயிருக்கும் பொழுது இன் னொரு சங்கடம் உருவாகியிருக்கிறதே. எனக்கு வருகிற கோபத்துக்கு” என்று சரத் எல்லோருக்கும் கேட்கும் படியாகச் சொன்னான். “அம்மாவுக்கு என்ன? அம்மா வீட்டை விட்டு வெளியே போகமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு பயலும் கேட்கும் குறுக்கும் கேள்விகளுக்கு நானல்லவா பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

“டேய் சரத். வாயை மூடப் போகிறாயா இல்லையா? இங்கே இருக்க முடியாவிட்டால் நீயும் போய்விடு. எல்லோ ரும் போய் விடுங்கள்.”

“ஆமாம் அந்த யோசனை எனக்கு வந்து நீண்டகால மாகிவிட்டது.”

“நிஜமாகவா? அப்படியானால் போய்விடு. அதோ கதவு திறந்திருக்கிறது. இன்னும் ஏன் நிற்கிறாய்? உன்னு டைய வேலைகளுமெல்லாம் முடிந்து விட்டதே. தொழில் கிடைத்துவிட்டது. ஒரு பெண் இல்லாதது தான் குறை.”

சுமனாவதி வாய்க்குவந்தபடி ஏசினாள். “இல்லை
இல்லை எல்லாம் எங்கள் குற்றம். உங்கள் கண்களைத்
தேவைக்கதிகமாகத் திறந்துவிட்டோம் அல்லவா?”

“ஆமாம். நீங்கள் எதைப் பெரிதாகச் செய்துவிட்டீர்கள்?”

“என்ன செய்தோமா?”

“ஆமாம். என்ன செய்தீர்கள்?”

சுரையில் குண்டொன்று வெடித்து முழு வீடும் ஆட்டங்
கண்டது போன்ற ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது.

சுமனாவதி பதிலே பேசவில்லை. நான் இதற்குமுன்
என்றுமே கண்டிராத வேதனையின் நிழல் அவளது முகத்
தில் படர்வதைக் கண்டேன். அவள் அலமந்து சரத்தையே
பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு சமையலறைப் பக்கம்
போனாள். நான் மெதுவாக முற்றத்தில் இறங்கி நாவல்
மரத்தடியிலிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தேன். மின்சாரம்
பாய்ந்தது போல என் உடலெல்லாம் நடுங்கியது. காது
களுக்குப் பூட்டுப் போட்டது போல ஒன்றுமே கேட்க
வில்லை. சுமனாவதி மட்டும் தான் என்னை விட்டுப் பிரி
யாமல் என்றும் என்னுடன் இருக்கப் போகிறாள். நானும்,
அவளும் வெற்றுத் தகரடப்பாக்களாகிவிட்டோமே. எல்
லோரும் எங்களைக் கால்களுக்கடியில் போட்டு இடரு
கிறார்களே, எங்களால் ஒருவருக்கும் பலனில்லையே.

கலுவா எங்கே சுற்றிவிட்டு வரும் வழியில் என்னருகே
ஒருகணம் வந்து நின்றது. அதனுடைய பின் முதுகில்
மயிர் உதிரத் தொடங்கியிருந்தது. முன்னர் போல
பாய்ந்து ஓடித்திரிவதற்கு உடலில் வலுவில்லை. அந்த
நாட்களில் ஏதும் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டால் போதும்
ஒரே தாவலாகத் தாவிப்போய் படலையருகில் நிற்கும்.
எவரையும் தோட்டத்துக்குள் நுழையவிடாது. இப்பொ
ழுதோ திண்ணையிலிருந்து குரைப்பதோடு சரி. மாடு
களைத் துரத்திச் செல்ல உடம்பில் தென்பில்லை. என்
னைப்போல அதற்கும் வயதாகிவிட்டது. வீட்டிலுள்ள

மற்றவர்கள் எங்களுக்கு பணிந்து நடக்கமாட்டார்கள். கலுவாவோ எனக்கும் சுமனாவதிக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும். அடித்தால் வாலை ஆட்டுமேயன்றி முறைத்துப் பார்க்கவோ குறைக்கவோ மாட்டாது. வாயில் விரலை வைத்தாலும் கடிக்காது. கலுவாவுக்கு போன ஜன்மத்தில் நாங்கள் ஏதோ கடன் கொடுக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். அதுதான் இந்தப் பிறவியில் எங்களிடம் வந்து சரணடைந்திருக்கிறதோ என எண்ணத் தோன்றியது.

படலையருகில் ஒரு டக்சி வந்து நின்றது. வந்தவர் ரொட்ரிகோவாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அவர் காரை விட்டிறங்கி வந்து படலையைத் திறக்கும் சத்தமும் படலையின் கதவுகள் இரண்டு புறமும் பிரிந்து செல்லும் சத்தமும் எனக்குக் கேட்டது. ரொட்ரிகோ ரெயில் கார்ட்டாக இருக்கிறான். மாதாந்தம் என்னுடைய சம்பளத் தைப்போல இரண்டு மடங்கு அதிகமாகச் சம்பாதிக்கிறான். அவன் இருப்பதும் சொந்த வீட்டில் தான். இருந்தும் பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்தைப் பற்றிக் கடுகளவும் சிந்திப்பதில்லை. அவனுடைய மூத்தமகள் ராஜகிரி மகா வித்தியாலயத்தில் படிக்கிறாள். அவளோ பட்டியிலிருந்து விடுபட்ட கன்றுக்குட்டிபோல பையன்களுடன் தனி மையில் உலாவித் திரிவாள். பெண் பிள்ளை என்ற நினைவே இல்லை. ஒரு பறங்கிப் பையனோடு நுகே கொடை பக்கத்தில் இரண்டு மூன்று தடவை என்னிடம் கையும், மெய்யுமாக பிடிபட்டிருக்கிறாள். ரொட்ரிகோவின் இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும் பள்ளிக்குப் போவதாக சொல்லி விட்டு சூதாடித்திரிந்தார்கள். இப்பொழுது வேலையில்லாமல் வீட்டில் இருக்கிறார்கள். ரொட்ரிகோவும் சில வேளைகளில் குடித்துவிட்டு வந்து மனைவியுடன் சண்டை போடுவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட நாட்களில் அவர்களின் வீட்டில் தட்டுகளும் கிண்ணங்களும் மோதுப்படும் ஓசை எங்கள் வீட்டுக்குக் கேட்கும். சிலவேளைகளில் இருவரும் புதிதாக மணம் முடித்த ஜோடிபோல வெகு விமரிசையாக அலங்கரித்துக் கொண்டு படம் பார்க்க கிளம்பிவிடுவார்கள். கேளிக்கை நடனங்களுக்கும் போவார்கள். ஒரு நாளும்

பிள்ளைகளைக் கூட்டிச் செல்லமாட்டார்கள். வீட்டில் வளர்க்கும் பூனை நாய்களைக் கவனிக்கும் அளவுக்குக்கூட பிள்ளைகளைக் கவனியாது கேளிக்கைகளில் ஆழ்ந்துவிடும் தாய் தந்தையர் எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பாவச் சுழலில் நானோ சுமனாவதியோ என்றுமே அகப்பட்டுக் கொள்ளமாட்டோம். நீங்கள் எங்களுக்கு 'என்ன செய்து விட்டீர்கள்' என சரத் எங்களைக் கேட்கிறானே. அவன் இப்படிக் கேட்டபொழுது, பூமி பிளந்து என்னை விழுங்கிவிடாதா என்று எண்ணினேன். பிள்ளைகளை வீட்டில் விட்டு விட்டு நானும் சுமனாவதியும் நடுநிசி வேளைகளில் படமாளிகைகள் தோறும் அலைந்து திரியவில்லை. விருந்து கேளிக்கைகளுக்குப் போனதும் கிடையாது. எவருக்கும் எள்ளளவு தீங்கும் செய்ததில்லை. நல்ல துணியில் எனக்கு கால்சட்டை, சட்டை தைத்துக் கொண்டதாக நினைவேயில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒட்டுப்போட்ட சட்டைகளைத் தான் அணிந்து வந்திருக்கிறேன். இந்த வகையில் சுமனாவதி என்னைவிட ஒருபடி அதிகமென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆடிக்கொன்று அமாவாசைக்கொன்றென்று நான் எப்பொழுதாவது ஒரு சேலை வாங்கிவந்து கொடுத்தால் அதையும் மாலினிக்குத் தானம் பண்ணிவிடுவாள். நாங்கள் சம்பாதித்த ஒவ்வொரு சதமும் பிள்ளைகளுக்காகவே செலவழிந்தது. இந்த வீட்டின் சுவர்களுக்கு வாயிருந்தால் கடந்த இருபத்தைந்து முப்பது வருடங்களாக சுமனாவதியும் நானும் குடும்பத்தைக் கட்டியெழுப்ப எடுத்த முயற்சிகளை எல்லோருக்கும் பறைசாற்றும்.

சுமனாவதி சொல்வதும் உண்மைதான். நிமல் என்ன தான் கில்லாட்டித் தனம் செய்தாலும் அவனுடைய மனம் நல்லது. எவ்வளவு சண்டை போட்டாலும் அது அந்த நேரத்துக்கு மட்டும்தான். சரத் அப்படியில்லை. சின்ன விஷயத்துக்கும் கோபித்து கொள்வான். கையில் காசுப் புளக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியபின் பெரிய லோபியார்கிவிட்டான். கறையான் புற்றெடுப்பது போல கிடைக்கும் ஒவ்வொரு சதத்தையும் புத்தகத்தில் போட்டு

விடுவான். அவனுடைய சம்பளம் எவ்வளவென்று வீட்டில் எவருக்கும் தெரியாது. போனமாதம் நடுப்பகுதியில், சுமனாவதி நோய்வாய்ப்பட்டாள். அந்த நேரத்தில் என்கையில் ஒரு தம்படிகூட இருக்கவில்லை. சரத் வற்புறுத்தி ஐம்பது ரூபாய் நோட்டொன்றை என்னிடம் நீட்டினான். சம்பளம் எடுத்த மறுநாளே நான் அந்தத் தொகையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டேன். மாலினியின் திருமண நாட்களில் அவன் ஒரு வேலையும் செய்யவில்லை. எந்த வேலையானாலும் கைநழுவ விட்டபடியேயிருந்தான். பள்ளியில் படிக்கும் காலத்திலும் அவனுக்கு எங்களுடையது, என்றமனப் பான்மை இருக்கவில்லை. என்னுடையது, நான் எனக்கு என்று தான் அவனுடைய போக்கு இருந்தது. தன்னுடைய பெட்டியையோ, பெண்சிலையோ வேறெவரும் தொடவிடமாட்டான். தெரியாத விஷயங்களை ஒருவருக்கும் சொல்லிக் கொடுக்க மாட்டான். தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடுவரை என்பார்களே.

“என்ன மிஸ்டர் நந்தசேன, எதைப்பற்றி இவ்வளவு யோசனை செய்கிறீர்கள்?” என்று சிரிசேன வேலி ஓரமாக வந்து கேட்டார்.

“ஒன்றும் இல்லை.”

“நிமலைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையல்லவவா?”

“ஆமாம். அது தானே பாருங்கள்.”

“சரி நான் இரவு உங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வருகிறேன்.”

“நல்லது.”

சுமனாவதி வந்து தாழ்வாரத்து விளக்கை ஏற்றிய பிறகுதான் நான் எழுந்து உணர்வு பெற்று வீட்டுக்குள் சென்றேன்.

ஆபீஸ் விட்டு வந்ததும் பெரும் பொழுதைத் தோட்டத்தில் தான் கழிப்பேன். வீட்டுக்குள் இருந்தால் உள் ளம் நூல்ப் பந்தைப் போலச் சிக்கலாகிவிடும். மாலினியை

நினைத்துக் கொள்வேன். நிமலை நினைத்துக் கொள்
வேன். இடைக்கிடை அவர்கள் தங்கியிருந்த அறைகளை
எட்டிப்பார்ப்பேன். வெற்றுக் கட்டில்கள் மட்டும் அங்கே
காட்சி தரும். கூரையில் சிலந்தி வலை பின்னியிருக்கும்.
மூலை முடுக்குகளில் இரண்டு மூன்று எலிக் குஞ்சுகள்
ஓடித் திரியும். சுமனாவதியும் அந்த அறைகளைக் கூட்
டிப் பெருக்குவது கிடையாது. அவை எப்பொழுதும்
மூடியே இருக்கும். மாலினி மணம் முடித்து மூன்று
மாதங்களாகிவிட்டன. நான் இரண்டு தடவை அவளைப்
பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். சின்னவனை தனியே விட்டுச்
செல்ல முடியாததால் சுமனாவதி போகவில்லை. அவள்
மாலினியைக் காணும் ஆசையில் வழிமேல் விழிவைத்துக்
காத்திருக்கிறாள். மாலினியோ போனவள் போனவள்
தான். இன்னும் ஒரு கடிதங்கூட அனுப்பவில்லை.
“அவளுக்கு வீட்டில் வேலை இருக்கும் தானே.” என்று
நான் சொன்னேன். வீட்டுவேலைக்கு ஒரு சிறுமியை வைத்
துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்
தாள். கிடைத்ததோ தெரியவில்லை. திடீரென ஒரு
நாள் நடுநிசியில் சுமனாவதி என்னை எழுப்பினாள்.
“என்னங்க மாலினி இரண்டு தடவை கனவில் வந்தாள்.
அடுத்த வாரமாவது போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தால்
கூடாதா. நான் கேசரி செய்து தருகிறேன்,” என்றாள்.
நானும் நித்திரை மயக்கத்தில் “சரிசரி” என்றேன்.

மூத்தமகன் வாரம் ஒரு முறை கூட்டாளிகளுடன்
சேர்ந்து ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுவிட்டு நேரங்கழித்து
வீட்டுக்கு வருவது வழக்கம். அவன் முன் அறையில் படுத்
துக் கொள்வதால் எங்களுக்குத் தொல்லையில்லை. கதவு
களை மூடிக் கொள்ளலாம். ஆனால் சுமனாவதியோ
அவன் வரும் வரை எவ்வளவு நேரமானாலும் விழித்
திருப்பாள்.

அவளும் நானும் இருட்டில் தாழ்வாரத்து சீமெந்துப்
படியின் மேல் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்போம்.
பேசுவதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போனால் திடீரென

எங்கள் மத்தியில் மௌனம் நிலவும். உடனே சுமனாவதி ஏதாவதொரு நிகழ்ச்சியை நினைத்துக் கொண்டவளாக பேச்சு ஒய்ந்து போகாமல் தொடர்வாள்.

“என்ன தூங்கிவிட்டீர்களா?”

“இல்லை என்று நான்கொட்டாவி விட்டபடி கூறுவேன்.”

“சிரிசேன குடும்பத்தினர் வீடு விட்டுப் போகிறார்களாமே உண்மையா?”

“ஆமாம் சுஜாதாவுடன் போயிருக்கப் போவதாக அந்த நாட்களில் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார். இங்கே இருக்கப் பிடிக்கவில்லையாம்.”

“அவர்கள் போனால் எங்களுக்குத் தான் நட்டம். பழகுவதற்கு ஆட்கள் இல்லாமல் போய்விடுவார்கள்.”

சரத் வந்து நாங்கள் படுக்கைக்குப் போகும் பொழுது பதினொன்றரை மணியாகிவிட்டது.

சின்னவனுக்கு இப்பொழுது பதினேழு வயதாகிறது. ஆனால் தோற்றத்தில் இருபத்திரண்டு வயது வாலிபன் போல் காணப்பட்டான். நன்றாக முதிர்ந்த தோற்றம், அகாலத்தில் தலையில் ஏழெட்டுத் தலைமயிர்கள் நரைத்திருந்தன. எவ்வளவு தான் வயது சென்றாலும் உடம்பில் செழிப்பான வளர்ச்சியைக் காணவில்லை. ஆயுள் வேத மருந்து கொடுத்து வந்ததில் தொய்வு சற்றுக்குணமடைந்திருக்கிறது. அவன் தினமும் இரண்டு மூன்று தடவை நிமலைப் பற்றி விசாரிப்பான். “நிமல் அண்ணா எங்கே அம்மா? அம்மா அவன் எங்கே போய் விட்டான்” என்று கேட்பான். சுமனாவதியும் அந்த நேரத்தில் வாயில் வரும் பதிலைக் கூறிவிட்டுப் பேசாமலிருந்து விடுவாள். நிமல் பிரிந்து சென்ற துக்கமும் ஏக்கமும் எங்களை விட அவனை தான் அதிகமாக வாட்டியது. வீட்டில் இருக்கும் நாட்களில் மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவை இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் சண்டை மூண்டு

விடும். நிமல் சின்னவனுக்கு தொல்லை கொடுத்த வண்ணமாகவே இருப்பான். அவனுடைய விளையாட்டுச் சாமான்களை எடுத்து ஒழித்து வைப்பான். உண்டியலை உடைப்பான். வண்டியின் சில்லுகளைக் கழற்றிவிடுவான். சோறு சாப்பிடும் பொழுது மீன் துண்டுகளைத் திருடி விடுவான். எனக்கோ வழக்குத் தீர்ப்பதில் போதும் போதுமென்றாகிவிடும். இவ்வளவு செய்தும் இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் அன்பு. ஒரு நாள் எங்கள் படலையருகில் யாரோ உரத்த குரலில் சத்தம் போடுவதைக் கேட்டு சுமனாவதியும் நானும் தாழ்வாரத்துக்கு வந்தோம். நிமல் யாரோ ஒரு பையனை நிலத்தில் புரட்டிப்போட்டு குத்திக் கொண்டிருந்தான். நிமலிடம் அகப்பட்டுக்கிடந்த பையனின் மூக்காலும் வாயாலும், இரத்தம் பெருகியது. நான் அவர்கள் மத்தியில் பாய்ந்து இருவரையும் பிரித்திரா விட்டால் அந்தப் பையன் இன்னும் அடிவாங்கியிருப்பான்''. என்னடா இது கொலை செய்யப்போகிறாயா? என்று நான் கேட்டேன். ''இவன் சின்னவனை நொண்டி என்றான் அப்பா'' என்று நிமல் வாய் தடுமாறியவாறு சொன்னான். நிமலுக்கும் சின்னவனுக்கும் இடையில் ஒருவரும் அறியாத ஏதோ ஒரு பந்தம் இருந்தது.

இப்பொழுது சின்னவனின் உண்டியலிலிருந்து எவரும் பணம் திருடமாட்டார்கள். சண்டைபோடவும் ஒருவரும் இல்லை. இவ்வளவு நிம்மதியிருந்தும் அவன் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாக தெரியவில்லை. ஒன்றில் முழுநாளும் தூங்குவான். அல்லது தாழ்வாரத்தில் இருந்தபடி தெருவையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். யாராவது குடித்துவிட்டு பாதை ஓரமாகச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு போனாலும் உடனே அவனுக்கு நிமலின் நினைவு வந்துவிடும். 'நிமல் அண்ணா இருந்தாரானால் இந்த மனிதனை எங்கள் வீட்டுக்கெதிரே சத்தம் போட விடமாட்டாரே. ஓடிப்போய் கன்னத்தில் அறைந்துவிடுவார்'' என்பான். அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் சுமனாவதியே பொறுமையை இழந்துவிடுவாள். ''எனக்கும் நிமல்

இல்லாதது கை, கால் முடமாகியது போல இருக்கிறதடாமகனே''. என்று அவள் நீர் ததும்பிய கண்களுடன் சொல்வாள். “அவன் வீட்டில் இருந்த பொழுது மனத்துக்கு எவ்வளவு தைரியமாக இருந்தது. பேய் பூதம் வந்தால் கூடப் பயமில்லை. ஐயோ பாவம். இப்பொழுது எங்கிருக்கிறானோ தெரியவில்லை. எடுப்பதற்கு ஆள் இல்லாதபடியால் சின்னவனின் பணம் போட்ட இடத்தில் போட்டபடியே இருந்தது. உண்டியல் கூட மேசைமேல் அல்லது சாளரப் படியில் தான் வைக்கப்பட்டிருக்கும், அந்தக் காலத்தில் கேக் வாழைப்பழம் என்று ஏதாவது கிடைத்தால் நிமல் திருடிவிடுவான் என்ற பயத்தில் சின்னவன் அவற்றைக் கடதாசியில் போட்டுச் சுற்றி மூலை முடுக்குகளில் மறைத்து வைத்துவிடுவான். இப்பொழுது அவனுக்கு அந்தப் பழக்கம் தானாகவே விட்டுப் போயிற்று. இப்பொழுதெல்லாம் வாழைப்பழம் வாங்கிவந்தால் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு அதை மேசைமீதே வைத்துக் கொள்ளலாம். திருடித்தின்பதற்கு ஒருவரும் இல்லை.

ஒரு சமயம் நிமலின் கட்டிலுக்கடியிலிருந்த புத்தகப் பெட்டியைக் கிளறும் பொழுது சின்னவனுக்கு ஒரு கடிதம் அகப்பட்டது. அவன் அதை என்னிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். ரோஜா நிறக் கடித ஒற்றையொன்றில் பெண்ணுடைய கையால் எழுதப்பட்ட கடிதம் போல் தெரிந்தது. கையொப்பமிடப்படாதிருந்த போதும் சோமாவினால் எழுதப்பட்ட கடிதமென்பதை நான் ஊகித்தறிந்து கொண்டேன். இது ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்ட கடிதமென்பதை அதில் இடப்பட்டிருந்த திகதி காட்டிற்று.

அன்பு நிமல்!

நீங்கள் ஆண்பிள்ளையாக இருந்தும் முடிவெடுக்க முடியாதிருப்பதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம். நான் உத்தியோகத்தையே உதறி எறிந்துவிட்டு உங்களுடன் வரச் சித்தமாயிருக்

கிறேன். உங்களுக்கு அப்படி உதறி விட்டு வருவதற்கு என்ன இருக்கிறது? அப்பா, அம்மா இருக்கிறார்கள் என்பீர்கள். எனக்கென்னவோ அப்பா அம்மா என்றோரு வர்க்கம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இப்படிச் சொல்லு கிறேனேயென்று கோபிக்க வேண்டாம். அவர்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றலாம் நிறைவேற் றாமலும் விடலாம். குப்பைத் தொட்டிகளில் பிள்ளைகளை எறிந்துவிட்டுப் போகும் பெற்றோரும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். தாய்தகப்பனை நம்பியிருந்தால் நாங்கள் இருவரும் நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டியது தான். தனக்குத் தானே துணை என்று எண்ணுங்கள். நான் கொஞ்சம் பணம் சேமித்து வைத்திருக்கிறேன். ஏழு எட்டு மாதங்கள் வரை சாப்பாட்டுக்கும் துணிக்கும் அதை வைத்துச் சமாளிக்கலாம். நாங்கள் இருவர் மட்டும் தானே. தையல் மெஷின் ஒன்று வாங்கிவிட்டோ மானால் உங்களுக்கும் சேர்த்து நான் சம்பாதித்து போடுவேன். தையல் கடையொன்று போட்டுக்கொள் வோம். எங்களால் என்ன தான் செய்ய முடியாது?

கடிதத்தைக் கைக்குள் வைத்துப் பொத்தியபடி நான் நீண்ட நேரமாகச் சாய்வு நாட்காலியில் படுத்திருந்தேன். மொத்தத்தில் வாழ்க்கையில் எல்லாமே எனக்கு வெறுத்து விட்டது.

நான் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து பார்த்தேன். முற்றமும், மரஞ்செடி கொடிகளும் தெரிந்தன. வெயில் தாழ ஆரம்பித்திருந்தது. நாவல் மரத்தின் நிழல் முற் றத்தின் குறுக்கே விழுந்து பெரிய வானரம் ஒன்று நிற்பது போலக் காட்சியளித்தது. கொன்றை மரத்தில் அணில் ஒன்று சத்தம் போட்டது. தெருவில் போய்க் கொண்டி ருந்த பையன் அதற்குக் கல்லால் எறிந்திருக்க வேண்டும். அழுக்குக் கறைபடிந்த வெள்ளைச் சேலையொன்று வேலி யில் காயப் போடப்பட்டிருந்தது. எங்கிருந்தோ தவில் சத்தம் கேட்டது. நான் கவனமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டேன் ஒன்றுமில்லை. அது மனதில் நிறைந்திருந்த ஏக்கத் துடிப்பேயன்றி வேறெதுமில்லை.

நான் காலையில் தேநீர் அருந்துவதற்காக மேசையருகே உட்கார்ந்தால் சுமனாவதியும் கையில் தேநீர் கோப்பையுடன் வந்து கதவு நிலையில் சாய்ந்து கொள்வாள். அந்த நேரத்தில் வீட்டில் சின்னவன் மட்டும் தான் இருப்பான். மூத்த மகன் வேலைக்குப் போய்விடுவான். நான் சாப்பிடுவதற்கு மேசை அண்டையில் உட்கார்ந்தால் சுமனாவதியும் பக்கத்திலேயே சுற்றிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். பெரும்பாலும் எங்களிடையே பேச்சுவார்த்தை இருப்பதில்லை. அவளும் நானும் அந்தவகையில் எங்களை மாற்றிக் கொண்டோம்.

நான் கைகழுவதைக் கண்ட சுமனாவதி “ஏன் பாதி ரொட்டியை மிச்சம் வைத்து விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“சாப்பிட முடியவில்லையே”

“அப்படியானால் பாண் தரட்டுமா?”

“வேண்டாம்.”

“இப்படிச் சாப்பிட்டு எப்படி இருக்கப் போகிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது”

நான் சாப்பிடாமல் இருப்பதற்கு மனவேதனை தான் காரணம் என்று சுமனாவதி நினைக்கிறாள். இடைக்கிடை அவள் சொல்லும் வார்த்தைகளிலிருந்து இதனை நான் ஊகிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. இருந்தும் உண்மை அதுவல்ல. மனிதருக்கு வயது செல்லச் செல்லச் சாப்பாட்டில் வெறுப்புத் தட்டுவது இயல்பு தானே.

முன்னரென்றால் இரவு சமைத்து சூடாக்கப்பட்ட மீன் குழம்புடன் ஏழெட்டுத் துண்டு பாண் சாப்பிடுவேன். அதற்கு மேல் ஒரு டம்பளர் தேநீரும் குடித்தேனானால் நல்ல அளவாக வயிறு நிரப்பும், பகல் ஒரு மணி இரண்டு மணிவரை பசிக்காது. இப்பொழுது அப்படியல்ல. பாதி ரொட்டி சாப்பிடுவதே பெரும்பாடாகப் போய்விட்டது.

ஒன்றிலுமே விருப்பமில்லை. என் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த சுமனாவதி “மூத்தவன் உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கேட்கச் சொன்னான்.” என்றாள்.

“என்ன அது?”

“வெளி நாடு போவற்குப் பணம் தேவைப்படுகிறதாம். எங்காவது கொஞ்சம் பணம் திரட்டித் தரமுடியுமா என்று கேட்கிறான்”.

“என்ன வெளிநாடு போகவா?”

“ஆமாம். இப்பொழுது அவன் செய்து கொண்டிருக்கும் வேலையை இங்கிலாந்தில் போய்ப் படித்துவிட்டு வந்தால் எந்தக் கம்பனியிலும் பெரிய சம்பளத்தில் உத்தியோகம் கிடைக்குமாம். எனக்கென்றால் ஒன்றுமே புரியவில்லை. இவர்கள் தேச தேசாந்தரங்களுக்குப் போய் பரீட்சைகளில் தேறிவரும் பொழுது எங்களைப் புதைத்த இடங்களில் புல்லும் முளைத்துவிடும்.”

“அவன் என்ன உடனே புறப்படப் போகிறானா? சற்று ஆறுதலாக யோசித்துப் பார்ப்போம்.”

“எனக்கென்றால் இது துளிகூடப்பிடிக்கவில்லை” என்று சுமனாவதி சொன்னாள்.

படலையருகில் திரும்பி தெருவில் இறங்கும் பொழுதே எனக்கு ஏதோ ஒரு மாற்றம் தெரிந்தது. முன்தினம் மாலை வானத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த மழைமேகக் கூட்டத்தை யாரோ தொலை தூரத்தில் தள்ளி விட்டார்கள். பதிலாக இப்பொழுது நீல விதானம் விரித்தது போல் வானம் நிர்மலமாக இருந்தது. இளஞ் சூரியனின் ஒளித் தாரை நாலா பக்கங்களிலுமிருந்து பிரவகித்து தெருவெங்கும் பரவி ஓடியது. தூரத்திலிருந்து பார்ப்பதற்கு அது மஞ்சள் பூப்பாத்தி போலக் காட்சியளித்தது. முதன்

முதலில் கொழும்புக்கு வந்தபொழுது மனத்தைச் சிறைப் படுத்தியிருந்த சந்தோஷமும், ஆர்வமும் மீண்டும் தலை காட்டத் தொடங்கியது. இதழ்க் கோடியில் புன்னகை மலர்ந்தது. பஸ் நிலையத்தை நெருங்கும் வரை அந்தப் புன்னகை மறையவில்லை.

பஸ்ஸில் உட்கார்ந்தபடி நான் சரத்தைப் பற்றி சிந்திக்குத் தொடங்கினேன். அவனைப் பற்றி நான் கொண்டிருந்த எண்ணங்களெல்லாம் மீண்டும் விஸ்வரூபமெடுக்க ஆரம்பிப்பதை உணர்ந்தேன். அவன் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு விலகி பிரௌன் கம்பனியில் வேலைக்கமர்ந்த நாள் முதல் என் மனம் பட்ட பாட்டை எவருமே அறியார். அந்தத் துயரச் சுமையைக் கீழே இறக்கி வைக்கும் நாள் வெகு தூரத்தில் இல்லை. வீடு வாசல்களை இழந்து நானும் சுமனாவதியும் பிச்சையெடுத்தாலும் பாதக மில்லை. மூத்தவன் வெளிநாடு போவதற்குக் கப்பல் கட்டணத்தை எப்படியாவது சம்பாதித்துக் கொடுத்து விட வேண்டும். அதன் பிறகு நாங்கள் நிம்மதியாகக் கண்களை மூடலாம், எங்கள் கந்தோரில் இரண்டாவது அதிகாரி வெளிநாடு சென்று பரீட்சையில் தேறி வந்தவர், தலைவரைக் காட்டிலும் இவருக்குத்தான் மதிப்பு மரியாதை எல்லாம் அதிகம். உச்சிமேல் வைத்துப் புகழ் கிறார்கள். பழக்கத்தால் வேலை செய்தாலும் உண்மையில் எங்கள் தலைவருக்கு என்ன செய்ய தெரியும்? இரண்டாமவரின் கால் தூசுக்குகூட நிகராவாரா? அவர் கேம்பிரிட்ஜில் படித்தவராயிற்றே. அதிகம் எதற்கு இரண்டு பேருடைய உடைகளையும் பாருங்கள். தலைவர் அணியும் உடைக்கு கால்சட்டை என்று பெயர்தான். வெறும் சாக்கு. இரண்டாமவரின் ஓயிலைப் பார்த்தீர்களா? சாமான் வாங்கப் போனாலும் அப்படியே, இலங்கைப் பொருள்களா? ஐயோ வேண்டாம். வெளி நாட்டும் பொருள்கள் இல்லையா? எவ்வளவு விலையானாலும் பரவாயில்லை. வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் புத்தர் சிலைகள் விலை அதிகம். இலங்கையில் செய்யும் செலோலைட் புத்தர் சிலைகளை நடைபாதையில் எழுபத்தைந்து

சதத்துக்கு விற்கிறார்கள். வெளிநாட்டில் செய்யப்படும் அதே சிலைகளை இரண்டு ரூபாய் ஐம்பது சதத்துக்குக் குறைய வாங்க முடியாது. எல்லோரும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு விலைகூடியதையே வாங்கிச் செல்வார்கள். எங்கள் நாட்டு மக்கள் இப்படித்தான் சிந்திக்கப் பழகியிருக்கிறார்கள். என்ன செய்வது? கடல் கடந்த தேசங்களிலிருந்து வரும் பொருள்களென்றால் எங்கள் நாட்டவர்கள் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடுவார்கள். நடை உடை பாணிகளைக் கூட வெளிநாட்டவரிடமிருந்து தான் காப்பியடித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பழக்கம் என்று தான் ஒழியுமோ தெரியாது. இவை எங்கள் நாட்டவரின் இரத்தத்தோடு கலந்துவிட்டன.

நுகேகொடைக் கடைவீதியில் எனக்குப் பழக்கமான ஒரு முதலாளி இருக்கிறார். அவருடைய ஒரு மகன் ஐப்பானில் இரண்டு வருடம் பயிற்சி பெற்ற பின் சமீபத்தில் இலங்கைக்குத் திரும்பியிருக்கிறான். அவன் இப்பொழுது அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனமொன்றில் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் பெறும் பெரிய பதவி வகிக்கிறானாம். இலங்கையில் அவன் எஸ். எஸ். ஸி. கூடப் பாஸ்பண்ண முடியாமலிருந்ததை நான் அறிவேன். வெளிநாட்டுக்குப் போய் வந்ததும் எல்லோருக்கும் வேண்டியவனாகி விட்டானே. எத்தனையோ தனியார் சங்கங்கள் இவனது சேவையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருப்பதாக முதலாளி பெருமை பொங்க என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

என்னுடைய சரத்தும் ஐப்பானுக்கு அல்லது இங்கிலாந்துக்குச் சென்று மோட்டார் இயந்திரவியல் படித்து வருவான். கம்பனி சொந்தக்காரர்கள் இப்படிப் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்று வருபவர்களைத் தூண்டில் போட்டுப் பிடிக்க காத்திருக்கிறார்கள். போனால் வெள்ளைக்காரனிடம் தான் போகவேண்டும். அரசாங்க சேவையில் சப்பளம் போதாது. வெளிநாடு சென்று வந்ததும் எல்லோரும் மூத்தவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்ப்பார்கள்.

‘ஏன்? யாரென்று தெரியவில்லையா? இப்படி இருக்கிறாரே என்று பார்க்கிறீர்களா? இவர் பெரிய ஆள் ஐயா. வெளிநாடுசென்று வந்தவர்.’ சரி திரும்பி வரும் பொழுது வெகு இலகுவாக ஒரு காரைக் கொண்டுவந்துவிடலாம். இலங்கையில் நாங்கள் நெருப்புப் பெட்டியும் சிகரட்டும் வாங்குவது போலத்தான் அங்கே கார் வாங்குவதும். மாலினி, நிமல், சின்னவன், சுமனாவதி மூத்த மகன் எல்லோருமாக எங்கள் சொந்த வரகனத்தில் ஏறி கதிர்காம யாத்திரை போகவேண்டுமென்று நீண்ட நாட்களாக என் உள்ளத்தில் ஓர் ஆசை இருந்து வந்தது. இந்த ஆசை நிறைவேறுவதற்குரிய மார்க்கம் தெரியத் தொடங்கிவிட்டது. நிமல் இப்படியே நெடுநாளைக்குக் கண்ணாம் பூச்சி ஆடமுடியாது. அவன் நாளையோ மறு நாளோ சோமாவுடன் வீட்டுக்கு வந்தேயாக வேண்டும். சரத்தின் உதவியுடன் நிமலையும் எங்காவது ஒரு வேலையில் சேர்த்துவிடலாம். என் உள்ளம் சந்தோஷத்தில் பொங்கிப் பூரித்தது.

நான் வீட்டுக்கு வரும் பொழுது பொறளையில் இரண்டரை இறாத்தல் கோழி இறைச்சியும், ஒரு சீப்புக் கப்பல் வாழைப்பழமும் வாங்கி வந்தேன். நிமலும், மாலினியும் வீட்டைவிட்டுப் போன பிறகு ஒரு வேளை கூட வயிறு நிறையச் சாப்பிட முடியவில்லை. மேசையின் எதிரில் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் பழக்கத்தைச் சில நாட்களாக வீட்டில் எல்லோரும் மறந்திருந்தார்கள். நானும் சுமனாவதியும் சமையலறையிலிருந்து சாப்பிடுவோம். மூத்தவன் கூடத்திலிருந்து சாப்பிடுவான். சின்னவனுக்கு எங்காவது ஓரிடத்தில் பாய்போட்டு விட்டால் போதும். சாப்பிடும் வேளையில் முழுக் குடும்பமும் இப்படிச் சிதறிவிட்டதே. அன்று நீண்ட நாட்களின் பின் சாப்பாட்டை மேசைக்கெடுக்கும்படி சுமனாவதிக்குச் சொன்னேன். மூத்தமகன் வரும்பொழுது நேரம் ஒன்பதரையாகிவிட்டது. அவன் வரும்வரை நாங்களும் சாப்பிடாமல் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

“இன்று ஏன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று வீட்டுக்குள் நுழையும் பொழுதே கேட்டான்.

“நாங்கள் நீ வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமப்பா”

“அநியாயம்.”

“நீ போய்க் கால் முகம் கழுவிவிட்டு வா சாப்பிடலாம்.”

“நான் ஒரு நண்பன் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தான் வருகிறேன். மறுத்தும் கேட்காமல் பலாத்காரமாக என்னை நிறுத்தி வைத்தார்கள்.”

சுமனாவதி பெருமூச்சுவிடும் சத்தம் எனக்குக் கேட்டது. என்னுடைய உள்ளமும் ஏக்கத்தில் துவண்டது. நாங்கள் பேசிக்கொண்டே வீட்டிற்குள் வந்தோம். சுமனாவதி மணித்தியாலக் கணக்காக சமையலறையில் புகை மண்டலத்தினுள் உட்கார்ந்து செய்ததெல்லாம் பலனற்றுப் போய் விட்டதே. மற்ற நாட்களில் எவ்வளவு தான் அவசர அவசரமாகச் சமைத்தாலும் இரவு சாப்பிடும் பொழுது எட்டுமணி தாண்டி விடும். இன்று முத்தவன் நேர காலத்துடன் வருவான் என்றெண்ணி சுமனாவதி இரவாகு முன் சமையல் வேலைகளை முடித்து வைத்திருந்தாள். கடந்த வாரம் முழுவதும் சரத் வேலை முடிந்த கையோடு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். சரியாக இன்றைக் கென்று அவனுக்கு வெளியிடத்தில் சாப்பிட நேர்ந்தது. எவ்வளவு புதுமையாக இருக்கிறது. ஒரு புறத்தில் பார்த்தால் நாங்கள் நினைப்பது போல அதில் புதுமை எதுவும் இல்லை. பிள்ளைக்கு ஒரு வேளை உணவையாவது வாய்க்கு ருசியாகப் செய்து கொடுப்பதற்கு எங்களுக்கு அதிஷ்டமில்லை அவ்வளவு தான்.

“மகனே வந்து கொஞ்சமாவது சாப்பிட்டா, அப்பா கோழி இறைச்சிகூட வாங்கி வந்திருக்கிறார்” என்று சுமனாவதி இரண்டாவது தடவையும் கெஞ்சினாள்.”

“நான் சாப்பிட்டு விட்டேன் அம்மா”

“ஒரே ஒரு வாய் சாப்பிட்டா”

சரத் வேண்டாவெறுப்போடு வந்து மேசையில் உட்கார்ந்தான். சாப்பாடு முடியிருந்த கடதாசியை நீக்கியதும் அவனுடைய முகத்தோற்றம் மாறியதை நான் கவனித்தேன். ‘எனக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்’ என்று எண்ணிக் கொண்டானோ. சுமனாவதி இரண்டு தடவை கரண்டி நிறையைச் சோற்றை அள்ளி அவனுடைய தட்டில் போட்டாள். நான் பெரிதாக ஒரு துண்டு இறைச்சியை தெரிந்தெடுத்துப் போட்டேன். மற்றக் கறி வகைகளை நானும் சுமனாவதியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பரிமாறினோம். அவனோ நாங்கள் இருந்த திசையையே பார்க்காமல் சாப்பிட்டிக் கொண்டிருந்தான். சின்னவயதில் இவனுக்குச் சோறு ஊட்டுவதற்கு நானும் சுமனாவதியும் என்ன பாடுபட்டிருப்போம். மடைதிறந்த வெள்ளம் போல பழைய நினைவுகள் பிரவாகித்து வந்தன. ஒருவாய் சோறு ஊட்டுவதற்கு வீடு முழுவதும் நடந்து திரிந்து நாய், பூனை, காக்கை எல்லாவற்றையும் அழைக்க வேண்டும். காக்கா, காக்கா மை கொண்டா சுமனாவதி ஒரு கவளம் சோற்றை கையில் வைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொள்வான். மூத்தவன் சத்தஞ் செய்யாமல் அவளருகில் வந்து வாயைத் திறப்பான். இவன் சோறு சாப்பிடத்தொடங்கியதே நான்கு வயது பூர்த்தியாகிய பின் தான். விஸ்கோத்தோ, புட்டிப்பாலோ வாயில் வைத்தறியமாட்டான். எப்பொழுது பார்த்தாலும் தாய்ப்பால் தான் வேண்டும். சோறுசாப்பிடத் தொடங்கிய பின்னரும் சுமனாவதி பால் கொடுப்பதை நிறுத்த முடியவில்லை. இந்தப் பழக்கத்தை நீக்குவதற்காக சுமனாவதி இரண்டு வாரங்களாக முலைக்காம்பில் வேப்பெண்ணெய் தடவியிருந்தாள்.

சரத் எதையோ சொல்ல வாயெடுத்தான்.

“அப்பா சாப்பிட்டீர்களா?”

“இல்லை”

“ஏன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் இரவு வெகு நேரமாகி விட்டதே.”

“அம்மாவும் நானும் நீ வரும் வரை காத்திருந்தோம்.”

“உங்களுக்குப் பைத்தியந் தான் பிடித்துவிட்டது. நான் வருவதற்கு இன்னும் தாமதமாகியிருந்தால் என்னவாகியிருக்கும்? அல்லது வராமலே இருந்திருந்தால்?”

“நீ அந்நிய வீடுகளில் ஒரு நாளும் தங்குவதில்லையே.”

“ஆமாம் சிநேகிதர் கூட்டத்தில் சேர்ந்து விட்டால் இதெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டா செய்கிறோம்.” என்று சரத் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“நீ எப்பொழுது வெளிநாடு செல்வதாக உத்தேசித்திருக்கிறாய்” “வைகாசியில் போகலாமென்றிருக்கிறேன்.”

“இது சித்திரை அல்லவா?” என்று சுமனாவதி கேட்டாள்.

“அம்மாவுக்குப் பைத்தியமா? இப்பொழுது மாசி மாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.”

“அட்டே ஆமாம். எனக்கு மூளையே குழம்பிவிட்டது.”

“பிரயாணச் செலவு எவ்வளவு ஆகுமோ?”

“போவதற்கு மட்டும் இரண்டாயிரம் தேவை.”

“வருவதற்கு”

“முதலில் போகவேண்டுமே. வருவது எப்படியோ பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதை நான் கவனிக்கிறேன். போவதற்கு மட்டும் பணம் தேடித் தந்தால் போதும்.”

“பூனைகள் மரம் ஏறுவது போல இப்படி யாராவது திடீர் பிரயாணம் போவார்களா? போகிறவன் வருவ தெப்படி என்று சிந்திக்க வேண்டாமா?” “அங்கேபோன தும் ஏதாவது சிறு உத்தியோகமொன்றைத் தேடிக் கொள்ளலாம் அப்பா. எல்லோரும் அப்படித்தான் செய் கிறார்கள். இந்த நாட்டைப் போல அல்ல. அங்கே நிறைய வேலை உண்டு. அவற்றைச் செய்வதற்கு ஆட் கள் தான் இல்லை. என்னைச் சந்திக்க இங்கே வரும் விஸ்சனைத் தெரியுமல்லவா? அவர் மாலை வேளைகளில் ஒரு ஹோட்டலில் தட்டுகள் கழுவிக்க கொடுத்திருக்கிறார். காலையில் வகுப்புக்குச் செல்வாராம். அதுமட்டுமல்ல இங்கேயிருந்து போகிறவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பணங் காசு கொண்டுபோக முடியாது. அது அந்தக் காலம்.

“அங்கே எத்தனை வருடம் தங்க வேண்டி வருமடா மகனே.” என்று சுமனாவதி மிகவும் தாழ்ந்த குர லில் கேட்டாள்.

“இரண்டு வருடங்கள்”

“ஹும் சுமனாவதி பெருமூச்சுவிடுவது எனக்குக் கேட்டது. நீயும் வீட்டை விட்டுப்போனால் நானும் அப் பாவும் தனித்துவிடுவோம்.” “ஏன் சின்னவன் இருக்கி றானே. அம்மா எப்பொழுது பார்த்தாலும் முகத்தைத் தொங்கப்போட்டபடி தான் இருக்கிறீர்கள். நான் இரண்டு வருடங்களில் வந்து விடுவேனே. என் பேரில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா?”

சுமனாவதி ஒன்றும் பேசவில்லை,

படுக்கையறையிலும் அவள் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்திருந் தாளேயன்றி பேச்சுமூச்சில்லை. மற்றைய நாட்களில் தூக்கம் வரும் வரை ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருப்பாள். ‘என்னங்க வெயில் இப்படிக்க கொளுத்தி எரிக்கிறதே. மழை பெய்து எத்தனை மாதமாகிறது?’” நான் எல்லா வற்றையும் மௌனமாக இருந்து கேட்பேன். என்னங்க,

உங்களைத் தானே, படலைக்குக் குறுக்கே போட்டிருக்கும் தடிகள் உக்கிப் போய்விட்டன. இரண்டு கப்புகளையும் பெயர்த்துவிட்டுப் புதிதாகப் போட வேண்டியது தான். நேற்றுக்கூட ஒரு மாடு தோட்டத்துக்குள் நுழைந்துவிட்டது.” நான் சுமனாவதியைப் பார்த்தேன். பேச்சு மூச்சையே காணோம். பேசுவதற்கு விஷயம் இல்லாதவள் போல வாயை மூடிக் கொண்டிருந்தாள். ஏதோ ஒரு விஷயம் அவளுடைய மனதை வாட்டுவது தெரிந்தது. கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்திருந்தது. அழகையின் காரணத்தைக் கேட்கத் தோன்றினாலும் என் மனம் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. நான் விளக்கை அணைத்து விட்டு வந்து படுக்கையில் சாய்ந்தேன். மூத்தவனின் அறையிலிருந்து விளக்கு ஒளி சுவர் மாடத்தின் வழியாக எங்கள் அறைக்குள்ளும், இலேசாக விழுந்தது. அவன் இன்னும் தூங்கவில்லை. பள்ளிக்கூட நாட்களில் இரவிரவாக விழித்திருந்து பழக்கமாகிவிட்டது. அவன் எங்கள் குடும்பத்தில் மற்றப் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் பெற்றோரின் அன்பையும் ஆதரவையும் அதிகமாகப் பெற்றவன். பத்துப் பதினொரு வயதுவரை பெண்பிள்ளை போல சுமனாவதியின் உடம்பில் ஒட்டிக் கொண்டே இருப்பான். அவள் வெளியே எங்காவது போக வேண்டுமானால் தின்பண்டங்கள் கொடுத்து ஏமாற்றிவிட்டுத் தான் போகவேண்டும். என்னருகில் அல்லது சுமனாவதியின் மடியில் தான் படுப்பான். அந்தக் காலத்தில் வீட்டுக்கு வருபவர்கள் இதைக் கண்டு விட்டு, கிழட்டுப் பாப்பா என்று கேலி செய்வார்கள். அந்நிய வீடுகளுக்கு அவனை அழைத்துக் கொண்டு போனால் வரும் வரை சுமனாவதியை விட்டு அகலவே மாட்டான், இந்தப்பழக்கம், இன்றுவரை அவனை விட்டுப் போகவில்லை. சரத்பையன்களுடன் சேர்ந்து நிமலைப் போல் ஊர் சுற்றித் திரியவில்லை. பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவான். வீட்டிலிருந்து பணம் திருடிக் கொண்டு போய் சுருட்டு, சிகரட் புகைப்பது மில்லை. சினிமா, பார்ப்பது கிடையாது. தெரிந்தவர்கள் எல்லோரும் அவனை பாராட்டிப் புகழ்வது வழக்கம்.

“அட்டா, எவ்வளவு அடக்கமான பிள்ளை. மிகவும் நல்லவன்.” அக்கம் பக்கத்திலுள்ள வீடுகளில் இருக்கும் இவனுடைய வயதையொத்த இளைஞர்களின் பெயர்கள் கெட்டு விட்டன. கேட்கத் தகாத ஏதாவதொரு கதை இவர்களின் பெயர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்தவகையில் சரத் மற்றவர்களிடமிருந்து வித்தியாசமானவனாகக் காணப்பட்டான். எவருமே அவனைப் பற்றிக் குறைகூற இடம் வைக்கவில்லை. கடல்கடந்து போனாலும் அவன் எங்கள் வார்த்தைகளை மீறமாட்டான் என்பது நிச்சயம்.

கடந்த காலத்தை திரும்பிப் பார்த்தால் நானோ சுமனாவதியோ எதைப்பற்றியும் கவலைப்படக் காரணமில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

மூத்தமகன் வெளிநாடு செல்லும் நாளன்று அவனோடு சுமனாவதியும், சின்னவனும், நானும் வாடகைக்காரில் கட்டுநாயகவுக்குப் போனோம். சுமனாவதி கடைசிவரை வரமறுத்துவிட்டாள். கடைசியில் அடுத்த வீட்டு சிரிசேன குடும்பத்தாரின் தொல்லை பொறுக்க முடியாமல் அவள் காரில் ஏறவேண்டியதாயிற்று. விமானநிலையத்தை அடையும் வரை சுமனாவதி கண்களில் நீர் ததும்ப சரத்தின் தோளில் சாய்ந்தபடி இருந்தாளேயன்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. ‘என்னம்மா இது. இன்றாவது சிரித்த முகத்தோடு இருக்கமாட்டீர்களா? அம்மா இப்படி அழுது கொண்டிருந்தால் எனக்கு மூளையே குழம்பிவிடும்.’ என்று சரத் குறை கூறிக் கொண்டேயிருந்தான். சுமனாவதியோ இவையொன்றையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதவள் பேசல, தலைகுனிந்தபடி இருந்தாள்.

விருந்தினர் மண்டபம் இருக்கிறதே. அது சத்தமும் சந்தடியும் நிறைந்த ஓரிடம். பலரகமான ஆண்களும், பெண்களும். குழந்தைகளும் கூட்டம் கூட்டமாகக் குழுமி நின்றனர். வண்ண வண்ணப்பைகளைக் கழுத்தில் தொங்கி விட்டவாறு மிகுந்த சுறுசுறுப்போடு அங்குமிங்கும் ஓடிக்

கொண்டிருந்தார்கள். கைக்குலுக்கினார்கள், சிரித்தார்கள். ஹலோ ஹலோ என்ற வார்த்தைகள் மட்டும் தூரத்திலும் தெளிவாகக் கேட்டது. எல்லோருடைய முகத்திலும் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது. சுமனாவதி கூட்டத்தின் மத்தியில் எம்பி எம்பி மூத்தவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு வேறுசிந்தனையே இருக்கவில்லை. சரத் ஏழெட்டு நண்பர்கள் மத்தியில் நின்று எதையோ பற்றி விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். கறுப்பு நிற உடைகள் அணிந்திருந்ததால் அவனை அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. ஒரேடியாக மாறியிருந்தான். என் உள்ளம் பெருமையில் பூரித்தது. நான் நெஞ்சை நிமிர்த்தி கவனர் போல அங்குமிங்கும் பார்த்தேன். என்னைச் சூழ இருப்பவர்கள் கறுவாக்காட்டு பெரிய மனிதர்கள். அவர்கள், முகம்பார்க்கக் கூடிய அளவுக்கு ஒப்பனை செய்யப்பட்ட காலணிகளையும் டை, கோட் முதலியவற்றையும் அணிந்திருந்தார்கள். நான் மட்டும் என்ன சாதாரண ஆளா. என் உள்ளத்திலும் பெருமையின் சுவடுகள் தெரியத் தொடங்கின. அவர்கள் செய்யும் எல்லாக் காரியங்களையும் நானும் செய்யலாம். நானும் என்னுடைய மூத்தமகனை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி என்ஜினியராக்குவேன்.

மூத்தமகனை வழியனுப்பிவிட்டுத் திரும்பும் வழியில் சுமனாவதி வெலிகட புரசிரி பேகரியருகில் இறங்கினாள். 'ஐயோ பாவம் கலுவா நாங்கள் வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அதற்கு டீ பனிஸ் ஒன்று வாங்கிக் கொண்டுபோய் கொடுக்க வேண்டும்.' என்றாள். "ஆமாம் அப்பா நாங்கள் வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டால் அது ஓரிடத் துக்கும் போகாது" என்று சின்னவனும் சொன்னான். நாங்கள் படலையருகில் இறங்கும் பொழுது கலுவா வெளித் திண்ணையிலிருந்து ஓடிவந்தது. மனிதரை விட அதற்கு விஷயங்கள் நன்கு விளங்கும், நல்லது கெட்டது புரியும். நாங்கள் வரும்வரை வீட்டிலேயே இருந்துகொள் என்று சொன்னால் போதும். திண்ணையை விட்டு அசையாது. வீட்டில் எங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் இந்த நாய்க்கு மிடையில் பெரிய வித்தியாசம் எதுவுமில்லை. சுமனாவதி

சின்னவனை தூக்கிக் கொண்டுபோய் திண்ணையில் இருத்தினான். அவர்கள் வீட்டுக்குள் போகும் வரை நான் முற்றத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சுமனாவதி, சின்னமகன், கலுவா, நான். வீட்டில் வேறெவருமில்லை, இனந் தெரியாத ஒருவித அச்சத்தால் என் உடல் புல்லரித்தது. கால்கள் நிலத்தில் வேருன்றி விட்டது போன்ற உணர்வு. கால்களைப் பெயர்த்து முன்னால் வைக்க முடியவில்லை.

நான் நீண்ட நேரமாக வீட்டைப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

என்னையறியாமலே என்னுடைய தினசரி வழக்கங்கள் மாறியிருந்தன. நாலரைக்குப் பதிவேட்டில் கையொப்பம் வைத்ததும் வீட்டுக்குப் போய்விடுவேன். சுமனாவதி காத்திருப்பதால் வழியில் எங்குமே தாமதிப்பதில்லை. கொம்பனி வீதியில் பஸ்பிடிக்க முடியாமல் போய்விட்டால் இப்பன்வெல வரை நடந்து வருவேன். முன்னர்போல இப்பொழுதெல்லாம் பஸ்வரும் வரை பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் நின்று தூங்க முடியாது. ஏழரை மணிக்கு வீட்டில் சமையல் வேலைகளெல்லாம் முடிந்துவிடும். எட்டு மணிக்கு முன் எல்லோரும் நித்திரைக்குப் போய்விடுவார்கள்.

மாலினியிடமிருந்தும் நிமலிடமிருந்தும் ஒரு செய்தியும் இல்லை. கூட்டத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டவர்கள் போல என்றுமே வராமல் போய்விடுவார்களோ. மாலினி தன் சுகத்தைத் தபால் அட்டையில் எழுதி அறிவிக்கலாமே. அவளுக்கு அந்த அளவுகூட எங்களைப்பற்றி அக்கறையில்லை. இவர்கள் இருவரையும் பற்றி முன்னர் போல வீட்டில் அதிகம் பேச்சுவார்த்தை கிடையாது. இருந்தும் அவர்கள் பால் எழுந்த ஒரு வித அன்பும் இரக்கமும் நீறுபூத்த நெருப்புப் போல மனதின் அடியில் மறைந்து கிடந்தன. அந்த நெருப்பு என்றுமே அணையாது. இப்பொழுது நிமலின் சிநேகிதர்களில் ஒருவனையாவது மருந்துக்குக் கூட தேடிக்கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

எப்பொழுதாவது ஓரிருவர் எங்கள் வீட்டைக் கடந்து போவார்கள். ஆனால் வீட்டுக்குள் வரமாட்டார்கள். அழைத்தால் ஏதாவதொரு சாட்டுச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். “இப்பொழுது நேரமில்லை மாமா. நோயாளியொருவரைப் பார்ப்பதற்காக ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லவேண்டும். வேறு ஒருநாள் வருகிறேன்.” நிமல் வீட்டிலிருந்த காலத்தில் இவர்கள் வந்தால் கலைப்பது பெரிய சங்கடம். “காலத்தின் கோலத்தைப் பார்த்தீர்களா?” என்று இதைப் பார்த்த அடுத்த வீட்டு சிரிசேன கூறுவார். சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சுமனாவதி திடீரென சேலையில் கைகளைத் துடைத்தபடி முன்புறத்துக்கு வந்தாள்.

“என்னங்க நிமல் இனி ஒரு நாளும் வரமாட்டானா?”

“ஏன் திடீரென உனக்கு அவனைப்பற்றி நினைவு வந்துவிட்டது.”

“வல்லாரை கீரை கழுவிக்கொண்டிருந்தேன். நிமலுக்கு வல்லாரைச் சம்பல் என்றால் உயிராச்சே.” அவள் இறந்து போன ஒருவரைப் பற்றிக் சொல்வது போலப் பேசினாள். அவன் இவ்வளவு கல்மனம் படைத்தவன் என்று நான் ஒருநாளும் நினைத்ததில்லை. ஒரு கடிதமாவது அனுப்பவில்லையே.

“எனக்கு இனி நிமல் வருவான் என்பதில் கொஞ்சங்கூட நம்பிக்கையில்லை. வருவதானால் என்றோ வந்திருக்க வேண்டும். இன்றுநேற்றா? எவ்வளவு காலமாகி விட்டது.”

“நாங்கள் அவனை அவர்களிடமிருந்து பிரித்துவிடுவோம் என்று நினைக்கிறார்களோ தெரியவில்லை, அல்லது வந்து முகத்தைக் காட்டிவிட்டுப் போக முடியாதா.”

“எல்லாம் எங்கள் துரதிஷ்டம் தான். வேரொன்றுமில்லை. பிள்ளைகளின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்குக்கூட நாங்கள் கொடுத்துவைக்கவில்லையே.”

சுமனாவதியின் மனம் புண்பட்டுவிடுமென்று நான் கதையை வேறு திசைக்குத் திருப்பிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.

மாலைவேளை முற்றத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு பூனை குட்டியை வாயில் கவ்விக் கொண்டு படலைவழியாக உள்ளே நுழைவதைக் கண்டேன். நான் நின்ற இடத்தை விட்டு அசையாமல் அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனுடைய முதுகில் கம்பு அடிபட்ட காய்மொன்று இருப்பது தெரிந்தது. அந்தப் பூனையை நான் பட்டி தொட்டிகளில் காலை மாலை எந்நேரமும் காண்பது வழக்கம். நேற்றுக்காலை நான் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தபோது அது எங்கள் வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்திலிருந்து தெருப்பக்கமாகச் சென்றதைக் கண்டேன். தன்னுடைய குட்டிகளை வைப்பதற்கு பாதுகாப்பான இடமொன்று தேடுவதற்காகத் தான் அது இங்கே வந்திருக்க வேண்டும். இதைப் பற்றி சுமனாவதியிடம் சொல்வதற்கு மறந்து விட்டேன். சென்ற போய் நான் அது கமதவத்தை தெரு ஓரமாகக் குளிர் காய்ந்தபடி இருந்தது. வெலிகட பக்கத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பையன் நான் தடுத்தும் கேளாமல் கல்லால் அதற்கு அடித்தான். “இதைக்கொல்ல வேண்டும் மாமா. நேற்று என் கண்ணையிதிரிலேயே மேசையிலிருந்த ரோஸ்ட்பாணை எடுத்துச் சென்று விட்டது. சமையலறையில் ஒரு சாமானும் வைக்க முடியாது. சட்டிபாணைகளை புரட்டித் திருடிச் சாப் பிடும்!” “நான் பேசாமல் என்வழியே சென்று விட்டேன்.

இருட்டும் வேளையில் பூனை இன்னுமொரு குட்டியை எடுத்து வந்தது.

“சுமனாவதி இதோ உறவினர்கள் வருகிறார்கள்.” என்று நான் சமையலறைக்குக் கேட்கும்படி சொன்னேன்.

மாலினிக்குக் கடிதமெழுதவேண்டும் போல் எனக்குத் தோன்றியது. இப்பொழுது சில நாட்களாக கடிதமெழுதுவ தென்பது எனக்கு எட்டிக்காயாய் கசந்தது. கடிதம் எவ் வளவு நீளமாயிருந்தாலும் வாசிப்பதற்கு ஆசையாயிருக் கும். எழுதாவிட்டால் சுமனாவதி நச்சரிக்கத் தொடங்கி விடுவாள். நான் கண்ணாடியை மாட்டிக் கொண்டு முக் காலியை அருகில் இழுத்து வைத்தேன். ‘அன்புள்ள மூத்த மகள் அறிவது. நீங்கள் இருவரும் போனபிறகு ஒரு தடவை யாவது இங்கே வரவில்லை. இதனால் அம்மாவும் நானும் மிகவும் வேதனைப்படுகிறோம். ஓய்வு கிடைக்கும் பொழுது விரைவில் ஒரு தடவை வந்து போங்கள். மூத்த மகன் பரீட்சை எழுதுவதற்காகச் சென்றமாதம் இங்கிலாந் துக்குப் போய்விட்டான். அவன் திரும்பி வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் செல்லும். நிமலைப் பற்றி ஒரு செய்தியும் கிடைக்கவில்லை. எங்கே போனானோ தெரியவில்லை. அம்மா உன்னை எதிர் பார்த்து வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருக்கிறாள். உங் கள் இருவருக்கும் மும்மணிகளின் ஆசி கிட்டுவதாக. இங்ஙனம். அப்பா

மாலினி போன பிறகு முற்றத்துப் பூஞ்செடிகளுக்கு கெட்டகாலம் தொட்டுவிட்டது. தண்ணீர் ஊற்றுவதற்கு ஒருவரும் இல்லாததால் அவை வாடி வதங்கிவிட்டன. அந்தூரியம் செடிகள் மட்டும் ஒருவாறு உயிர்தப்பியிருக் கின்றன. இவற்றுக்கு அதிக பரிகாரம் இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. ஆரம்பத்தில் சுவரோரமாக வெவ்வேறு நிறப்பூக்களைக் கொண்ட பத்துப் பன்னிரெண்டு செடிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பொழுது அவற்றில் பாதி தான் மிஞ்சியிருந்தன. பூச்சாடிகளோடு திருடர்கள் எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். இன்றிருப்பதை நாளை காணக்கிடையாது. ஒவ்வொருநாளும் காலையில் எழுந்த தும் சின்னவன் “அம்மா இன்று இன்னுமொரு ஜாடி குறைந்திருக்கிறது.” என்று சொல்வான். சுமனாவதி போனால் போகட்டுமடா. நாங்கள் போகும்பொழுது இவற்றையெல்லாம் கட்டி எடுத்துச் செல்லவா போகி றோம்” என்பாள். வீட்டுக் கதவுகளிலும் ஜன்னல்களி

லும் போடப்பட்டிருந்த திரைச்சீலைகளெல்லாம் அழுக் குப்படிந்து கறுத்துப் போயிருந்தன. பார்த்த இடத்தி லெல்லாம் சிலந்தி வலைகள் தொங்கின. சீமெந்து நிலம் பலகாலமாகக் கழுவப்படாமலிருந்ததால் நிறம் மாறிப் போயிருந்தது. மாலினிக்கு எப்பொழுதும் இவற்றில் ஒரு கண். சமையலறை வேலைகளில் உதவி செய்யாவிட்டா லும் வீடு வாசல்களைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதற்குத் தவறமாட்டாள். மாதம் ஒரு முறை ஜன்னல் திரைச் சீலைகளை மாற்றுவாள். சிலந்தி வலைகளைப் பிரித்து விடுவாள். தேங்காய்ப் பூப்போட்டு சீமெந்து நிலத்தை மெருகேறும் வரை துடைப்பாள். சிநேகிதிகளிடமிருந்து பூஞ்செடிகள் எடுத்துவந்து தோட்டத்தில் நடுவாள். சுமனாவதிக்கு இவற்றைப் பற்றி அறிவு போதாது. மூன்று வேளையும் சாப்பாடு சமைத்துப் போடுவதைத் தவிர வேறு எதுவுமே தெரியாது. நானும் அவள் சமைப்பதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒருபக்கமாக ஒதுங்கிவிடு வேன். “என்ன அங்கே உட்கார்ந்து எதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.” என்று வெளியே வந்த சுமனாவதி கேட்டாள். “சுகஷேமங்களை விசாரித்து மாலினிக்குக் கடிதமொன்று எழுதினால் நல்லதல்லவா? அவள் கோபித்துக் கொண்டாளோ தெரியவில்லை. ஒரு செய்தியும் அவளிடமிருந்து இல்லை.” “நான் ஒரு கடிதம் அனுப்பிவிட்டேன்” என்று நான் சொன்னேன்.

நூறு கடிதங்கள் அனுப்பினாலும் மாலினி பதில் எழுத மாட்டாள் என்பது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

தாழ்வாரத்தில் போடப்பட்டிருந்த தட்டியினூடாக வீட்டுக்குள் மழைச்சாரல் அடித்தது. நான் இரண்டு நாட்களாக ஆபீசுக்குப் போகவில்லை. ஜலதோஷம் ஒரு வாரமாக. வெயிலையே காணவில்லை. கணவனைப் பறி கொடுத்த மனைவிபோல வானம் கறுப்புபோர்வையை மூடிக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்திய வண்ணமாக இருந்தது. அதி காலை இரண்டு மூன்று மணிக்கு ஆரம்பிக்கும் மழை பகல் பதினொரு மணியளவில் தான் சற்று அடங்கும். அதன்

பிறகு வெள்ளியை உருக்கிவார்த்தது போல ஒரு ஒளி தோட்டம் முழுவதும் பரவியிருக்கும். மாலை மூன்று மணிக்கு மீண்டும் மழை பெய்யத் தொடங்கிவிடும். இந்த மழை நாங்கள் படுக்கைக்குச் செல்லும் வரை ஓயாது. நான் பாதாதிகேசம் போர்த்துக் கொண்டு மல்லித் தண்ணீரைக் குடித்தபடி சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தேன். 'உங்களைத் தானே வீட்டுக்குள் வாருங்கள் குளிர் காற்றுப் பட்டால் ஆகாது. காய்ச்சல் வந்தால் மருந்து வாங்கிவந்து கொடுக்க யாரிருக்கிறார்கள்' என்று சுமனாவதி அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். நான் சிலைபோல ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தேன். சுமனாவதி கோபத்தோடு போய்விட்டாள். முற்றத்தில் கிடந்த தகர டின் களில் மழைத்தண்ணீர் நிரப்பிலிருந்தது. எங்கும் தண்ணீர் குளமாகத் தேங்கி நின்றது. குப்பை கூழங்கள் நிரம்பியிருந்ததால் கிணற்றடிச் சாக்கடையில் தண்ணீர் நுரைதள்ளிக் கொண்டு பாய்ந்தது. நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்திருந்ததில் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. பிறகே நான் நான்காலியை விட்டு எழுந்திருப்பேன்.

மூத்தவனிடமிருந்தும் இதுவரை ஒரு செய்தியும் வரவில்லை. புதிய இடத்தில் தங்குமிட வசதிகள் இன்னும் சரிவர அமையவில்லைப் போலிருக்கிறது. தாழ்வாரத்தைக் கடந்து வீட்டுக்குள் வரும் பொழுதெல்லாம் என்னையறியாமலே என் கண்கள் அவனுடைய அறையை நோட்டம் விடும். இப்பொழுது அந்த அறை நாள் முழுவதும் மூடியே இருக்கும். நேற்றுமாலை நான் அறையின் ஒரு பக்கக் கதவைத் திறந்து பார்த்தேன். அதற்குள் குப்பை கூழங்கள் நிறைந்து கிடந்தன. கசக்கி எறியப்பட்ட கடதாசிகள், வெற்று மைப் போத்தல்கள், பிளேடுகள். புத்தகங்கள் மட்டும் காட்போட்பெட்டிக்குள் போடப்பட்டு ஒரு பக்கமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. மூத்தவன் படுத்திருந்த தலைமாட்டுப் பக்கத்தில் சுவரில் கறுப்புக்கறை பட்டிருந்தது. எனக்கு உள்ளே சென்று அதைக் கையால் தடவிப் பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. கீழே விழுந்து கிடந்த ஒற்றைக் கால்மேசையும் பொறுக்கி

எடுத்துக் கொண்டு நான் அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். அந்தமேஸ் கால் முட்டியருகில் கிழிந்திருந்தது. நான் வேலைக்குப் போவதற்கு முந்திய நாள் தான் என்னுடைய அப்பா எனக்கு ஒரு சோடிச் சப்பாத்தும் மேசும் வாங்கித் தந்தார். அதற்குமுன் நான் காalkளை மூடும் சப்பாத்துக்களை அணிந்ததே கிடையாது. தூர இடங்களில் நடக்கும் கலியாணங்களுக்குப் போகும் பொழுதும் காalkளில் ஒன்றுமே அணிவதில்லை. நானும் சுமனாவதியும் மூத்த மகனுக்குச் செலவழித்த அளவு வேறு எந்தப் பிள்ளைக்கும் செலவழித்தது கிடையாது. முப்பது ரூபாய் கொடுத்து புத்தகம் வாங்கிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம். அவன் ஒரு சமயம் என்னிடம் வந்து ஒரு கணித உபகரணப் பெட்டி வாங்கி தரும் படி கேட்டான். அது கீழ் வகுப்புப் பிள்ளைகள் உபயோகிக்கும் வகையைச் சேர்ந்ததல்ல. விசேட உபகரணங்களைக் கொண்ட பெட்டி. அரை நாள் முழுவதும் கோட்டையில் அலைந்து திரிந்து கடைசியில் மிலர்ஸ் சாப்பில் ஒரு பெட்டி வாங்கினேன். இதன் விலை நூற்று இருபது ரூபாய், இதைக் கேட்டுவிட்டு சுமனாவதி கன்னத்தில் கைவைத்தாள். எவ்வளவு செலவழிந்தாலும் என்ன? மனிதனாகித் தலையெடுத்து விட்டானானால் அதுபோதும். நாங்கள் போக்கிடமற்றுத் தெருவில் நின்றாலும் பாதகமில்லை.

ஆபீசில் இருக்கும்பொழுது சிரிசோமா என்னருகில் வந்து “மாமா எப்பொழுது ரிடையராகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“இன்னும் ஆறு மாதம் இருக்கிறது. ஏன் கேட்கிறீர்கள்?”

“இல்லை சும்மா தான்.”

“தயவு செய்து எனக்கென்று ஒரு ஏற்பாடும் செய்ய வேண்டாம்.”

“மனிதர்களுக்கு ஏன் வீணாகத் தொல்லை கொடுக்க வேண்டும்? மற்றது நான் கேளிக் கைகளை விரும்பாதவன். எல்லோருக்கும் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு அமைதியாக வெளியேறுவது தான் நல்லது.”

“அது எப்படி முடியும். நீங்கள் பத்துப்பன்னிரெண்டு வருடம் இங்கே வேலை செய்திருக்கிறீர்கள் மாமா. உங்களை வெறுங் கையோடு அனுப்புவதா?” முடியாது. இங்கே எத்தனையோ பேர் மாற்றலாகிச் செல்லும் பொலுதெல்லாம் நீங்களும் பரிசுகள் வழங்கியிருக்கிறீர்கள்ல்லவா?

“அது சரிதான் ஆனால் எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். எனக்காக எதுவும் செய்யாமல் விட்டாலும் பாதகமில்லை. இதெல்லாம் வெறும் வேஷம். இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறியதும் எல்லாம் மறந்து போகும். நான் ஒரு வரையும் குறை சொல்லவில்லை. எங்கும் இதே இலட்சணம் தான். உமக்கு மிஸ்டர் சில்வாவை நினைவிருக்கிறதா. எந்த நேரம் பார்த்தாலும் வெறுந் தேநீர் குடித்தபடி இருப்பாரே. அவர் ரிடையராகும் பொழுது எல்லோரும் கூடி பெரிய விருந்து போட்டு பரிசும் கொடுத்தார்கள். அதோடு பாசம் நேசம் எல்லாம் அதோகதியாகிவிட்டது. அந்த ஆள் ஒரு மாதத்தின் பின்னர் தன்னுடைய பென்ஷனை ஒழுங்குபண்ணிக் கொள்வதற்காக வந்த பொழுது என்ன நடந்தது? அவருடன் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதற்கு ஒருவராவது வெளியே வந்தார்களா? கடைசியாக நான் தான் அவரைக் கண்டனுக்கு அழைத்துச் சென்று தேநீர் வாங்கிக் கொடுத்தேன். எனக்கும் இவர்கள் இதே வரவேற்புத் தான் கொடுப்பார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களிடமிருந்து எதற்காகப் பரிசு வாங்க வேண்டும்? நீங்கள் எல்லோரும் புதிதாகச் சேர்ந்தவர்களாகையினால் இவற்றைப் பற்றி அதிக கவனமெடுக்கமாட்டீர்கள். பின்னொரு காலத்தில் உங்களுக்கும் எல்லாம் புரிந்துவிடும்.” சிரிசோராம பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் வராமல் என்னை இரக்கத்தோடு பார்த்தபடி நின்றான்.

“என்ன கலியாணம் கார்த்திகையென்று ஒன்றும் செய்து கொள்வதாக உத்தேசமில்லையா” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஏழெட்டு இடங்களில் போய்ப் பார்த்தேன் மாமா. இன்னும் ஒன்றும் சரிவரவில்லை.”

“இப்பொழுது உனக்கு என்ன வயசாகிறது?”

“இருபத்தெட்டு.”

“சிரிசோமா நீ உடனடியாகத் திருமணஞ் செய்து கொள்வது அவசியம். ஏன் தெரியுமா இந்த வயதில் கலியாணமாகிவிட்டால் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெறுவதற்கு முன்னர் திருமண வயதில் இரண்டு மூன்று பிள்ளைகளை பெற்று வளர்த்துக் கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் பின்னால் கஷ்டம். என்ன சிரிக்கிறாய்? நான் கேலி செய்கிறேன் என்று நினைக்க வேண்டாம். தெரிந்ததா? ஆனால் வீட்டுக்குத் தெரியாமல் ஒன்றிலும் ஈடுபடக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால் என்றுமே விமோசனம் கிடையாது.”

அவன் தலைகுனிந்து மௌனமாக நின்றான். அவனுடைய முகத்திலிருந்த சிரிப்பு மறைந்து போயிற்று. அதற்குப் பதிலாக அங்கே சிந்தனை ரேகைகள் படர்ந்தன. வாழ்க்கையில் அவன் இதுவரை கண்டிராத ஒரு பக்கத்தை நான் அவனுக்கு இப்பொழுது காட்டிவிட்டதாக நினைத்தேன். இந்தக் காலத்து இளைஞர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு இவை பற்றி அறிவு போதாது. நூலறுந்த பட்டம்போல பிறந்ததும் இலக்கின்றிப் பறந்து கொண்டிருப்பார்கள். சிலர் முட்டைதர்களில் சிக்கி வழிதவறிவிடுவார்கள், சுயபுத்தியோடு நடப்பவர்கள் மிகச் சிலரே.

“சிரிசோமவின் ஊர் விவகாரமெல்லாம் எப்படி?”

“ரொம்ப நாட்களாக அந்தப் பக்கம் போகவில்லை மாமா”

“ஆமாம் மிகவும் தூரம் தான், இருந்தாலும் மாத மொருமுறையாவது வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். உங்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டுப் பெற்றோர் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு காத்திருப்பார்கள். தந்தையாகி விட்டால் உனக்கும் இதெல்லாம் ஒரு நாள் புரியத்தான் போகிறது.”

அவன் என்னை ஆவலோடு பார்த்தான்.

“மாதந்தோறும் வீட்டுக்கு எவ்வளவு அனுப்புகிறாய்? தேவையற்ற காரியங்களில் தலையிடுகிறேன் என்று என்னுடன் கோபித்துக் கொள்ளாதே” என்று நான் சொன்னேன்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. மாமாவின் மனதைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதா?”

“சம்பளம் கிடைத்ததும் அம்மாவுக்கு ஏதாவது அனுப்பிக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் கேட்டாலென்ன கேட்காவிட்டாலென்ன பாதகமில்லை. இதுதான் பிள்ளைகளின் கடமை. சின்னஞ் சிறு ஊசி அளவு கொடுத்தாலும் அவர்கள் மகாமேரு மலையைப் போல அதை எண்ணிக் கொள்வார்கள்.”

சிரிசோமாவின் கண்களில் நீர் நிறையத் தொடங்கி விட்டது. அவன் என்னைப் பார்க்க முடியாதவனாக வேறு பக்கம் திருப்பினான்.

வீட்டுக்குப் போனதும் இருட்டும் வரை நான் என்னைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்னும் ஆறு ஏழு மாதங்களில் நான் ஓய்வு பெறப்போவதை நினைத்தால் மனம் சஞ்சலப்படுகிறது. நாளையென்பது இன்றாகி இன்றென்பது நேற்றாகி கண் இமைக்கும் பொழுதில் நாட்கள் உருண்டோடி அந்த நாள் வந்துவிடும். கடவுளே அதன் பின்னர் வீட்டுக்குப் போய் என்ன செய்வது?

இங்கே இருந்தால் குறைந்தது கடதாசியில் ஏதாவது கிறுக்கிக் கொண்டாவது இருக்கலாம். கண்டனில் இரண்டு பேரைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு சாமான் விலை யேற்றத்தைப் பற்றிப் பேசலாம். ஒரு நிமிடம் கூடத் தனிமை தெரியாது. இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக வேலை செய்து பழகிய கந்தோர் வாழ்க்கையை விட்டு வெளியேறியதும் திக்கற்றவனாகிவிடுவேன். அது நிஜம். அதன் பிறகு தோட்டமும் வீடும் தான் என் உலகம். சுமனாவதியும் சின்னவனும் கலுவாவும் தான் நான் காணப்போகும் சமுதாயம். டெலிபோன் மணிச் சத்தமும் தட்டச்சு யந்திரத்தின் ஓசையும் கேளாமல் போய்விடும். இதற்குப் பதிலாக வீட்டுக் கூரையின் மேலே காய்ந்த பலா இலைகள் காற்றுக்கு எற்றப்பட்டுச் செல்லும் ஓசையும் தோட்டத்து மரங்களில் பழுத்து அழுகிய பழங்கள் நிலத்தில் விழும் ஓசையும், இவற்றுக்கிடையில் சுமனாவதி பிள்ளைகளை எண்ணி விடும், பெருமூச்சுச் சத்தமும் தான் கேட்கும். சின்னவன் கண்கள் களைத்துப் போகும் வரை பாதையைப் பாத்தபடியே இருப்பதைக் காணலாம். அவ்வளவுதான். இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டும் பார்த்துக் கொண்டும் இருப்பதிலேயே நாள் கழிந்துவிடும். மறுநாளும் அதே பல்லவி தான். கைகால்கள் குளிர்ந்து நான் மரணத்தை அணைக்கும் வரை இப்படியே எத்தனை நாட்கள் கழிக்கவேண்டியிருக்கும். கடைசி மூச்சு விடுவதற்கு முன்னரே நான் எத்தனை தடவை சாகாமல் செத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமோ?

என் உள்ளத்தில் பெரும் புயல் வீசியது.

பெருமூச்சு விடுவது போல தோட்டத்து மரஞ்செடிகள் அசைந்தன. அது யாரோ ஊமைப் பாஷையில் ஒப்பாரி வைப்பது போலிருந்தது. கூனல் விழுந்த கிழவியொருத்தி கைதடியை ஊன்றியபடி எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரிலிருந்த மலையில் ஏறிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் படலையருகில் சற்று நின்று வீட்டை நோக்குவதை நான் கண்டேன். இன்றைக்கு நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் அவள் இதே

தெருவில் சுறுசுறுப்பான பெண்ணாக நடந்து திரிந்திருப்பாள். கைகளை வீசியபடி மலை ஏறியிருப்பாள். இன்றோ உடம்பில் தெம்பில்லாததால் அப்படி ஏறமுடியவில்லை. இன்னதென்று புரியாத ஒருவகை அச்சத்தால் என் உள்ளம் மரத்துப்போயிற்று. நாவல் மரத்திலிருந்து பழுத்த இலையொன்று சுழன்று வந்து வாசலுக்கு முன்னால் விழுந்தது. காற்று கதவுத் திரைச் சேலையின் ஒரு முனையை தூக்கிவிட்டுச் சென்றது. கமத்தவத்தைப் பக்கத்திலிருந்து மணிசத்தம் காற்றில் மிதந்து வந்தது. அது மண்ணெண்ணை வண்டி. அந்த ஓசை சிறிது சிறிதாக அந்தப் பிரதேசத்தையே ஆக்கிரமிப்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

சின்னவனுக்கு மீண்டும் சுகயீனம் ஏற்பட்டது. உடம்பில் எந்த வருத்தமும் இல்லை. இருந்தும் முகம் வாடி இருந்தது. முன்போல சுமனாவதி அவனை ஏசுவதில்லை. அவன் என்ன செய்தாலும் வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்துவிடுவோம். அவனுக்குக் கோபமூட்டும் செயலையோ, அவனை அழப்பண்ணும் காரியத்தையோ செய்யக்கூடாதென டாக்டர் எங்களுக்கு எச்சரித்திருந்தார். வாரம் ஒரு முறை நான், அவன் விரும்பி உண்ணும் சாப்பாடு மரக்கறி வகையை வாங்கி வருவேன். தினமும் அவனுக்குப் பகல் சாப்பாட்டுக்கு ஒரு முட்டை அவித்துக் கொடுக்கும்படி சுமனாவதிக்கு சொல்லி வைத்திருந்தேன். அவன் என்னிடம் கேட்டாலென்ன கேட்காவிட்டாலென்ன ஆபீஸ் விட்டு வரும் பொழுது பழக்கதோஷத்தால் வெற்றுச் சிகரட் பக்கெட்டுகளும் நூல்பந்தும் எடுத்து வருவேன். எதைச் செய்தாலும் அவனுடைய மனதை மாற்ற முடியவில்லை. முன்னிருந்தது போல, சிரிப்பதும் கிடையாது. தான் சந்தோஷமாக, இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதும் கிடையாது. வண்டிச் சில்லுகள் கிரீச்சிடும் சத்தம் கேட்டது. நான் கதவுத் திரைச் சீலையை விலக்கிவிட்டு வீட்டுக்குள் பார்த்தேன். சின்னவன் என்னருகில் வந்தான். அவனுடைய கண்ணில் நீர் நிறைந்தது. முகமும் வீங்கியிருந்தது.

“அப்பா.”

“என்னடா கண்ணே?”

“இது எத்தனை பேர் இருந்த வீடு அப்பா. இப் பொழுது ஒருவரும் இல்லை. எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். நிமல் அண்ணாவும் இல்லை. மாலினி அக்காவும் இல்லை. பெரிய அண்ணாவும் இல்லை. நான் மட்டும் தான் மிஞ்சி இருக்கிறேன்” என்று விட்டு அழ ஆரம்பித்தான். “எனக்கு போக முடியாததால் நான் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கிறேன். எனக்கு இப்போ பேச்சுத் துணைக்குக் கூட எவரும் இல்லை.”

“பலமாகப் பேசாதேடா மகனே அக்கம் பக்கத்திலுள்ள வர்களுக்குக் கேட்கும். நிமல் அண்ணன் வரமாட்டான் என்று யார் சொன்னது? அவர்கள் நாளை அல்லது மறு நாள் வருவார்கள். மாலினி அக்கா எனக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தாள். அதில் தான் மாதக் கடைசியில் வருவதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாளே?”

“அந்தக் கடிதம் எங்கே?”

“ஆபீசில் வைத்திருக்கிறேன்.”

“பொய் சொல்ல வேண்டாம். அப்பா என்னை ஏமாற்றப்பார்க்கிறீர்கள். அவர்கள் எந்தக் காலத்திலும் வர மாட்டார்கள் என்பது அப்பாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனக்கு மறைக்க வேண்டாம். எனக்கு எல்லாம் தெரியும். பெரிய அண்ணா அங்கே போனதும் எனக்கு ஓட்டிச் செல்லக் கூடிய கார் ஒன்று வாங்கி அனுப்புவதாகச் சொல்லியிருந்தார். எங்கே அதைக் காணவேயில்லை. அவர் போய் ஒரு வருடமாகிவிட்டது. ஒரே ஒரு கடிதமாவது அனுப்பினானா?” அவனுடைய குரல் தளரத்தொடங்கியது. “என்னுடைய கால்களில் பலமிருந்தால் நானும் இங்கே இருக்க மாட்டேன். பறந்து போயிருப்பேன்.”

எனக்கு எதுவுமே சொல்லத் தோன்றவில்லை. நான் தலை குனிந்தபடி இருந்தேன். கூடத்தில் விம்மல் சத்தம் கேட்டது. சுமனாவதி தான் அழுகிறாள், போலிருக்கிறது. அவள் சின்னவனின் பேச்சைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவளைத் தேற்றப் போனால் அழுகை அதிகரிக்குமாகையால் நான் பேசாமலிருந்து விட்டேன். தான் அன்புசெலுத்தும் ஒருவர் தன்னிடமிருந்து பிரித்து சென்றுவிட்ட பின் ஏற்படும் வேதனையைக் காட்டிலும் அவர் என்றாவது ஒரு நாள் தனக்குச் சொந்தமில்லாதவராகிவிடுவார் என எண்ணும் போது உண்டாகும் துயரம் உக்கிரமானது. கடந்த காலத்தில் நான் அனுபவித்த துயரச்சுமையிலிருந்து இதனைச் சொல்லக் கூடியதாயிருந்தது. நிமலும் மாலினியும் மூத்தமகனும் இன்னும் உயிருடன் தான் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் அவர்கள் என்றென்றும் எங்களுக்கு இல்லாதவர்களாகிவிட்டார்கள். அவர்களைப் பற்றி ஒரு செய்தி கூடக் கிடைக்கவில்லை. என்னுடைய கண்களிலும் கண்ணீர் ததும்பத் தொடங்கியது. நான் இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை மூடிக் கொண்டேன். சின்னவனுக்கும் பொய் சொன்ன காலம் மலையேறிவிட்டது. இனி அவனை ஏமாற்ற முடியாது. அங்கவீனமாக இருந்தாலும் நுட்பமாகச் சிந்திக்க கூடிய ஆற்றல் அவனுக்கிருந்தது. வீட்டில் நடக்கும் விஷயங்களை மறைக்க முடியாது. மாதக் கணக்காக இந்த பிரச்சினைகளை தலையில் குவித்து வைத்துக் கொண்டு மனத்துக்குள் அழுதபடி இருந்திருக்கிறான். தன்னால் பொறுக்க முடியாத கட்டத்தில் தான் எல்லாவற்றையும் வெளியே உமிழ்ந்துவிட்டான். தபால் காரன் சிரிசேனவின் வீட்டுத்தோட்டத்தில் நின்று மணியடித்தால் போதும் எங்கள் சின்னவன் எங்கிருந்தாலும் தாழ்வாரத்துக்கு வந்து சேர்ந்துவிடுவான். படலையையே பார்த்தபடி இருப்பான். ஆனால் சுற்றில் இலவுகாத்த கிளியாகிவிடுவான். தபால்காரன் வேறெங்கோ பார்த்தபடி எங்கள் வீட்டைத் தாண்டிப் போவான். சில சமயங்களில் கோட்டை யு. சியிலிருந்து மின்சாரக் கட்டண சிட்டையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டுப் போவான். இந்தக் கடித உறையின் மேலே 'அரசாங்க சேவை' எனப் பெரிய எழுத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கும்.

“சின்னவனே அழாதேடா மகனே. இவர்கள் யார் இல்லாமல் போனாலென்ன எங்களுக்கு நீ இருக்கிறாய் உனக்கு நாங்கள் இருக்கிறோம். அதுபோதாதா. இந்த வருட முடிவில் நான் பென்ஷன் எடுத்ததும் ஊருக்குப் போய்விடுவோம். எனக்கிருக்கும் தோட்டந் துரவு எல்லா வற்றையும் நான் உன்னுடைய பெயருக்கு எழுதப் போகிறேன். வேறு ஒருவருக்கும் கொடுக்க மாட்டேன்.”

அவன் பேசாமல் வீட்டுக்குள் போகும் சத்தம் கேட்டது.

வீட்டை விட்டுப் போனவர்களில் எவருமே திரும்பிவர மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் சின்னவனின் உள்ளத்தில் நன்றாக வேரூன்றிவிட்டது. அதை நினைக்கும் பொழுது என்னுடைய மூளையே குழம்பிப் போகிறது. நான் அதைப் பற்றி அதிகம் சிந்திக்காமல் மனச் சாட்சியை ஏமாற்றிய படி பொழுதை ஒருவாறு ஓட்டப் பார்க்கிறேன். கட்டிலில் படுத்திருந்தவாறு கண்களை மூடியபடி மனோ ராஜ்யமொன்றைப் படைத்து அதற்கு ராஜாவாகி சிம் மாசனத்தில் வீற்றிருக்கிறேன். மாலினி வந்திருக்கிறாள். மாலினியும் சிரிமானையும் வீட்டுக்குள் கால் வைத்ததும் நானும் சுமனாவதியும் முன்னே சென்று வணங்கி வர வேற்கிறோம். வேலைக்காரப் பையன் அவர்களின் சூட் கேஸ்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போகிறான். அந்தப் பெட்டிகளில் ஒன்றினுள் மாலினி செய்த பலகா ரங்கள் இருக்கின்றன. எனக்குப் பயற்றம் பணியாரம் பிடிக்கும் என்பதை அவள் அறிவாள். சேர்மாவும், நிமலும் ஒரு டக்ஸியில் வந்து படலையருகில் இறங்குகிறார்கள். நிமலுக்கு நல்ல வரும்படி, அவன் ஒரு தையல் கடை போட்டிருக்கிறானாம். அவனுக்குக் கீழ் இரண்டு மூன்று பேர் வேலை செய்கிறார்கள். சுமனாவதி சோமாவின் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொஞ்சியபடி தோட்டத்தை வலம் வந்தாள். நிமல் என்னை ஒரு பக்கமாக அழைத்துச் சென்று கையில் ஐநூறு ரூபாயை வைக்கிறான். “எனக்குப் பணம் வேண்டாமடா மகனே. எப்படியாவது நீங்கள் வந்து முகத்தைக் காட்டிவிட்டுப் போகிறீர்களே அது போதும் பணத்தை விட அது பெறுமதிவாய்ந்தது.” ‘பரவாயில்லை அப்பா,

இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்னிடம் நிறையப் பணம் இருக்கிறது' என்று அவன் கட்டாயப்படுத்துகிறான். "இவ்வளவு காலமும் உங்களைப் பார்க்கவராமலிருந்து விட்டோம். கோபிக்க வேண்டாம் அப்பா." என்கிறான். உடனே அதற்கு நான் "பைத்தியக்காரத் தனமாகப் பேசாமல் சும்மா இரடா. நீங்கள் எங்கே இருந்தாலும் நன்றாக வாழ வேண்டும்." என்பேன். "அந்தக் கார் யாருடையது?" அண்ணாவுடையது. இங்கிலாந்திலிருந்து வாங்கி வந்தார். ஒரே நேரத்தில் நூறுபேர் வந்து குவிந்தது போல வீட்டுக்குள்ளே சத்தமும் சந்தடியும் காதைப் பிளக்கும். வீடு கூடத்திடரென புதுக்கோலம் பூண்டிருந்தது. கதவுகளிலும், சாளரங்களிலும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த புத்தம் புதிய திரைச் சேலைகள் காற்றில் அகப்பட்டு உப்பித் தணிந்தன. கூரைத் தீராந்திகளில் பூசப்பட்டிருந்த வானிஷ் மணம் மூக்கைத் துளைக்கும். தோட்டத்துப் பூப்பாத்திகளில் சிவப்பு நிற அரும்புகள் இதழ் விரித்துச் சிரிக்கும். அளவு கடந்த சந்தோஷத்தால் எனக்குப் பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் வெளிவரமறுத்தன. நான் எனக்குள்ளே சிரித்தபடி ஒவ்வொரு அறையாக நடந்து திரிந்தேன். கண்ணயரும் வேளையில் கொல்லைப் புறத்தில் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. 'தோட்டத்தில் யாரோ நடப்பது போலச் சத்தம் கேட்கிறதே' என்று நான் சுமனாவதியிடம் சொன்னேன். அதற்கு அவள் அலட்சியமாக, "பையன்கள் தேங்காய் பறிக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது." என்றாள். இப்போ சிறிது நாட்களாக தோட்டத்து விளைச்சலில் பெரும் பகுதியை அந்நியர் தான் அனுபவித்து வருகிறார்கள். தெருவில் போகும் பையன்கள் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே றம்புட்டான் மரத்துக்குக் கல் எறிகிறார்கள். தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து கேட்காமல் கொய்யா மரத்தில் ஏறுகிறார்கள். பிலிங்காய் பறிக்கிறார்கள். இளநீர் பறிக்கிறார்கள். தர்மத்துக்கு விடப்பட்ட நிலம் என்று எண்ணுகிறார்களோ. ஒரு நாள் நான் ஆபீசிலிருந்து வரும் பொழுது இரண்டு பையன்கள் கொய்யா மரத்தின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஒருவன் என்னைக் கண்டதும் அடுத்த தோட்டத்துக்குள் பாய்ந்து

ஓடிவிட்டான். மற்றவனுக்கோ மரத்திலிருந்து இறங்க முடியவில்லை. நான் அவனுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தேன்.

“இதெல்லாம் யார் வீட்டுச் சொத்து என்று நினைத்துக் கொண்டீர்கள்.” “யாருடையதாயிருந்தால் எனக்கென்ன “அடேயப்பா வாயின் நீளத்தைப் பாருங்கள். இனிமேல் என்கையில் அகப்பட்டால் மரத்தில் கட்டி வைத்து உதைப்பேன். தெரிந்ததா. வந்து கேட்டுப் பறித்தா லென்ன குறைந்தா போகும்.”

“இந்தக் காலத்துப் பையன்களுக்கு கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லை. மிஸ்டர் நந்தசேன அது அவர் களுக்கு வெட்கமாம்” என்று சிரிசேன வேலியருகில் வந்து சொன்னார்.

“களவெடுப்பது பாபம் பிள்ளைகளே.” என்று நான் தயவாகச் சொன்னேன். “இந்தச் சின்ன வயதிலேயே நீங் கள் இப்படியென்றால் பெரியவர்களாகியதும் என்ன தான் செய்யமாட்டீர்கள்? கடைசியில் சிறைக்குப் போகவும் நேரலாம்.”

நான் வீட்டுக்குள் சென்றதும் அந்தப் பையன்கள் வீட் டுப்பக்கமாகப் போய் விசிலடிக்கும் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து வீட்டுக் கூரைமேல் கற்கள் வந்து விழும் சத்தமும் கேட்டது. அவர்களைத் துரத்திப் போய்பிடிப்பதற்கு என் உடம்பில் தென்பில்லை. இந்தச் செயலற்ற நிலையை எண்ணி என் பேரிலேயே எனக்கு இரக்கம் உண்டாயிற்று. நான் தாழ்வாரத்துக்கு வந்து தெருவைப் பார்த்தபடி நின்றேன். “நிமல் இருந் திருந்தால்” என்று சுமனாவதி தழுதழுத்த குரலில் சொன்னாள். நான் இருட்டும் வரை சீமெந்துப் படியின் மேல் உட்கார்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கடந்த எத்தனையோ மாதங்களாக எனக்குச் சரியான தூக்கமில்லை. சில நாட்களில் எவ்வளவு தான் தாமதித் துப் படுக்கைக்குப் போனாலும் இரண்டு மூன்று மணித்தி யாலங்கள்கூட நித்திரை கொள்ள முடியாது. கண்களை

மூடியபடி கட்டிலில் புரண்டு கொண்டு தலையணையை மாற்றி மாற்றிப்படுத்துப் பார்த்தேன். பலனில்லை. மனம் பிரச்சினைகளால் சிக்கலாகி விட்டது. உடம்பு பலவீன மாயிருந்தால் சிலவேளைகளில் விடியும் ஜாமத்தில் கண்ணயர்ந்து விடுவேன். சுமனாவதியின் கட்டிலின் தலைமாட்டோரமாக சுவரில் சீவலியின் பட மொன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது. கடந்த இரண்டு தினங்களாக அவள் அந்தப் படத்துக்கும் வத்திகொளுத்தி வைத்து வருகிறாள். லைட்டை அணைத்த பின்னர் இந்தக் குச்சிகளின் முனையிலிருக்கும் நெருப்பு மின் மினிப் பூச்சிக்கள் கூட்டமொன்று சுவரில் மொய்த்திருப்பதைப் போலத் தெரியும். சந்தனக் குச்சிகளின் வாசனை அறையின் மூலைமுடுக்கெங்கும் பரவியிருந்தது. நான் உள்ளங் கைகளில் தலையைப் பதித்துக் கொண்டு தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்தேன். அடுத்த கட்டிலில் சுமனாவதி உட்கார்ந்திருந்து கடவுளுக்குத் தோத்திரம் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மணித்தியாலக் கணக்காகத் தனக்குத் தெரிந்தவற்றையெல்லாம் முணுமுணுப்பாள். புத்தர் பிராணை வழிபடுவாள். இனித் திரும்புவதற்கு ஒரு திசையும் இல்லை. பார்ப்பதற்கு வேறுகாட்சியுமில்லை. மாலினி பிறந்த நாள் முதல் இன்றுவரை சுமனாவதி எவ்வளவு கஷ்டங்களை அனுபவித்திருப்பாள். இனி இருப் பவர்கள் தான் கொடுக்கவேண்டும். இல்லாதவர்கள் எதைக் கொடுப்பது? விகாரைக் ஹாமுதுறு அவர்களும் இதைத்தான் சொல்லுகிறார். சுமனாவதிக்கு இந்தத் தத்துவம் புரியாது. கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாவிட் டாலும் இல்லை என்று சொல்ல மாட்டாள். தான் சாப் பிடுவதற்கென்று வைத்திருந்ததை பிறருக்குக் கொடுத்து அவர்களின் வயிறு நிறைவதைப் பார்த்துச் சந்தோஷப் படுவாள். உடை விஷயத்திலும் அப்படியே. அவளுடைய மெத்தைக்கு மேல் படுக்கை விரிப்புக்குக் கீழே ஏராளமான சட்டைகளைத் திணித்து வைத்திருக்கிறாள். அவையெல் லாம் கந்தையாகிப்போன பழந்துணிகள். டிரங்குப் பெட்டியில் இருப்பவையும் இதே போலப் பழந்துணிகள் தான். பெறுமதியான நல்ல துணிமணி எதுவும் இல்லை. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஆயுள் குறைவு என்பார்கள். அதிக காலம் சீவித்திருக்கமாட்டார்கள்.

சுகத்தை அறிவித்து ஒரு கடிதமாவது அனுப்ப முடியாதா என்று நான் மாலினியையும் நிமலையும் இடைக்கிடை ஏசுவேன். அந்த நேரத்திலெல்லாம் சுமனாவதி என்னைத் தடுப்பாள். எவர் பேரிலும் குற்றஞ் சுமத்த அவள் விரும்புவதில்லை. இருந்தும் அவள் என்னைவிட அதிகமாகத் துக்கப்படுகிறாள் என்பதை நான் அறிவேன். நேற்று முன்தினம் மாலை கட்டிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்த பொழுது தேநீர் குடிக்க வேண்டும்போல் ஒருதாகம் ஏற்பட்டது. உடனே நான் எழுந்து சமையலறைப் பக்கம் போனேன். சுமனாவதி சாளரத்தருகில் நின்று தூரத்தில் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். “என்ன பார்க்கிறாய்” என்று நான் கேட்டேன். என்னுடன், முகங்கொடுத்து பேசமுடியாதவளாகச் சிரிப்பதற்கு முயற்சி செய்தாள். அவளுடைய கண்களில் நீர் நிறைந்திருப்பதை நான் கண்டேன். இப்படியே எனக்குத் தெரியாமல் அவள் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தடவை கண்ணீர் விடுகிறாளோ?

குழம்பிய மனத்துடன் படுக்கைக்குப் போகும் நான் மீண்டும் காலையில் எழுந்ததும் பிரச்சினைகளை மறுபடி தலையில் ஏற்றிக் கொள்வேன்.

சந்தோரில் இருக்கும் பொழுது கரோலிஸ் இறந்துவிட்ட செய்தி கிடைத்தது. ஐயோ பாவம். இரவு எட்டு மணி இருக்குமாம் நுகேகொடைச் சந்தியில் ஒரு பஸ்சுக்குள் அகப்பட்டுவிட்டான். அவனுக்கு சரியான பைத்தியம், அல்லது கண் முன்னால் பஸ்வருவதைப் பார்த்த பின்னும் பாதையின் குறுக்கே பாய்வானா? அடிப்பட்ட இடத்திலேயே அவனுடைய கதை முடிந்து விட்டது. தலை நசுங்கிப் போய் விட்டதென குணவர்த்தன சொன்னார். அவனுக்கு உற்றார் உறவினர் எவரும் இல்லாததால் நகரசபை லொரி வந்து பிணத்தை எடுத்துச் சென்றுவிட்டது. லொரி வரும் வரை பிணத்தைச் சாக்கினால் சுற்றிப் பாதை ஓரமாக வைத்திருந்திருப்பார்கள். ஈக்கள் அதைக் காவல் காத்திருக்கும். என்னுடைய முடிவும் எப்படி இருக்குமோ யாருக்குத் தெரியும்? நானும் இப்படிச் சந்து

சாக்கடையில் விழுந்துதான் சாகிறேனோ? எனது உடம்பு புல்லரித்தது. ஒருகாலத்தில் தெருவில் இறங்கி நடக்க முடியாதவனாகக் கரோலிஸ் இருந்தான். அந்த நாட்களில் ஆண்களும் பெண்களுமாக அவனைக் கேலி செய்தார்கள், பையன்கள் கூச்சலிட்டு நையாண்டி செய்தனர். வாழைப் பழத் தோல்களையும் கற்களையும் அவன் மேல் எறிந்தார்கள். கால்களில் இடரும்படி தகர டப்பாக்களை உருட்டிவிட்டார்கள். இவ்வளவு செய்தும் கரோலிஸ் ஒரு நாளும் கோபித்தது கிடையாது. தூஷனத்தால் ஏசியது மில்லை. எல்லோரும் அவனைப் பைத்தியக்காரன் என்று தான் அழைத்தார்கள்: அவன் இப்படிப் பித்துப் பிடித்து அலைவதற்கான காரணத்தை அறிந்தவர்கள் ஒரு சிலரே. அவன் என்னதான் பைத்தியக்காரனாயிருந்தாலும் நல்ல மனம் படைத்தவன் என்பதை நான் அறிவேன். மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டியாக இருக்கக் கூடியவன். அவன் இறந்து போவதற்கு முன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து ஒரு வேளை சாப்பாடு போடவேண்டும் என்று எனக்கும் சுமனாவதிக்கும் நீண்ட நாளாக ஆசை. ஆனால் அந்த அதிஷ்டம் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

வாழ்க்கை என்பது டிக்கட் எடுத்துச் செல்லும் பயணம் போன்றது. டிக்கட் எதுவரை செல்லுபடியாகுமோ அது வரை தான் பயணமும். அதற்குமேல் போக முடியாது.

ஒரு கார் வந்து எங்கள் படலையருகில் நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. நான் எழுந்து பார்த்தேன். இளைஞரொருவர் எங்கள் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தார். அவர் யாரையோ தேடுகிறார் என்பதை அவரது முகபாவத்திலிருந்து அறிந்தேன். கோயில் பிக்குவைப்போல அவர் அடிமேல் அடிவைத்து என்னருகில் வந்தார். நான் வாங்கை விட்டு எழுந்தேன்.

“திரு. நந்தசேன என்பவர் இருக்கிறாரா?”

“அது நான் தான்.”

“சரத் இந்தப் பார்சலை உங்களிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னார். நான் சென்ற வாரம் தான் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தேன். வேலை இருந்ததால் இங்கே வரச் சற்றுத் தாமதமாகிவிட்டது.” “வாருங்கள் உள்ளே வந்து உட்காருங்கள்.”

“மன்னிக்க வேண்டும். மிக்க நன்றி. அவசரமாக ஓரிடத்துக்குச் செல்லவேண்டும்.” நான் அவருடன் படலை வரை நடந்தேன்.

“மகன் சுகமாக இருக்கிறாரா சார்?”

“ஆமாம் அவர் சென்ற வாரம் திருமணஞ் செய்து கொண்டார்.”

“என்ன திருமணஞ் செய்து கொண்டாரா?”

“ஏன் உங்களுக்கு அறிவிக்கவில்லையா?”

நான் மௌனமானேன்.

“அவர்கள் எப்பொழுது சார் இங்கே வருவார்கள்?”

அந்த இளைஞர் இதற்குப் பதில் கூறாமல் போய்க் காரில் ஏறினார். கனவில் நடப்பவன் போல நான் வந்து மீண்டும் வாங்கில் அமர்ந்தேன். எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. காதுகள் செவிடாகி விட்டன. எங்கும் ஒரே இருள் மயம். மாடிக் கட்டிடத்திலிருந்து யாரோ தள்ளிவிட்டது போல உடலெல்லாம் நடுங்கியது. தலை சுற்றியதால் நேராக நிற்கமுடியவில்லை. நான் வாங்கைக் கட்டிப் பிடித்தபடி படுத்திருந்தேன். நீண்ட நேரமாக நினைவிழந்து கிடந்தேன். செங்கல் ஏற்றும் லொறியொன்று தடதடவெனச் சத்தம் போட்டபடி மேலைத் தெருப்பக்கமாகச் செல்லும் ஓசை கேட்டு நான் எழுந்தேன். எழுந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். மூத்தமகன் அனுப்பியிருந்த புடவைப் பார்சல் இன்னும் படலையருகிலேயே இருந்தது. அது என் கையிலிருந்து

நழுவி விழுந்திருக்க வேண்டும். எனக்கு அது துச்சமாக்
கப்பட்டது. எனக்கும் சுமனாவதிக்கும் ஆடை அணி
களால் என்ன பயன்? ஆடை அணிகளை நாம் பணம்
கொடுத்து வாங்கலாம். ஆனால் மனித வாழ்க்கையில்
மிக உந்தமானவையும் பெறுமதி வாய்ந்தவையுமான
விஷயங்களை பணத்தால் பெறமுடியாது. நல்ல குணத்தை
விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது. அன்பும் ஆதரவும்
விற்பனைக்குக் கிடையாது. பணத்தின் பெறுமதி என்ன?
உண்மையில் பார்க்கப் போனால் பணத்தைச் செலவழிக்க
முடிவதால் தான் அதன் மதிப்புத் தெரிகிறது. பெட்டி
யில் போட்டு மூடி வைத்திருக்கும் வரை பத்துச்
சதத்துக்கும் சிப்பி ஒட்டுக்கும் வித்தியாசமில்லை.

புடவைப் பார்சலைப்பற்றியாவது மூத்தமகனுடைய
செய்தியைப் பற்றியாவது சுமனாவதிக்கு எதுவுமே தெரி
யத் தேவையில்லையென நான் நினைத்தேன். இதைச்
சொல்வதால் அவளுடைய வருத்தம் தான் அதிகரிக்கும்.
வேறு எதுவுமே நடக்காது. அதை ஒருவருக்கும் தெரியா
மல் இரகசியமாக ஆபீசுக்கு எடுத்துச் சென்று
இவற்றை மூத்தவன் மாலினிக்குக் கொடுக்கும்படி அனுப்பி
யிருக்கிறான் தயவு செய்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று
எழுதி மாலினியின் பெயருக்குத் தபாலில் சேர்த்துவிட
லாம். இப்படிச் செய்வதால் அவை வீணாகாமல் யாருக்
காவது பயன்படுமல்லவா? காய்ந்த பலாச்சருகுகள்
சலசலக்கும் சத்தங் கேட்டு தான் திரும்பிப் பார்த்
தேன். சுமனாவதி என்னை நோக்கி வந்து கொண்டி
ருந்தாள்.

“இங்கே உட்கார்ந்து என்ன செய்து கொண்டிருக்
கிறீர்கள்?”

“ஒன்றுமில்லை.”

“வெய்யிலில் உட்கார்ந்திராமல் வாருங்கள் உள்ளே
போகலாம்.”

“நீ போ நான் பிறகு வருகிறேன்.”

“பசிக்கிறதா?”

“இல்லை”

அவள் திரும்பி வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். நான் தோட்டத்து மரஞ் செடிகளை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவை வெயிலில் வதங்கி ஊதா நிறமாகியிருந்தன. இலையுதிர்ந்த மொட்டைத் தென்னை மரமொன்று இடிந்த மாளிகையின் தூண்போல வேலி ஓரமாகச் சாய்ந்து கிடந்தது. பூஞ்செடிகளைக் கையால் தொட்டு எவ்வளவு காலமாகிவிட்டது. அவை பைத்தியக் காரனின் தலைமையிர் போலக் குழம்பிப் போய் கிடந்தன. பூப்பாத்திகள் கவனிப்பாரற்றுத் தூர்ந்து விட்டன. அதன் மேலே வெள்ளை மணல் மிதந்திருந்தது. மலட்டு வாழை மரத்தின் மட்டையில் உட்கார்ந்து ஒரு காகம்கரைந்து கொண்டிருந்தது. எனக்கோ அதைத் துரத்த வேண்டும் போலிருந்தது. அது எவ்வளவு தான் கரைந்தாலும் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு உறவினர்கள் எவருமே இல்லை.

“பூனைகளின் தொல்லையால் இப்பொழுது வீட்டுக்குள் கால்வைத்து உலாவ முடியவில்லை” என்று நான் சுமனாவதியைக் கடிந்தேன்.

“ஏன் என்ன விஷயம்?”

“என்னவோ எங்கள் அறையில் ஏழெட்டு இடங்களில் மலங்கழித்திருக்கிறது”

“நான் அதையெல்லாம் சுத்தஞ் செய்து விடுகிறேன். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்.”

“எங்களுக்கு ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு மற்றவற்றையாருக்காவது கொடுத்துவிடு. இது பூனைகளின் ராச்சியமாகிவிட்டது.”

“ஐயோ வேண்டாங்க. அவை ஒருபக்கத்தில் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். அவற்றை இனி யாருக்காவது கொடுப்ப தென்றால் எனக்குத் துக்கமாக இருக்கிறது.”

பூனைக் குட்டிகள் நாற்காலி கட்டில்களிலும் மூலை முடுக்குகளிலும் மலங்கழித்தன. சாப்பாட்டு மேசையில் ஏறி சாப்பாட்டில் வாய் வைத்தன. இருட்டும் வேளையில்தான் ‘மியாவ் மியவ்’ என்று சத்தம் போட்டபடி எங்கள் பின்னால் வரும். நான் நிம்மதியிழந்து தவித்தேன். இரண்டு மூன்று நாட்களாக ஒரு குட்டி வந்து என் தலையணையில் படுத்துத் தூங்குகிறது. நான் நடு நிசியில் எழுந்து அதை இழுத்துக் கீழே தள்ளிவிடுவேன். சுமனாவதியோ அதை எடுத்துத் தன் உடம்போடு சுருட்டி வைத்துக் கொள்வாள். ஒரு பைன்ட் பால் வாங்கி அவற்றுக்குக் காலையும் மாலையும் கொடுப்பாள். கருவாடு பொரித்துச் சோறு வைப்பாள். பெண்பிள்ளைகளின் பெயர்களை அவற்றுக்கு வைத்து ஆசையாக அழைப்பாள். “டிகிரி இங்கே வாடி இந்தா இந்த விஸ்கோத்தைச் சாப்பிடு” என்று செல்லமாகக் கூப்பிடுவாள். அவையும் சுமனாவதிக்கு அடங்கி நடக்கும்.

மாலை தேநீர் வேளையில் சுமனாவதி ஒரு பலகாரத் தட்டையும் வாழைப்பழச் சீப்பையும் கொண்டுவந்து மேசையில் வைத்தாள்.

“இந்தப் பலகாரங்கள் எங்கிருந்து கிடைத்தன?”

“நேற்று இரவு சுஜாதா வந்திருந்தாள். அவர்கள் கொண்டு வந்தது தான். எங்கள் பங்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.”

நான் கண் இமைக்காமல் பலகாரத் தட்டையே நீண்ட நேரமாகப் பார்த்தபடி இருந்தேன். பலவகையான எண்ணங்கள் என் உள்ளத்தில் நிறைந்தன. நான் யாருமற்ற அநாதையென்பது சிறிது சிறிதாக எனக்குப் புரியத்

தொடங்கியது. இதற்கு முன்னர் என்றுமே இந்த எண்ணம் இவ்வளவு உறுதியாக என் மனதில் பதிந்தது கிடையாது. நான் தேநீர் பருகாமலே நாற்காலியை விட்டு எழுந்தேன், இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு வீட்டைவிட்டு எங்காவது போனால் நல்லதெனத் தோன்றியது. எங்கே போவது? நான் முற்றத்தில் இறங்கிக் கால்போன போக்கில் நடந்தேன். சுளகு போன்ற இரண்டு இறக்கைகளை யுடைய பருந்தொன்று வானத்தில் வட்டமிட்டவண்ணமிருந்தது. அதுபோன பிறப்பில் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கேட்டபொழுது மறுத்த ஆத்மாவாக இருக்க வேண்டும். பாபி, இப்பொழுது அந்தப் பாவத்தைப் போக்குகிறதோ? வெள்ளம் பெருகினாலும் அதற்குக் குடிக்க முடியுமா? முடியாதே. அருகில் போனதும் நீர் இரத்தச் சிவப்பாகி விடும். மழை பெய்யும்போது அலகை மேல் நோக்கி வைத்திருக்க வேண்டும். வேறு வழியில்லை. நானும் அதைப்போல் ஒரு பாப ஆத்மா தான். நானும் போன ஜன்மத்தில் செய்த பாவத்தை இப்பொழுது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். போன பிறப்பில் பிள்ளைகளை கவனிக்காமல் விட்டிருக்கலாம். மனதுக்குள் ஏதோ ஒரு நெருப்பு ஜுவாலை விட்டு எரிந்த எண்ணமாக இருந்தது. அது காலம் காலமாக எனக்குத் தெரியாமலே என்னுள் புகைகக்கிக் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும்.

சிரிசேனவின் வீட்டுக்குள் இரண்டு மூன்று பேர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுஜாதா குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். “கண்ணை தாத்தாவுக்கு வணக்கம் சொல்லடா பாட்டிக்கும் சொல்லு. எங்கே எனக்கு? அப்படியல்ல இதோ இப்படிச் சொல்” பூவாணம் போல வீட்டுக்குள் சிரிப்பொலி வெடித்துச் சிதறியது. சுஜாதா நீண்டகாலத்தின் பின் பெற்றோரைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாள். அது தான் எல்லோரும் தலைகால் புரியாது சந்தோஷத்தில் அமிழ்ந்து போயிருக்கிறார்கள். நானும் ஒரு தகப்பனார் தானே. இருந்தும் என்னைப் பார்க்க ஒருவரும் வரவில்லை. நான் உயிரோடிருப்பது எவருக்குமே நினைவில்லை. எனக்குத் திடீரென

கரோலிசின் நினைவு வந்தது. கடைசியில் என் பிணத்
தைப் பொறுப்பேற்க எவரும் இருக்கமாட்டார்களோ?
கண்களில் நீர் நிறைவதை உணர்ந்தேன். எழுந்து நடுக்
கூடத்துக்குப் போய் சுமனாவதியை அழைத்தேன். சுமனா
வதீ! சுமனாவதீ! பதில் இல்லை. சமையலறைக்குப்
போய்ப் பார்க்கலாமா என்று எண்ணினேன். கதவருகில்
நின்று கொண்டு கழுத்தை நீட்டிப் பார்த்தேன். சுமனாவதீ
திண்ணையில் உட்காந்து கன்னத்தில் கைவைத்தபடி
யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். கலுவலர் அவளுடைய
காலடியில் படுத்திருந்தது. பூனைக் குட்டிகள் அவள்
மடியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

நான் கதவை மூடிக்கொண்டு மீண்டும் தாழ்வாரத்
துக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

(முற்றும்)

ISBN-955-21-0602-8

Ge Kurullo - Cittu Kuruvihal

Mrs. Sarojini Arunachalam

5/2

Rs. 72/50